

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ον}
ΑΡΙΘ. 570

Ιουλιό Τρόιμου
ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

“ΑΣΠΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ.”

Εβδομαί

Ἡ ἐποχή

Φαίνεται τώχ' ἡ ἐποχή
ποῦ ἤρεμα πολὺ κυλᾷ
χωρὶς ἀέρα καὶ βροχή
μὰ μὲ πολλὰ
καὶ ἀπαλὰ
σὰ χάδια μελτεμάκια,
— ποῦ λές ὅτι ὁ ἀνεμὸς κι' ἡ φύση κάνουν «μάκρια» —
φαίνεται τώχ' ἡ ἐποχή
ὁ ἔρωτας νὰ εὐτυχῇ
καὶ ν' ἀντηχοῦν παντοῦ φιλιὰ
στὴν πελωρία τοῦ φωληά!

Βλέπεις παντοῦ τὸν Ἔρωτα μὲ πλήρη πανοπλία
στὶς βάρκες, στ' αὐτοκίνητα, στὰ τραίνα καὶ στὰ πλοῖα!
Εἶν' ἐποχή ἐρωτική κι' ἡ Φύση εἶνε κοκέττα,
ἔπου στραφῇ τὸ μάτι σου, παντοῦ θὰ δῇ ντουέττα
ποῦ πάντα πρέπει νὰ μιλοῦν γι' ἀγάπη καὶ λατρεία.
(Ἐνίοτε, τὰ πρόσωπα μπορεῖ νὰ εἶνε τρία!)

Ὁ Ἔρως τέτοια ἐποχή λένε πὼς ρεμπελεύει.
Συνήθως ταξειδεύει
μὲ «αὐστηρὸν ἰνκόγνιτο» κι' ἀπόλυτο μυστήριον
καὶ πάντα χρησιμοποιεῖ... πλαστὸ διαβατήριον,

Στὰ δάση, στὶς ἀκρογιαλίες, δλόκληρο τὸ θέρος
κατὰ κανόνα, κύριοι, παλὴν καὶ ἀπαράβατο,
παραθερίζει ὁ Ἔρως,
κι' ἂν εἶνε «ἐργαζόμενος» πηγαίνει κάθε Σάββατο.

Ὅπου σταθῇ κι' ὅπου βρεθῇ
βλέπεις ἀνεμιζόμενα χρυσόξανθα μαλλάκια
γεμάτα σκέρτσον, χάρη,
κι' ἅμα προφθάσης νὰ κρυφθῇ
θὰ δῇς σὲ λίγο ἄξαφνα ὅλα τὰ κεφαλάκια
πὼς γίνονται ζευγάρι!

Δὲ βρίσκεις ἀζευγάρωτες στὴν ἐξοχὴ κοπέλλες,
λές καὶ ἡ Φύση κόλλησε παντοῦ, σὲ κάθε μέρος,
θεώρατες ταμπέλλες
ποῦ γράφουν εὐαγγέλια: «ΔΙΚΑΙΩΜΑ Ο ΕΡΩΣ»!

Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος δυνατὰ
ἕνα φιλὶ γυρεύει,
γλεντᾷ, καὶ «χρόνια δὲν κυττᾷ»
κι' ὅπου βρεθῇ χορεύει.

Ἐβ—δομαδιαίος

ΤΕΤΑΡΤΗ

31

Αὐγούστου 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Ι. Τζορίκ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Στὸ ποσοχές:

Πὼς πρέπει νὰ
γράφεται ἡ ἐ-
ρωτική ἀλλη-
λογραφία

Ανεμεμάκρια

Ο καλοκάγαθος άνθρωπος που έβριζε ήσυχά-ήσυχά τον καφέ-δάκο του φούντωσε και κάρωσε απότομως και άφησε την βραχνιασμένη φωνή του να διαλαλήσει ένα στεντόρειον:

— Αϊ στο διάολο, επιτέλους! "Αϊ στο διάολο!"

Τάχασε ο διπλανός του.

— Τί έπαθες, κύρ-Περικλή;

— Τί να πάθω, βρέ παιδί μου! Λύσαζε ο διαολόκαιρος. Είμαι υποχρεωμένος από το πρωί ως το βράδυ να κρατάω το καπέλλο μου μη μου το πάρη ο αέρας. Κατάλαβες;

— Βρέ αδερφέ, γι' αυτό κάνεις έτσι; Μπα σε καλό σου! "Ε, μελτεμάκια είν' αυτά. "Ετσι είναι τα μελτεμάκια!"

— Όπως, όμως, ο νόμος δεν φείδεται του δικηγόρου, έτσι και τα μελτεμάκια δεν εφείσθησαν της... ρεμπουτίλικας του υπερασπιστού των. "Ενα δυνατό φύσημα την άρπαξε από το κεφάλι του και την έξεσφενδόνισε εις το άπειρον και μετέβαλε αυτόματως τον υπερασπιστήν εις κατηγορον:

— "Αϊ, στο διάολο, τρελλόκαιρε! Μελτεμάκια σου λέει ο άλλος."

"Δέν είναι, όμως, απαραίτητη η περιγραφή της ανώτερης αυθεντικότητας καφενειακής σκηνης για να αντιληφθώ κανείς τί είδους ενοχλήσεις υφίσταμεθα χάρις στα περιβόητα αυτά μελτεμάκια. Συνωμοτούν, κυριολεκτικώς, εναντίον της σοβαρότητός μας, της εύπρεπείας μας, της σεμνότητός μας, των ήθικών μας άρχων, των πάντων.

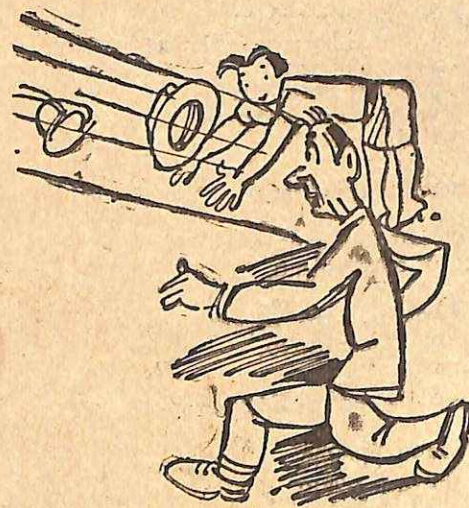
— Όρίστε. Βλέπετε στο δρόμο έναν κομψότατο κύριο να βιάζεται με όλη τη δυνατή εὐπρέπεια και σοβαρότητα. "Όλα χαμόγελοῦν επάνω του. Το κομψό του κοστούμι, η άκριβη γραβάτα του, ο πολύτιμος πανσμάς του. "Αρχίζετε να τον μακαρίζετε και εξαφνικά, μιά νιοή ή ένας καταιγισμός, μάλλον, άνέμου, μεταβάλλει εκ βάθρων τα πράγματα.

Ο πανσμάς του κυρίου άποσπάται βιαίως από το κεφάλι του, διασχίζει τον δρόμον και πέφτει εμπρός στα πόδια μιάς χονδρής κυρίας που τον καταπατεί άδιστάκτως. "Εν τῷ μεταξύ ο κύριος τρέχει αλλόφρων να σώση το πολύτιμον εξάρτημα της κεφαλής του. Τα καλοχτενισμένα μαλλιά του άνεμίζονται τώρα εις τον άνέρα και το φρεσκοξυρισμένο του πρόσωπο, αὐλακώνεται από τον ιδρώτα, φθάνει εις τον τόπον

όπου κείται βαρύτατα τραυματισμένος ο πανσμάς, τον παίρνει, τον ξεσκονίζει προχείρως, τον θέτει υπό μάλης και προχωρεί...

Τώρα, όμως, το ύφος του έχει χαθή. "Η ευάρεσκεια και η σοβαρότης του έχουν — προσωρινῶς, βέβαια — ..έξανεμισθῇ. Και είναι ο άνθρωπος αξιολύπητος.

"Αλλά και την σεμνότητά μας υπονομεύει ακόμη ο κακοποιός άνεμος που εξαπολύουν εναντίον της ερηφίας και των κατοίκων της τα θαλασσινά μελτεμάκια. Τί σας χρησιμεύει σὰς παρακαλώ, ή πουριτανική προσήλωσή σας εις τα εναντίον πάσης ὑβρε-

...Και τα καπέλλα... εξανεμίζονται άθρόως...

ως κηρύγματα όταν σὰς τσαλακώση κατά τον οϊκτρότερον τρόπον ένα παλιοσεράκι; Σε τίποτα, σὰς βεβαιῶ.

Θά έκραγήτε και θά εξαποστείλετε εις το πῦρ το έξώτερον τῷ... ήτοιμασμένῳ τῷ Διαβόλῳ και τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ὅτι σὰς βρεθῇ προχειρότερο. Και δέν θά φεισθῇτε οὔτε και τῷ ειρηνοποιοῦ που θά ἀποπειραθῇ να σὰς επαναφέρῃ εις την τάξιν, ἀλλ' ἀντιθέτως θά τον προηλακίσετε οϊκτρώς:

— "Α, να χαθῇς κι' εσύ, βρέ μάπα! Φυσικά δέ — και μη πρὸς κακοφυσισμόν σας — θά βαθμολογηθῇτε με μηδέν εις την διαγωγήν."

Χάρις στα μελτεμάκια θά τεθῶν ακόμη ἐν κινδύνῳ και οἱ ήθικές σας

ἀρχές. Δέν το πιστεύετε; Δέν ἔχετε δίκην. Νά, κυττάχτε δυὸ λεπτά την ὁμορφὴν ἐκείνην δεσποινίδα που κατεβαίνει το δρόμο τόσο καμαρωτή. Για κοπιάστε να την πειράξετε. Θά σὰς θέσῃ ἀπεριφράστως τὸ δῖλημμα:

— "Η φεύγεις ή φωνάζω άστυφύλακα!"

Κι' αν τολμήσετε να προβήτε εις διατύπωσιν συγκεκριμένων προτάσεων, το λιγώτερο που ἔχετε να πάθετε είναι να φάτε καμμιὰ κατακέφαλα. "Ετσι είναι δυστυχῶς Εἴχατε την άτυχία να πέσετε επάνω σ' ένα κορίτσι με ἀρχές, που διά τὸν ἄλφα ή ἕητα λόγον, έννοιει να μείνῃ παντοῦ οτρόπως αλώθετον.

"Ε, δλα αυτά, φίλε μου, είναι εἰς θέσιν να τὰ καταργήσῃ, να τὰ θέσῃ ἐκποδῶν, να τὰ ἐξευτελίσῃ τὸ... ποιητικώτατον μελτεμάκι, που θά ἐνσκήψῃ απότομως, θά άνεμίσῃ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον το φόρεμα της δεσποινίδος και θά σὰς ἀναγκάσῃ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, να πεισθῇτε πλήρως δια την ἀπόλυτον λογικὴν τοῦ ρητοῦ: «Οὐδέν ἐστὶ κρυπτόν, ὃ μὴ φανερωθῇται...»

Μὰ μήπως ο χειμώνας, θά πῇτε, δέν ἔχει κι' αὐτὸς ἄερα και δέν μάς ἐκνευρίζει κι' ἐκεῖνος; Δέ λέω, ὅχι, γ' ὑποστηρίζω μόνον ὅτι είναι ἀδύνατον, να συγκριθοῦν οἱ χειμωνιάτικοι ἐκνευρισμοὶ με τοὺς σημερινούς.

Πρώτα-πρώτα γιατί ὁ ἄέρας ἐκείνος δέν είναι τόσο ἀπρόοπτος. Τὸν ἔχουμε, τὸν λαμβάνουμε ὑπ' ὄψιν μας και, κατά τὸ δυνατόν, παίρνουμε τίς κατάλληλες προφυλάξεις. "Ε, να κυκλοφοροῦμε λιγώτερο στοὺς δρόμους, τὰ νεῦρα μας ἐκτίθενται ἐπὶ ἐπίσης λιγώτερο. Μὰ και τὸ παλτό τῶν κυριῶν και τῶν δεσποινίδων είναι κατά πολὺ θαρύτερο τοῦ σημερινοῦ ἀραχνοῦφάντου φορέματος και συνεπῶς, δυσκόλως ἐπιρρεάζεται ἀπὸ άνέμους...

"Όλα αυτά, είναι ἀρκετὰ, φαντάζομαι για να πεισθῇτε ὅτι είναι δεινὴ μάστιξ, τὰ δροσερά, κατά τὰ ἄλλα μελτεμάκια. Και τὸ ὅτι, ἄλλωστε, ἀφιερώνεται τὸ παρὸν πρὸς τιμῶν, είναι ἀσφαλῶς μιά πειστικωτάτη, ἐπίσης, ἀπόδειξις αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

30-450 Παρακανών:

Η ΜΠΙΑΝΚΑ ήταν τόσο χαρούμενη εκείνο το άπομεσημερο. Τὸ κάθε τι γύρω της φαινότανε σαν γέλιο και σαν τραγοῦδι. "Εκτύταξε μιά στιγμή στὸν καθρέφτη, κι' ένα χαμόγελο άνθισε στὰ φλογάτα της χείλια. "Η ἱκανοποίηση για την ὁμορφιά της ποὺ ἀντίκρυε στὸ κρύσταλλο, άναψε τὰ δυὸ τριαντάφυλλα τοῦ προσώπου της και ή ψυχὴ της ἐπλημύρῃσε ἀπὸ μιάν ἄλλοκοτη εὐτυχία. "Ανοῖξε τὸ παράθυρο και ή κάμαρά της γέμισε ἀπὸ τὸ ἑλαφρὸ ἄρωμα ποὺ ἔστελναν τὰ φορτωμένα ἀπὸ ἀνοιξιάτικους άνθους περιβόλια. Σάν μισομεθυσμένη ἔκλεισε για μιά στιγμή τὰ μάτια της και σάν ν' ἀντίκρυσε τὸν ἑαυτὸ της γεμμένο σὲ μιά θερμὴ ἀνδρική ἀγκολιά, φαντάσθηκε τὸ κομψὸ της κεφάλι στολισμένο με νυφικούς ἀνοιξιάτικους λεμονανθούς και τινάχθηκε κατόπι προσπαθώντας να διώξῃ ἀπ' τὴ σκέψη τὸ γλυκὸ ὄραμα. "Ενα τραγοῦδάκι ἀνέβηκε στὰ χείλια της κι' άρχισε να τραγοῦδῃ ὅπως καμμιὰ ἄλλη φορά:

"Ο ἔρως είναι μικρὸ παιδί...

"Ο ἔρως!... "Η Μπιάνκα γεμάτη σπανιόλικη φλόγα ἐξακολουθοῦσε να τραγοῦδῃ τὸν ἔρωτικό οὐτὸ ὕμνον της Κάμεν και ἄφηνε τὸν ἑαυτὸ της να γεμίξῃ με την αἴσθησι τοῦ ἔρωτος. "Αγαποῦσε ή Μπιάνκα. Και ή ἄγᾳπη ἔδινε στὰ 20 χρόνια της τὴ φλόγα μιάς καινούργιας ζωῆς και χαράς. "Εκείνο τὸ βράδυ ή ζωὴ της αὐτὴ θά ἔμπαινε σ' ένα ἄλλο ρυθμό, θάταν ή πρώτη συνάντησι και ή πρώτη πραγματικὴ γνωριμία. "Ὡς τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸ αἶσθημά της ἦταν ένα ὄνειρο ποὺ ἔπαιρνε μορφῆς και σχήματα κι' ὀλοκληρώνονταν στὸ τέλος σὲ μιά μορφὴ ποὺ τὴν εἶχε ἀντικρύσει και τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει στὴν ψυχὴ της, χωρίς καμμιὰ περισσότερη ἐκδήλωσι. "Η Μπιάνκα ἀγαποῦσε ἰδανικά. "Ενα κορίτσι διαφορετικὸ ἀπ' τὰ καινούργια κορίτσια τῆς ἐποχῆς, ἄβγαλτο ακόμη στὴ ζωὴ και τριγυρισμένο με παλιές οἰκογενειακές παραδόσεις, ποὺ ὅσο κι' αν ἀποτελοῦσαν ἀλυσίδες σκλαβιάς ἔδιναν ὅμως και μιά γοητεία στοὺς παλμούς και στὰ ὄνειρα τῆς ὁμορφῆς Μπιάνκας.

Και ἦταν ἀληθινὰ ὁμορφὴ ή Μπιάνκα. Σωστὴ εἰκόνα τῆς μητέρας της, ποὺ εἶχε γίνει θρύλος στὴν ἐποχὴ της και ἔτρεχαν νεοὶ και νεοὶ πίσω ἀπ' τὸ ἀμάξι της όταν ἔβγαινε σὲ περίπατο πότε με τὸν πατέρα της τὸν συνταγματάρχη Ροδινο και πότε με μιά θεὰ της γεροντοκόρη ποὺ εἶχε ἀφοσιωθῇ στὴν άνεμισία της.

"Ενα τηλεφώνημα διέκοψε ένα δέλι τὴν σιωπὴ και τὴ γαλήνη της κάμαρας τῆς Μπιάνκας. Καὶ ἀκούστηκε μιά συμπαθητικὴ ἀνδρική φωνή:

— Τί εἶν' αὐτοῦ, παρακαλῶ;

— "Εδῶ 30450, οἰκία Λουκίδη.

Πρωτότυπο δῆγημα τοῦ κ. ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗ

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, ἔκαμα λάθος!

— "Α, τίποτε, κύριε!

— Εἴσαθε πολὺ εὐγενικιά!

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε.

— Να μοῦ ἐπιτρέψετε να σὰς εὐχαριστήσω για τὴν καλωσύνη σας.

— Μὰ ὅχι, ὅχι! Δέν ἔκαμα τίποτε.

— Ξεῦρετε, ἄλλη στὴ θέσι σας θά μ' ἔβριζε ή θάκλεινε τὸ τηλέφωνο, χωρίς να μοῦ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι.

"Ενῶ σεῖς...

— Να σὰς βρῶσι!

Εἶχε τόση ἐκπληξὴ και τρυφερότητα ή φωνὴ τῆς Μπιάνκας, και εἶχε τόση εὐγένεια και γοητεία ή φωνή ἐκείνου, Κι' όταν διακόπηκε ή τηλεφωνικὴ αὐτὴ ἐπικοινωνία και οἱ καρδιές τῶν δυὸ γέμισαν ἀπὸ μιά συγκίνησι κι' ένα ἄλλοκοτο αἶσθημα. Εὐλογημένο λάθος!

"Ενα ἀνακάτωμα ἀριθμῶν ποὺ ἐδημιουργοῦσε δυὸ καινούργιους ψυχικούς κόσμους. "Ο Στέφος Ζαρκάνης, ἕνας νέος φοιτητῆς με ὄνειρα και ρωμαντικὴ ψυχὴ κι' αὐτός.

Αὐτὴ ή τυχαία τηλεφωνικὴ συνάν-

τησι ὡσάν να δημιουργῇσε μιά ἀναστάτῳσι ἐσωτερικὴ. Ποιὰ νάτανε τάχα ή κοπέλλα αὐτὴ ποὺ τοῦ μίλησε τόσο τρυφερά και τόσο εὐγενικά; Τὴν ἐζωγράφιζε με τὴ νεανικὴ του φαντασία, μὰ ή ψυχὴ του τὴν ἀναζητοῦσε πῶς κοντὰ. Κι' ένα βράδυ ἀπεφάσισε να τὴν ἀνεύρῃ στὴν ἴδια θέσι. Εἶχε κρατήσῃ στὴ μνήμη του τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου της. "Ηταν ἕνας ἀριθμὸς ποὺ σφύριζε στὰ μηνύγια του και ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν σύμβεσὴ του ξεπετιόταν μιά μορφὴ ποὺ τὴν ἀγκάλιαζε μέσ' στὴν ψυχὴ του και τῆς ψιθύριζε «Σ' ἀγαπῶ!».

— Τί εἶν' αὐτοῦ, παρακαλῶ;

— "Εδῶ 30-450.

— Οἰκία Λουκίδη;

— Μάλιστα.

— Αὐτὴ τὴ φορά, δεσποινίς, δέν κάμα λάθος. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποὺ ήθελα και εἴσαθε ή ἴδια ποὺ ζητοῦσα.

— Ζητοῦσατε ἑμένα;

— "Εσας. Μὲ ἀναγνωρίζετε. Εἶμαι βέβαιος.

— Μὰ, κύριε...

— "Α, ὅχι! Μὴ θελήσετε να μοῦ

"Ανοῖξε τὸ παράθυρο κι' ή κάμαρά της γέμισε ἀπὸ ἑλαφρὸ ἄρωμα...

ΤΟ ΝΗΣΙ

των γυναικῶν χωρίς ἄνδρες

Η περιπέτεια την οποίαν θ' ἀφηγηθούμε συνέβη πρὶν ἀπὸ πολὺ λίγον καιρὸ σὲ κάποιον Μόργκαν, πού εἶχε τὴν τόλμη ν' ἀποβιβασθῇ μόνος του στὸ «Νησί τῆς Τίγρεως» τὸ παράξενο αὐτὸ νησί τῆς Πολυνησίας ὅπου κατοικοῦν μόνο γυναῖκες.

Ὁ Μόργκαν ταξίδευε στὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ἄγαν κοκοδένδρων. Σημειώστε ὅτι τὰ κοκοδένδρα, ἢ μάλλον τὰ καρύδια τους, τελευταίως, εἶναι περιζήτητα στὸ ἐμπόριο. Καὶ τοῦτο γιατί οἱ κατασκευασταὶ τῶν ἀντισφύγιονων προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς πρώτη ὕλη τὴν κατασκευή τοῦ προϊόντος των.

Ὁ Μόργκαν, λοιπόν, εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ βρῇ καρύδια κοκοδένδρων. Τοῦ εἶχαν πῆ ὅτι στὸ Νησί τῆς Τίγρεως θὰ εὕρισκε ἀφθονά. Ὁ ἰθαγενὴς ὅμως πού τοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν πληροφορίαν, τοῦ ἐπρόσθεσε συγχρόνως:

— Πάντως, δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ πάτε...

— Γιατί; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Μόργκαν. Μήπως τὸ νησί αὐτὸ κατοικεῖται ἀπὸ κανίβαλους;

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενὴς. Ἄλλ... ἀλλοίμονο σ' ὅποιον πατήσῃ σ' αὐτὸ τὸ νησί...

— Γιατί; Τί θὰ πάθῃ;

— Ἀπλούστατα: Θὰ χάσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Εἶναι τώρα κάμποσα χρόνια ὅπου δὲν ὑπάρχουν στὸ Νησί τῆς Τίγρεως παρά μονάχα γυναῖκες. Ὁ λοιπὸν κανένας ταξιδιώτης κάνει τὴν ἀνοησίαν νὰ κατέβῃ στὸ νησί τους, τὸν φυλακίζουν καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ξαναφύγῃ.

Ὁ Μόργκαν δὲν ἐπτοήθηκε, ὥστε, ὅπὸ τὴν πληροφορίαν αὐτὴν. Ἦσως μάλιστα νὰ φαντάσθηκε ὅτι τὸ μόνο πού εἶχε νὰ πάθῃ θὰ ἦταν νὰ ποικίλῃ τὸ ταξίδι του μὲ μερικὲς πικάντικες περιπέτειες.

Ὅπως δὲν μῆκε στὸ πλοῖο του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ παράδοξο αὐτὸ νησί.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες πράγματι πρὸβλεπε στὸν ὀρίζοντα ἡ ξηρά. Μὲ τὴν ὥρα τῆς ἀμμουδιᾶς καὶ μὲ τὰ καταπράσινα δένδρα τῆς. Φαίνονταν σὰν παραδεισένιος τόπος.

Μόλις ἐφάνηκε τὸ καράβι, ὥστόσο, μεγάλη ταραχὴ ἐπεκράτησε στὴν ὄχθη.

Ὁ Μόργκαν, ἀπὸ τὸ κατὰστροφικὸ ὅπου βρισκόταν εἶδε ἕνα σωρὸ γυναικὲς νὰ πηδοῦν στὶς βάρκες τους καὶ νὰ πλέουν ὀλοταχῶς πρὸς τὸ πλοῖο του.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς πού ἔφθασε, μιά χαριτωμένη κρεολή, σηκώθηκε ὀρθία στὴ βάρκα τῆς, ἐπιάστηκε ἀπὸ μερικὰ σχοινιά τοῦ καραβιοῦ, καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸν Μόργκαν:

— Ἀλὸα, Ἀλὸα!

Μὲ ἄλλα λόγια: «Καλημέρα, σ' ἀγαπῶ πολὺ».

Ἡ ἐκφράσις τοῦ προσώπου τῆς, ἄλλωστε, καθὼς χαμογέλασε, δὲν διέψευθε τὴν βεβαίωσίν της.

Ὁ Μόργκαν τὰ ἔχασε μπρὸς τὴν ἑγκάρδια αὐτὴ ὑποδοχὴ. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν φθάσει κι' οἱ ἄλλες γυναῖκες μὲ τὶς βάρκες τους, κι' ἐπαυλάμβαναν, ἐν χορῷ τώρα, τὰ ἴδια λόγια.

— Μιά καταπληκτικὴ ταξιδιωτικὴ περιπέτεια —

Ὁ Μόργκαν, στὴ διάλεκτο τῆς νήσου Καρολίνης, προσπάθησε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι ζητοῦσε καρύδια κοκοδένδρων.

Αὐτὲς ὅμως τὸν ἐκύτταξαν κατὰ πληκτεῖς. Δὲν εἶχαν ἐννοήσῃ.

— Μίλησέ τους ἰσπανικά! τοῦ φώναξε ὁ καπετάνιος.

Ὁ Μόργκαν, τότε, ἐπανάλαβε τὴν πρότασίν του σὲ ἀπταιστον ἰσπανικῇ.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε καρπούς κοκοδένδρων; Γι' αὐτοὺς ἦρθα!

— Ὡ... Σί... Γιές...

— Τί διάβολο! Μιλοῦν ὅλες τὲς εὐρωπαϊκὲς γλώσσες; ἐρώτησε κατὰ πληκτὸς ὁ Μόργκαν τὸν καπετάνιο.

— Ὅλες ὅχι, ἀλλά... τὲς περισσότερες. Ἀπὸ δὴ ἔχουν περάσει, βλέπεις ταξιδιώτες κάθε ἐθνικότητος. Τελείωνε ὅμως γρήγορα τὲς συνεννοήσεις σου, γιατί ἀλλοιῶτα ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μοῦ βουλιάξουν τὸ καράβι!

Ὅλες τους, πράγματι, εἶχαν πιασθῇ ἀπὸ διάφορα σχοινιά τῆς μῆς πλευρᾶς τοῦ πλοῖου, τὸ ὅποιον ἔγερνε ὑπερβολικά.

Ὁ Μόργκαν ἐξήγησε στὶς παράξενες αὐτὲς γυναῖκες ὅτι ζητοῦσε νὰ τοὺς μεταφέρουν στὸ καράβι ὅσο περισσότερα καρύδια κοκοδένδρων μπορούσαν.

Αὐτὰς ἐδέχθηκαν. Ὑπὸ ἕναν ὄρον ὅμως: νὰ πάῃ ὁ ἴδιος νὰ τὰ διαλέξῃ στὸ νησί.

Ὁ Μόργκαν δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή:

— Κατέβασέ μου μιά βάρκα, εἶπε στὸν καπετάνιο. Θὰ πάω στὴν ξηρά. Τοῦ κάκου αὐτοῦ προσπάθησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ὁ Μόργκαν ἦταν ἀμετάπειστος. Σὲ λίγο, λοιπόν, μῆκε πράγματι σὲ μιά βάρκα καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ὄχθη.

— — —

Στὸ νησί τοῦ ἐπεφύλασσαν βασιλικὴ ὑποδοχὴ. Οἱ γυναῖκες τοῦ νησιοῦ — καὶ δὲν ὑπῆρχαν παρά μόνο γυναῖκες — ἔτρεξαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν φορῶντας τὰ πλουσιώτερα τους στολίδια.

Ὁ Μόργκαν δὲν τολμοῦσε νὰ πιασθῇ τὰ μάτια του. Πολλὰς ἀπ' αὐτὰς φοροῦσαν κολλιέ ἀπὸ ὑπέροχα πραγματικὰ μαργαριτάρια. Ἄλλες πάλι φοροῦσαν ἀμεθυστοὺς καὶ ζαφείρια. Κάποια εἶχε στὸ μέτωπό της ἕναν ἀμέθυστο πάχους ἀμυγδάλου.

Ἀπὸ αὐτὲς τὲς ἴδιες τὲς γυναῖκες, ὁ Μόργκαν δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ νησιοῦ.

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἀκόμη τὸ Νησί τῆς Τίγρεως εἶχε μεταξὺ τῶν κατοίκων τὸν τόσου ἀνδρὸς καὶ τῶν γυναικῶν. Μιά μέρα ὅμως, ὁ ἀσύρματος ἀνήγγειλε στοὺς ἀνδρες τοῦ νησιοῦ, ὅτι ζητοῦνται ἐργάτες σὲ διάφορα γειτονικά μέρη. Οἱ ἀνδρες τότε συνεννοήθηκαν καὶ φύγανε ὅλοι μαζί. Δὲν ἔμειναν στὸ νησί παρά δύο-τρεις, καὶ αὐτοὶ φέροι ἐβδωμηντάρηδες.

Ὁ Μόργκαν ἐξήγησε στὶς γυναῖκες

Ὅλες οἱ γυναῖκες φοροῦσαν τὰ πλουσιώτερα στολίδια τους...

Ἱστοριοῦλες

Ἡ Κὰ Μ. εἶναι μιά πολὺ πονόμυχη κυρία ἀλλὰ ἔχει τὸ μικρὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ πολὺ φιλάργυρος.

Κάποια φορὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα τῆς ἑνὸς ζητιάνου.

Ἡ Κὰ Μ. τὸν κυττάζει ἐκπληκτῇ. Ἀσφαλῶς θάταν κανένας ξένος, γιατί οἱ ζητιᾶνοι τοῦ τόπου τὴν ἤξεραν καὶ δὲν τὴν πλίσιαζαν.

— Τί θέλεις καλέ μου ἀνθρώπε, τὸν ρωτᾷ.

— Λίγο ψωμί, κυρία μου.

— Δὲν ἔχω, φτωχέ μου φίλε, μόλις μοῦ τελείωσε.

— Τότε καμιά δραγμουλά, ἢ ἄλλο;

— Ἀχ πού νὰ τὰ βρῶ ἐγὼ τὰ χρήματα, φτωχὴ γυναῖκα. Θὰ μπορούσα ὅμως νὰ σοῦ φανῶ ἄλλοιῶς χρήσιμη, νὰ σὲ ράψω αἴφνης, νὰ σὲ μπαλώσω...

Καὶ ὁ Ζητιάνος.

— Εἶσθε πολὺ καλὴ, κυρία, ἀκριβῶς ἔχω μαζί μου εἰς τὴν κουμπι. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ράψετε σ' αὐτὸ ἕνα πουκάμισο;

— — —

Ὁ ἀστυφύλαξ τῆς τροχαῖας σταματᾷ στὴν Λεωφόρο Κηφισίας μιά κοῦρσα πού ἔτρεχε δαιμονιωδῶς.

— Πῶς τρέχετε ἐσὶ κύριε; Ἀπορῶ πῶς δὲν κόψατε ἀκόμη κανένα! Ὁδηγεῖτε ἀπὸ καιρὸ;

Κι' ὁ νεαρὸς τοῦ βολάν φουσκῶνοντας:

— Τί λέτε αὐτοῦ, κύριε ἀστυφύλαξ! Μόλις χθὲς πῆρε τὴν δέειά μου!

— — —

Ὁ Τοτοῦλης δὲν τρώγει τὸ φαγητό του. Ἐχει ἀδειάσει πρὶν λίγη ὥρα ἕνα κουτὶ σοκολατάκια καὶ τώρα ὁ λαπαῖς τοῦ φαίνεται κατὰπλάσμα.

Ἡ μαμά του, κρίνει καλὸ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ μεγάλα μέσα:

— Ἐλα, Τοτό, φάγε τὸ λαπαδάκι σου νὰ μὴν τὸ θῶσω τῆς ψυχῆς...

Ὁ Τοτός τότε μὲ ἀνυπομονή:

— Θέλει νὰ πάω νὰ τὴν φέρω, μαμά;

— — —

Ἐνα ζευγὸς νεονύμφων, μπαίνει σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο καὶ ζητᾷ ἕνα χάρτη τῆς Γαλλίας, προκειμένου νὰ κόμῃ ἐκεῖ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος. Ἡ νεαρὰ κυρία ρίχνει ἕνα βλέμμα στὸ χάρτη καὶ:

— Μὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ χάρτης πλήρης, πού εἶναι ἡ Πομπηία;

Καὶ ὁ σύζυγος, προσοῦ προλάβῃ ὁ βιβλιοπώλης νὰ ἐπέμβῃ:

— Μὰ, ἀναπητή μου, πῶς θέλεις νὰ τὴν βρῇς ἐδῶ, ἐκεῖ τὴν κατέστρεψε ὁ Βεζούβιος; Δὲν διάβασες τὴν ἱστορίαν;

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ

“ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,”

1. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΔΡΑΓΑΣ

Ἐνα διαμάντι τῆς παγκοσμίου ἱστορικῆς φιλολογίας, κατὰ λογοτεχνικὴν ἀπόδοσιν τοῦ συνεργάτου μας κ. Θ. ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΥ.

2. ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Συναρπαστικὴ ἐξιστόρησις τῆς ζωῆς τοῦ δημοφιλῆς “Ἑλλήνος καλλιτέχνη καὶ ποιητοῦ, γραμμὴν ἀπὸ τὸν ἴδιον. (Κόρυφαί τῆς “Εβδομάδος”).

3. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΠΑΟΥΛΟΥ

Ἀληθινὰ συνταρακτικὸ μυσθιστόρημα περιπετειῶν, πού εἶχε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν ξένον Τύπον.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ:

1. ΘΕΟΚΛΗΣ ΚΑΛΟΥΜΠΑΡΔΟΣ!

Τὸ πιὸ σπαρταριστὸ εὐθυμογραφικὸ ἀνέγνωμα, πού θὰ μείνῃ ἱστορικὸ στὶς ἀναμνήσεις σας, γραμμὴν ἀπὸ ἐκλεκτὸν Ἀθηναῖον εὐθυμογράφον.

2. ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΞΗΓΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ

Πρωτότυπος λογοτεχνικὴ ἔρευνα τοῦ συνεργάτου μας κ. ΡΟΥΣΣΟΥ, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες κορυφαῖοι ποιηταὶ (Παλαμάς, Γρυπάρης, Παπαντωνίου, Δροσίνης καὶ οἱ νεώτεροι) θὰ ἀναλύσουν τὰ γνωστότερα ποιήματά τους.

3. ΤΡΕΛΛΟΙ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Ἀνθρωποὶ πού παρεφρόνησαν ἀπὸ ἕνα ἄτυχο βαθὺ αἰσθημα.

Τὸ τραγικώτερον μυσθιστόρημα πού συνέγραψεν ἡ ζωὴ τοῦ συνεργάτου μας κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ.

ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ

Η “ΕΒΔΟΜΑΣ,”

θὰ παρουσιασθῇ μὲ ΤΕΛΕΙΑΝ ΠΛΕΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚὴν ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ, ΚΑΙ ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ ΤΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ ΤΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ (ἀλφαβητικῶς):

ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ Θ.
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ ΔΗΜ.
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ΔΗΜ.
ΔΟΞΑΣ ΑΓΓ.
ΔΡΑΚΟΣ Θ.
ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ Δ.
ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ Π.
ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ ΑΛ.
ΡΟΥΣΣΟΣ Γ.
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛ.
ΣΑΜΠΑΣ ΒΑΣ.
ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΨΑΘΑΣ ΔΗΜ.

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
Α. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ.

72 ΣΕΛΙΔΕΣ 72

ΦΟΡΙΤΣΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

'Αδρναϊκό μυθιστόρημα

Η Τζέννυ Λιθρανού μιὰ ξανθή τσα-
χπίνικη κούκλα 20 χρονών, κόρη του διο-
μηγανού Πάνου Λιθρανού, αρραβωνιάζε-
ται με τὸ Μπέμπη, τὸ νυὶ τοῦ γιαιτροῦ
Στεργιάδη. Δὲν τὸν ἀγαπάει. Μὰ τῆς ἄ-
ρεσει γιατί εἶναι ὁμορφος, κομψός, «κο-
σμικός τύπος» καὶ κατὰ τὴν γνώμη τῆς
συγκεντρώνει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ «συγ-
χρονου συζύγου». Ὁ πατέρας τῆς, ἐγ-
κρίνει με χαρὰ τὸν αὐτὸ τὸ γάμο γιατί
εἶναι κατεστραμμένος οικονομικῶς, χωρίς
κανεὶς ἀκόμη νὰ τὸ ὑποπτεύεται κ' ἐλ-
πίζει πὼς τὰ ἐκατομύρια τοῦ γιαιτροῦ
Στεργιάδη θὰ τὸν βγάλουν ἐγκαίρως ἀπ'
τὸ ἀδιέξοδο.

Συγχρόνως, κ' ὁ γιαιτρος πὺν ὅλοι
τὸν νομίζουν βαθύπλουτο, βρίσκεται σὲ
οικονομικὰ χάλια κ' ἔχει κ' αὐτὸς στη-
ρίζει τὶς ἐλπίδες τὸν στὴν προίκα τῆς
κόρης τοῦ Λιθρανού.

Ἡ κόρη τοῦ Στεργιάδη, μιὰ γοητευτι-
κὴ μικρούλα πὺν παρασυρμένη ἀπ' τὴν
ἐπαφὴ τῆς μ' ἕνα νύκιο κοσμικὸν τύπον
χωρὶς καμιά ἥθικη, ἔχει ὑποστή μεγάλη
ψυχικὴ διαφθορά, ἐξομολογεῖται σὺν
Μπέμπη δὲ ἡ σχέσεις τῆς με κάποιον
Σπανὸ θὰ τὴν κάνουν προσεχῶς μητέρα.

Ἀλλὰ ὁ Σπανὸς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ
τὴν παντρευτῇ γιατί μ' ὅλο πὺν ἔχει τὴ
φθὴμ πλουσίον εἶν' ἀπένταρος καὶ πρό-
κειται γιὰ νὰ σωθῇ νὰ κἀν ἕνα γάμο
εὐμεφρόντος με τὴ Σάσα Ζαφείρη. Γιὰ
ὅλ' αὐτὰ ἡ Ἑλλή βοίσει ὡς μόνη λύση
νὰ ἐπιτύχῃ ἕναν γρήγορο γάμο γιὰ νὰ
καλύψῃ τὸ σκάνδαλο, βασιζομένη στὴν
οικονομικὴ ἐνίσχυση τοῦ Σπανοῦ τοῦ ὁ-
ποῖου τὰ οικονομικὰ θὰ διορθωθῶν με
τὴν προίκα τῆς Ζαφείρη. Καὶ ζητεῖ ἀπὸ
τὸ Μπέμπη νὰ τὴ βοηθήσῃ γιὰ νὰ βοῦν
τὸ κατὰλληλο πρόσωπο καὶ νὰ προκαλέ-
σουν ἕνα συνοικισμό. Ὁ Μπέμπης προ-
τείνει τὸ Νίκο Ζερλέντη, γνιὸ κά-
ποιου τέως πλουσίον αταφερτῆ, ἕναν
νέο με ἀσπογν ἐμφάνιση πὺν τοῦ
φαίνεται πὺς εἶναι ὅτι χροιάζεται γιὰ
τὴν περίπτωση. Ἡ Ἑλλή βοίσει τὴν ἰ-
δέα του περιφρη κ' ὁ Μπέμπης ἀποφα-
σίζει νὰ προτείνῃ στὴ Τζέννυ νὰ καλέσῃ
τὸ Ζερλέντη σὺν σουρπρίζ—πάρτυ πὺν
δίνει μεθαύριο.

30N

ΚΙ' Ὁ ΜΠΕΜΠΗΣ σηκώθηκε.
— Πάμε τώρα, εἶπε.
Μπήκαν πάλι στ' αὐτοκίνητο
καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἡ Ἑλ-
λὴ εἶχε ραντεβὺ με τὸ Σπανό. Κι' ὁ
Μπέμπης θὰ πήγαινε σὺν μὲρ τῆς
Μπροεττάνιας, πὺν σύγναζε τὴν ὥρα
τοῦ ἀπεριτῆ ἡ παρέα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Ἡ Τζέννυ περίμενε στὶς 7 τὸ μνη-
στῆρα τῆς.

Εἶχε ντυθῇ ἀπ' τὶς 6 καὶ καθότα-
γε σὺν σαλονάκι μ' ἀνοιχτὸ μπροστα

στὰ μάτια τῆς ἕνα ρομαντῶ της Νε-
μιρόφσκι, τοῦ ὁποῖου εἶχε διαβάσει
μηχανικὰ τὴν πρώτη σελίδα τουλάχισ-
τον 12 φορές συνέχεια, χωρίς νὰ κα-
ταλάβῃ τὸ παραμικρὸ ἀπ' ὅτι ἔλε-
γε. Νευριασμένη λιγάκι, τὸ πέταξε,
καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ φωτέϊο.

Αἰσθανόταν πὺς εἶχε κάποιον
τράκ.
Τὸ πρῶνὸν τηλεφώνημα τοῦ Μπέ-
μπη τὴν εἶχε κάνει νὰ σκέπτεται πολ-
λὴ αὐτὴ τὴ συνάντηση. Μιὰ συγκίνη-
ση ἀνεξήγητῃ εἶχε ρίξει χιλιάδες
μυρμηγκία στὶς φλέβες τῆς. Τὰ γέ-
ρια τῆς ἦταν ὑγρά. Κι' ἡ καρδιά τῆς
θορυβοῦσε πολὺ ἐνοχλητικὰ.

Ὡστόσο, θυμῶνε με τὸν ἑαυτὸ
τῆς: Γιατί ὅλ' αὐτὰ;

Ἦταν κοῦτὸ νὰ αἰσθάνεται ταρα-
χὴ ἐπειδὴ θὰ βρισκότανε μόνη τῆς
με τὸ Μπέμπη. Τῶςρε, τῶςρε, κ' ἔ-
λεγε. Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλά-
γῃ ἀπὸ μιὰ σκέψη, περιέργη πὺν τῆς
βασάνιζε τὸ μυαλὸ ἀπ' τὸ πρῶν. Ὁ
Μπέμπης τὴν εἶχε φοβερὰ κυνηγήσει
κι' ἦταν μαζί τῆς πολὺ τολμηρός.
Ἀλλ' ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τῆς εἶχε
μιλήσει γιὰ γάμο. Δὲ θάταν λοιπὸν
καθόλου ἀπίθανο νὰ πιστεῖ πὺς ἔ-
κείνη δὲν εἶχε ὡς τώρα καμιά σο-
σοβαρὴ πεοικέτεια στὴ ζωὴ τῆς, ἔκ-
τός ἀπ' τὰ συνηθισμένα φλερτάκια
τῆς κοριτσιίστικῃς ἡλικίας πὺν στα-
ματοῦν ὡς τὰ φίλια. Ἡ Τζέννυ ὅμως
δὲν εἶχε σταματήσει πουθενά. Κι' αὐ-
τὸ πὺν ἄλλοτε τῶςρεσε φυσικὸ, μὲν

τέρνο, πολιτισμένο καὶ σύμφωνο με
τὴ συγχρονισμένη ἀντίληψη πὺς ἡ
γυναικὴ «ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα με
τὸν ἄντρα στὴ ζωὴ», τώρα τῆς φαι-
νόταν γιὰ πρώτη φορὰ λιγάκι ἔνοχο
κι' ἴσως ἀκόμη λιγάκι μειωτικὸ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πὺν θὰ γινόταν
ἄντρας τῆς μάθαινε μοιραῖα πὺς τὸ
κορμί τῆς εἶχε «προκατόχους», θά-
σχυβε τὸ κεφάλι καὶ θὰ κοκκίνιζε
ἀπ' τὴ ντροπὴ! Τῶνῶςρε.

Ἀγωνίζοταν νὰ ἐξεγερθῇ μ' αὐτὲς
τὶς ἀπρόοπτα σχολαστικὲς ιδέες, καὶ
προσπαθοῦσε νὰ πάψῃ ν' ἀκούη τὸν
ἑαυτὸ τῆς. Μὰ δὲν κατάφερνε τίποτα.
Μέσα τῆς ἦταν ἕνα κορίτσι πὺν δὲ
θᾶθελε πῶς τῆς νὰ δώσῃ οὐτ' ἕνα
ἐπιπόλαιο φίλι. Αὐτ' ἦταν ἡ ἀλή-
θεια. Πὺς λοιπὸν εἶν' ἔτσι ἀναίσθητα
σπαταλήσει τὸν ἑωστὰ τῆς; Πὺς εἶ-
χε κάνει τόσες ἀδιάντροπες τρέλλες
κι' εἶχε σκορπίσει τὶς πὺν οὐσιαστικὲς
ἀναμνήσεις σὲ τόσους ἡλίθιους νεα-
ρούς, πὺν σίγουρα θάταν γίνεσι κ'
οἱ ἀνεπιθύμητοι διαφημιστὰς τῆς γο-
ητείας τῆς σὺν τραπεζάκια τοῦ Ζον-
νάρ.

Ἡ μανία τῆς νὰ μοντερνίσῃ! Νὰ
γίνῃ «θέμα συζητήσεως», νὰ καταπλῇ
τὴν εἶχε ἐκκεντρίκῃ ζωὴ τῆς!.. Νὰ,
τῶςρε!.. Ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ,
πὺν ἀγωνίζονται νὰ καπνίσουν, μ' ὁ-
δὸν, γιὰ «νὰ κάνουν τὸ μεγάλο», ἔ-
τσι κ' ἔκείνη ντρεπόταν ν' ἀντιστα-
βὸ μήπως τὴν περάσουν γιὰ κοῦτῃ,
τὸ τυχόντα νεαρὸ βλάκα νὰ τὴν παῖρ-
σῃ, ἐνῶ δὲν ἐνοιωθε ποτὲ τῆς καμιά
ἀπόλαυση, καμιά ἐπιθυμία, μὰ καὶ
κανένα ἐνδιαφέρον ἐκτός ἀπ' τὴ νο-
σορὴ περιέργεια νὰ δῇ πὺς φέρεται
σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλ-
λος!.. Τί ἡλίθια πὺν ἦταν ὅλ' αὐτὰ!
Καὶ πὺς τὴν ἔκαναν ἀνεπανόρθωτα
νὰ ντρέπεται! Νὰ, καὶ προχθὲς ἀκό-
μα, ὁ Ντίνος ὁ Χλωρός, αὐτὸς ὁ γε-
λοῖος τυπάκος τῶν κοσμικῶν κέν-
τρων πὺν φοροῦσε μονόκλ χωρίς νά-
χη καμιά πάθηση σὺν μάτι καὶ πα-
ρακαλοῦσε τοὺς κοσμικογράφους νὰ
τὸν ἀναφέρουν στὴ στήλῃ τους, τὴν
εἶχε πείσει νὰ περάσῃ ἐν' ἀπόγευμα
μαζί του ἐν' ἀπόγευμα ἀπὸ κείνα,
πὺν δὲ σ' ἐκθέτοῦν παρὰ μόνον σὲ τέσ-
σερις τοίχους, σὲ μιὰ μπουκάλα λι-
κέρ καὶ σὲ δυὸ λαίμαργα μάτια ἐ-
νὸς γελοίου τύπου. Τὰ γάδια του τὴν
εἶχαν ἀηδιάσει. Καὶ τὸν ἀνάγκασε
νὰ σταματήσῃ μπροστὰ σ' ἐν' ἀγνὸ-

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπίθανος σύμπτωσις συνω-
νυμίας τοῦ προσώπου τοῦ
μυθιστορήματος, με τὴν δε-
σποινίδα Τζέννυ Ι. Λιθρανού,
ἡ ὁποία εἶνε ἐντελῶς ἀγνώ-
στος εἰς τὸν συγγραφέα, ἀ-
ναγκάζει τὸν κ. Δ. Κ. Εὐαγγε-
λίδην νὰ μεταβάλῃ ἀπὸ σῆ-
μερον τὸ ἐπίθετον τῆς ἡρω-
ίδος του εἰς Λιθρανὸν.
Εἶνε, νομίζομεν, ἀπολύτως
περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι οὐ-
δεμία σχέση ὑπάρχει μετα-
ξὺ τῆς δεσποινίδος Λιθρανού
καὶ τῆς ἡρώιδος τῶν «Κορί-
τσιων Πολυτελείας».

Καὶ ταῦτα με τὴν ἐλπίδα
ὅτι δὲν ὑπάρχει, καὶ δε-
σποινὶς Τζέννυ Λιθρανὸν εἰς
τὴν πραγματικότητα!

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

τοῦ κ. Δ. Κ. Εὐαγγελίδη

παρκο φράγμα πὺν ἔκείνος ὡς τό-
σο τὸ πιστεῖτε γιὰ αὐτὸ τῆς.

Σιγαίνονταν τὸν ἑαυτὸ τῆς.
Καὶ μόλις ἄκουσε τὸ κουδούνι, ἡ
στιγμιαία σκέψη τῆς ἦταν νὰ τοῦ μι-
λήσῃ. Νὰ τ' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά τῆς.
Νὰ ἑξαλαφρώσῃ! Καὶ σχεδὸν ἀποφα-
σισμένη, ἔκανε λίγα βήματα γιὰ νὰ
τὸν συναντήσῃ σὺν γάλλ.

Μὰ ὁ Μπέμπης ἦταν πολὺ εὐθυ-
μος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν παρασῇ-
ρῃ εὐκόλα σ' ἕνα σοβαρὸ τέτ-α-τέτ.
Τῆς ἔδωσ' ἕνα φίλι πολὺ ὀρμητικὸ
καὶ τὴν ἀγκάλιασε περισσότερο σφι-
χτὰ ἀπ' ὅτι ἔπρεπε. Ὑστερα τὸ
βλέμμα τοῦ ἄρχισε ν' ἀνεβοκατεβαί-
νῃ σὺν σῶμα τῆς ὀγληρὰ θαυμαστι-
κὸ, καὶ τῆς Τζέννυ τῆς ἔκανε τὴν ἐν-
τύπωση πὺς τῆς ἔσκιζε τὰ ρούχα.

Τῆς ἔκανε μιὰ πολὺ πεζὴ ντεκλα-
ρασίον πὺν ἦταν ἕνας ἀντιπαθητικὸς
ἔμνος γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς, ἕνας ὕ-
μνος ἐσεκέπαστος καὶ γεμάτος αὐ-
θάδεια, συνωδευμένος πάντα με δι-
ψασμένες ματιές κ' ἄξαφνα τολμηρὰ
γάδια. Ἡ Τζέννυ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυ-
τὸ τῆς τρομερὰ ἐνοχλημένο. Ὁ Μπέ-
μπης ἴσως νάταν ἔτσι πάντα. Μὰ σῆ-
μερα τὸν πρόσεγε. Καὶ δὲν τῆς ἄρεσε
καθόλου τὸ φέρισμό του. Δὲ θᾶθελε

τὸν ἄντρα τῆς ἐν' ἀπλὸ ἀντίτυπο τοῦ
φύλου του. Ὁνειροπολοῦσε ἄλλοιῶς
τὶς σχέσεις τῆς μαζί του. Ζητοῦσε κά-
τι πὺν εὐγενικὸ, κ' ἴσως κάτι πὺν ἀ-
γνὸ καὶ πὺν βαθύ. Θάταν ἐνθουσιασμέ-
νῃ ἂν τὸν ἔβλεπε κοντὰ τῆς λίγο
συγκινημένο, τρυφερό, κ' ἀκόμα ἔ-
θῃ, ντρεπόταν νὰ πῇ «ὄχι», ἀπ' τὸ φό-
βὸ γιὰ σεμνότητῃ! Κι' ἄφηνε τὸν πρῶ-
ν στὴν ἀγκαλιά του χωρίς ἀντίστα-
σιν, ἐνῶ δὲν ἐνοιωθε ποτὲ τῆς καμιά
ἀπόλαυση, καμιά ἐπιθυμία, μὰ καὶ
κανένα ἐνδιαφέρον ἐκτός ἀπ' τὴ νο-
σορὴ περιέργεια νὰ δῇ πὺς φέρεται
σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλ-
λος!.. Τί ἡλίθια πὺν ἦταν ὅλ' αὐτὰ!

Καὶ πὺς τὴν ἔκαναν ἀνεπανόρθωτα
νὰ ντρέπεται! Νὰ, καὶ προχθὲς ἀκό-
μα, ὁ Ντίνος ὁ Χλωρός, αὐτὸς ὁ γε-
λοῖος τυπάκος τῶν κοσμικῶν κέν-
τρων πὺν φοροῦσε μονόκλ χωρίς νά-
χη καμιά πάθηση σὺν μάτι καὶ πα-
ρακαλοῦσε τοὺς κοσμικογράφους νὰ
τὸν ἀναφέρουν στὴ στήλῃ τους, τὴν
εἶχε πείσει νὰ περάσῃ ἐν' ἀπόγευμα
μαζί του ἐν' ἀπόγευμα ἀπὸ κείνα,
πὺν δὲ σ' ἐκθέτοῦν παρὰ μόνον σὲ τέσ-
σερις τοίχους, σὲ μιὰ μπουκάλα λι-
κέρ καὶ σὲ δυὸ λαίμαργα μάτια ἐ-
νὸς γελοίου τύπου. Τὰ γάδια του τὴν
εἶχαν ἀηδιάσει. Καὶ τὸν ἀνάγκασε
νὰ σταματήσῃ μπροστὰ σ' ἐν' ἀγνὸ-

ταν νὰ πεισθῇ κ' ἡ ἴδια πὺς δὲν κα-
ταλάβαινε τίποτε ἀπὸ αἰσθηματι-
σμούς καὶ πὺς οἱ παλμοὶ τῆς καρ-
διάς τῆς δὲν ἦταν δυνατό ν' ἀλλά-
ξουν ποτὲ τὸ ρυθμὸ τους ἀπὸ καμ-
μιὰ ἄλλη αἰτία, ἐκτός ἀπ' τὴν ἀνω-
μαλία τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵμα-
τος! Ἐνῶ ἦταν σὺν βάθος τῆς ἀπελ-
πιστικὰ ρομαντικὴ κ' ἀγίατρετα
εὐαίσθητη.

Τῆς ἐρνόταν τώρα νὰ τὸ φωνάξῃ.
Γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ κ' ἔκείνος, μὰ πρὸ
παντός γιὰ ν' ἀκούσῃ κ' ἡ ἴδια.

Ὁ Μπέμπης τῆς μιλοῦσε διαρκῶς.
Εἶχε ἀναπτύξῃ ὅλη του τὴν εὐ-
γλωττία, πὺν ἦταν καλὰ προπονη-
μένη σὺν στίβο τοῦ κοσμικοῦ φλέρτ.
Μὰ ἡ Τζέννυ σχεδὸν δὲν τὸν ἄκουγε.

— Τί ἔχεις; τῆς εἶπε σὲ μιὰ στιγ-
μῇ. Γιατί εἶσ' ἔτσι ψυχρὴ;

— Ἐγὼ; Μπᾶ, ὄχι. Πὺς σοῦ φά-
νηκε; τ' ἀπάντησε μηχανικὰ καὶ ἑξ-
φιασμένα.

Ὁ Μπέμπης θορυβήθηκε.
Μιὰ πολὺ δυσάρεστη ὑποψία τοῦ
πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ. Μήπως εἶχε
μεσολαβήσει τίποτε; Μήπως τὰ
πράγματα εἶχαν ἀλλάξῃ; Λές νάγε
μάθει ὁ Λιβρανὸς τὴν πραγματικὴ
τους οικονομικὴ κατάστασι καὶ νὰ
μετανοιῶσε γιὰ τὸ γάμο;

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη πάγωσε. Καὶ ἐε-
γνώντας ἀπότομα τὴν ἐρωτικὴ του
ὀρμητικότητα, τῆς ἄρπαξε τὸ γέρι
καὶ τὴν κύτταξε ἀνίσχυα:

— Τζέννυ, τί ἔχεις; Πές μου! τῇ
ρώτησε με λαχτάρα.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἄξαφνη
γαρά.

Ἔτσι, πὺν εἶδε σὺν πρόσωπό του
ζωγραφισμένη τὴν ἀγωνία, πίστεψε
πὺς τὴν ἀγαποῦσε, πὺς ἀνησυχοῦσε
ἀληθινὰ γι' αὐτὴν πὺς δὲν τὴν ἔ-
βλεπε μόνον σὰ μιὰ καλοφτιαγμένη
κούκλα στὴ βιτρίνα τοῦ Ἐρωτα.

Κι' ἄφησε τὸν ἑαυτὸ τῆς νὰ ξε-
σπᾷ.

Ἐγείρε τὸ κεφάλι τῆς σὺν ὁμο-
του κ' ἔβρεξε τὰ ρούχα του με λίγα
δάκρυα.

Ὁ Μπέμπης ἀγωνιζόταν νὰ μαν-
τέψῃ, νὰ καταλάβῃ.

— Μὰ, τί ἔχεις; Τί συμβαίνει, Τζέν-
νυ;.. Μίλήσέ μου λοιπόν!

Ἐξαφρομένη με τὸ λίγο κλάμ-
μα τῆς, ἡ Τζέννυ τοῦ μίλησε.

Καθαρὰ, ἐλεύθερα, εὐλικρινὰ. Ὁ-
λα τοῦ τάπε, τὴν περασμένη ζωὴ
τῆς, τὴν ἀσυνείλητη φορὰ τῆς σὺν
κατήφορο, τὴν ἡλίθια μανία τῆς ν'
ἀρέσῃ, νὰ εὐπνήσῃ, τὴν ἐπιθυμία, τὴ
δειλία τῆς ν' ἀσπῇται στὶς τολμηρὲς
ἀξιώσεις ἀπ' τὸ φόβο μήπως δὲ φα-
νῇ ἀρκετὰ «μοντέρνα», καὶ σὺν τέ-
λος τῆς σημερινῇ τῆς ἀηδία, τὴν ὁ-
μολογία τῆς πὺς μέσα τῆς ἦταν ἄ-
γνη, εὐαίσθητη, ρομαντικὴ σχεδόν—
δὲν τόλμησε νὰ μὴν πῇ τὸ «σχεδόν»!

— καὶ τὸ μεγάλο ἀληθινὸ πόθο τῆς:
Ν' ἀγαπηθῇ καὶ ν' ἀγαπήσῃ!

Αὐτὸς τὴν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα
κωμικὰ ἐμβρόντητο. Τ' ἦταν αὐτὸ
πάλι; Ποῦ ἦταν κρυμμένη ὡς αὐτὴ
τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ ἀγνωστὴ Τζέννυ,
πὺν τοῦ φανερόνταν ἔτσι ἄξαφνα;

Νάτανε κόλπο; Μπᾶ! Ἀδύνατον.
Τῇ θεωροῦσε ἀνίκανη γιὰ μιὰ τόσο
καλὴ ἐκτέλεσι ἐνῶς δύσκολου ρό-
λου. Ἦταν λοιπὸν πηγαία κ' ἀθῶρ-
μητα ὅλ' αὐτὰ! Κι' ἡ «ξεσκολισμέ-
νη» ἀρραβωνιαστικιά του εἶχε μεί-
νει στὴν πραγματικότητα ἕνα ἀθῶ-
στατο κοριτσάκι, πὺν ἀπλῶς ἐπαί-
ζε με τὴ ζωὴ κ' ἔκανε μεγάλες ἀτάξι-

Μπήκαν πάλι στ' αὐτοκίνητο καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν Ἀθήνα.

ες. "Ένα παιδί που ήταν τόσο αγνό ώστε να μείνει αγνό κι' ύστερ' απ' τη διαφθορά του!"

Χωρίς να θέλη, χάθηκε μέσα του κι' αυτό.

Σχεδόν συγκινήθηκε.

Κι' η αδυναμία της που τώρα μόλις την έβλεπε, τον αφώτισε απ' όλη του τις προμελετημένες υποκρισίες.

Ποιος ο λόγος να είνε θεατρίνος μαζί της;

Ήταν τόσο ανίσχυρη ν' αντισταθίσει τα τεχνάσματα. Κι' έπειτα γιατί να μην την έκανε να τον αγαπήσει, αφού ήταν τόσο εύκολο; Υπήρχε τάχα καλλίτερος τρόπος απ' αυτόν, για να πετύχει ό,τι ήθελε;

Της χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά.

Και της ψιθύρισε χωρίς δισταγμό, όλα εκείνα τα κοινά, στερεότυπα λόγια, που άπαρτίζουν ολόκληρο το φτωχό λεκτικό του "Ερώτα, και που καταφέρνουν κάθε φορά να φαίνονται τόσο καινούργια.

Της μίλησε με φωνή γεμάτη συγκίνηση για την αγάπη τους, για τη ζωή τους, για την αιώνια πίστη τους!

Και δεν ήξερε στο τέλος αν όσα είνε πη ήταν όλα μεντικά!

"Ακουγε κι' εκείνος τον εαυτό του κι' η φωνή του αντιηκούσε στ' αυτιά του ευχάριστα, γλυκά, σαν ξεγασμένο μοτίβο που τό ξανακούσε άξαφνα ύστερ' από χρόνια, σαν προσευχή που έχεις να την πής από παιδί.

"Ίσως κι' εκείνος να ζητούσε με λεγτάρα την ευκαιρία να τα ψιθυρίσει όλα αυτά τα συνηθισμένα έρωτά-λογα που σχηματίζουν πάντα το διάλογο στις σκηνές της ευτυχίας. Τώρα μόλις το γεννήθηκε αυτή η ύποψια. Και το φαινόταν τόσο παράξενο που δεν τώδε άνακαλύψει ποτέ.

— Σ' αγαπάω! της είπ' άξαφνα.

Έκείνη τον κύτταξε με μάτια που λάμπανε.

— Κι' όλας;

— Ναί, Δεν είνε νωρίς. Ήταν τόσο πολυς καιρός αυτό τ' απόγευμα!

— Δεν μ' αγαπούσες έτσι πριν;

Την κύτταξε με μικρό δισταγμό. Που όμως τον νίκησε γρήγορα:

— "Όχι! ψιθύρισε.

— Γιατί;

— Γιατί δε σε γνώριζα!

Της έδωσ' έν' απαλό φιλή που μόλις χάιδεψε τα χείλη της, και:

— Να σου πω και κάτι άλλο, πρόσθεσε. "Ίσως δε γνώριζα ούτε τον εαυτό μου. Και μπορεί να μην το λυμύσα ποτέ να τον γνωρίσω... αν δεν ήσουν έσύ. Με καταλαβαίνεις;

— «Ναί», τούγνεψ' εκείνη.

Την κύτταξε δύσπιστα.

Κι' όμως η Τζέννυ τον καταλάβαινε.

Μήπως κι' εκείνη δεν αίσθανόταν τό ίδιο;

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η Άγγλίδα, σύζυγος μεγάλων ανδρών

Εκείνο το οποίο έκανε περισσότερα εντύπωση στους Γάλλους, κατά την τελευταία επίσκεψη των Άγγλων βασιλέων στο Παρίσι, ήταν η μεγάλη απλότητα της βασιλίσσης Έλισάβετ.

Ακόμη και κατά την πιο αυστηρή εφαρμογή του πρωτοκόλλου, η βασίλισσα ήξερε να δείχνεται όσο τον δυνατόν ολιγώτερο «επίσημη», και να αφήνει ελεύθερο, όσο μπορούσε πιο πολύ, το πεδίο της εμφανίσεως στον σύζυγό της τον βασιλέα Γεώργιο. Αυτό βέβαια είναι μια ιδιότητα της βασιλίσσης ως βασίλισσας, ως Άγγλης όμως, η βασίλισσα υπήρξε αυτό που είναι σχεδόν όλες οι Άγγλίδες. Σ' οποιαδήποτε τάξη και αν ανήκει, όποια και να είναι η θέση του συζύγου της, η Άγγλίδα έξερε να μένει πάντα στην σκιά αφήνοντας ελεύθερο τον τόπο ολόκληρο στο σύζυγό της. Τα παραδείγματα είναι άπειρα. Θα αναφέρουμε, όμως σήμερα ένα από τα ιστορικά, του πιο πρόσφατου παρελθόντος. «Ηρώς» του άνεκδότου ή μίστρες

Λίαν προσεχώς εις την
"ΕΒΔΟΜΑΔΑ,"
ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ
ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

ΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΜΑΝΤΕΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ.
— ΛΕΙΨΑΝΑ ΠΑΡΑΔΟ-
ΞΩΝ ΔΟΞΑΣΙΩΝ, ΠΟΥ
ΕΠΙΖΟΥΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗ-
ΜΕΡΩΝ.

ΑΛΕΥΡΟΜΑΝΤΕΙΑ,
ΝΕΚΡΟΜΑΝΤΕΙΑ,
ΥΔΡΟΜΑΝΤΕΙΑ κτλ.

— ΟΙ ΠΡΟΠΑΤΟΡΕΣ ΜΑΣ
ΖΟΥΣΑΝ ΔΙΑΡΚΩΣ ΜΕ
ΤΟΝ ΦΟΒΟΝ ΤΩΝ ΣΚΟ-
ΤΙΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ
ΣΑΤΑΝΑ. — ΑΙΩΝΕΣ ΣΚΟ-
ΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΣΗΜΕΡΙ-
ΝΟΣ ΑΙΩΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
εις την

"ΕΒΔΟΜΑΔΑ,"

υπό το έκλεκτο συγγρα-
φέως κ.

ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ

Γλάδστον, η γυναίκα του περιφημοτέρου, ίσως, Άγγλου πολιτικού. Μολονότι εύγενοῦς καταγωγῆς και πλουσία ή Κα Γλάδστον, κατώρθωσε, εντούτοις, να εξαφανίξη μέσα της κάθε ίχνος εγωισμού και προσωπικού γοήτρου, να «σβύνεται» τρόπον τινά ή ίδια από τον πίνακα της δημοσίας ζωῆς του συζύγου της, για να φαίνεται ανάγλυφος και επιβλητικός μόνον αυτός.

Τις ημέρες των μεγάλων συζητήσεων στο Ουέστμινστερ, δεν έπαυε κι' αυτή μαζί με τις μεγάλες κυρίες, θέση στο διάλογο και θεωρείο των κυριών των έπισήμων, αλλά έμεινε καθισμένη, άθεατη, πίσω από το καθίσμα του «σηκρε» του προέδρου της βουλῆς, μ' ένα ποτήρι «τσέρεν» με χτυπημένο αυγό στο χέρι, έτοιμη να ενισχύση την υπέροχη φωνή του «μεγάλου γέροντος», όπως είχε αποκληθῇ ή Γλάδστον, όταν άγόρευε. Τό ποτό αυτό τό έτοιμάζε μόνη της. Σά κανέναν δεν έμπιστευόταν την παρασκευή του.

Στις εκλογικές περιόδους, συνάδευε πάντα τον άνδρα της, με κίνδυνο να δεχθῇ κι' αυτή κατακέφαλα καμιά πέτρα, όταν οι αντίπαλοι του άνδρός της έθαζαν τους μισθούς των να λιθοβολήσουν τό άμάξι του συζύγου της. Ποτέ όμως δεν έπεζήτησε να φανῇ και αυτή, στο προσκήνιο της πολιτικής ζωῆς του τόπου, ποτέ δεν έδειξε ότι ήταν κι' αυτή κάτι στη ζωή του άνδρός της. Και ήταν ένα μεγάλο «κάτι» αφού ή άνδρας της δεν της είχε τίποτε κρυφό. Τόση ήταν ή έμπιστοσύνη του σ' αυτήν.

Χαρακτηριστικό και τό έξης ανέκδοτο: Κάποτε σ' ένα ύπουργικό γένμα, που είχε δοθῇ σέ στενό κύκλο, έγινε λόγος και για κάποιο μυστικό του Κράτους, που τώδεραν μόνον οι ύπουργοι και μερικῆς από τις γυναίκες των ύπουργών στις όποιες οι σύζυγοι των είχαν απόλυτη έμπιστοσύνη. Η Κα Γλάδστον, άφησε να έννοηθῇ ότι ήξερε κι' αυτή τό μυστικό. Κανείς δεν είπε λέξη, από τό μαύρο μάτι, όμως, του συζύγου της, εκτοξεύθηκε πρὸς την διεύθυνση της λαίδης ένα βλέμμα που ήταν πραγματική αστραπή. Η Κα Γλάδστον αισθάνθηκε έναν λυγμό να της σφίγγη τον λαιμό. Τά δάκρυα γέμισαν τά μάτια της. Δεν κρατήθηκε: ζήτησε ένα φύλλο χαρτιού και ένα μολύβι, και υπό τά βλέμματα των συνδαιτυμόνων, έγραψε λίγες λέξεις συγγνώμης και τῆς διεβίβασε μέσον ενός από τους «μαίτρε-ντ' ότέλ» στον άνδρα της. Αὐτός διάβασε τό σημείωμα, και έγραψε από πίσω «Δεν σᾶς άδικώ γιατί δεν θά μπορούσατε να κάνετε κακό. Άς μή μιλούμε πια γι' αυτό».

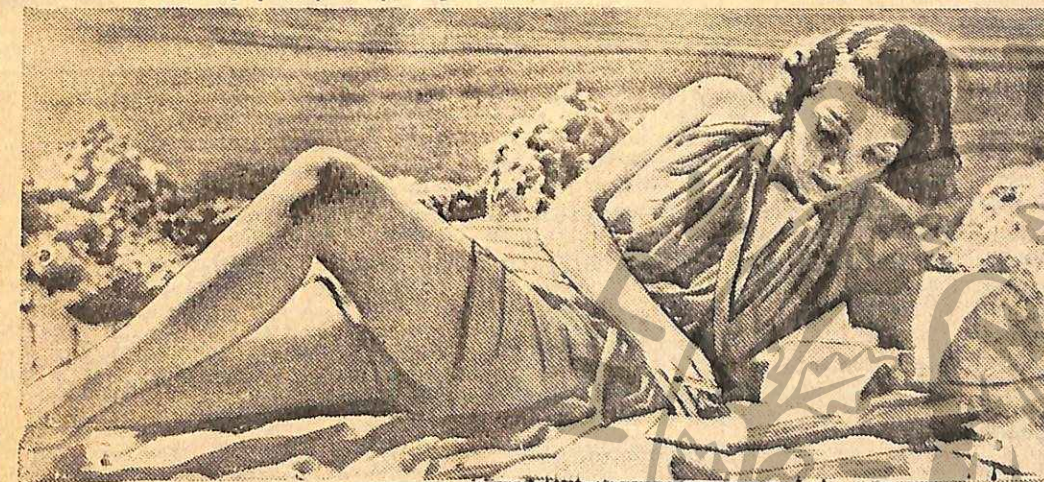
Κι' έστειλε πίσω τό σημείωμα στην γυναίκα του.

Αὐτή, με λίγα λόγια υπήρξε ή γυναίκα που σ' όλη της την ζωή δεν άνοιξε ούτε μία φορά τό στόμα της για νά μιλήσῃ για πολιτική, αν και είχε ακούσει όλη την πολιτική ιστορία του τόπου της από τό στόμα του συζύγου της, που υπήρξε ένας από τους μεγαλειότερους πολιτικούς άνδρας του τερασμένου αιώνας.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο τραπέζιτης Φράνσις "Ερμπν Φρέντς είνε πολὺ παρὰ-ξενος άνθρωπος. Τό 1934 ή κόρη του παντρεύτηκε τον Τζών Τζέιμς "Αστορ, έναν από τους μεγαλειότερους "Αμερικανούς δισεκατομμυριούχους. Έσγάτως ή κ. Φρέντς επώχευσε, και ή δισεκατομμυριούχος "Αστορ προσεφέρθη άμέσως να πληρώση τά χρέη του πεθερού του και να αταλλάξη την οίκογένεια της γυναίκας του από τον έξευτελισμό. "Ο κ. Φρέντς όμως άρνήθηκε. "Ηδη τό 1924, σέ μία προηγούμενη πτώχευσή του, είχε κάμει τον σωφείρ. Έτσι και τώρα προτίμησε να κηρυχθῇ εις πτώχευσιν και να αλλάξη επάγγελμα. Προσελήφθη λοιπόν ως υπάλληλος από έναν σύλλογο αντισφαιρίσεως για να μαζεύη τις μπάλλες στο τερεαίν, αντί ήμερησίον μισθού πέντε δολλαρίων! Αυτό φυσικά έξεγείρει τους σνόμπ της "Αμερικῆς και βάζει σέ πολὺ δύσκολη θέση την άριστοκρατία των δολλαρίων. ένῶ ή λαός γελά με την καρδιά του.

...άλλά και στα κε-
ραμίδια

Η Μισέλ Μόργκάν δεν έχει την εύτυχία της συναδέλφου της, γιατί είναι υποχρεωμένη να μένη στο Παρίσι όπου γυρίζει ένα καινούργιο φιλμ. Κι' αυτή όμως δεν χάνει την ήλιοθεραπεία της, την όποία κάνει...πάνω στα κεραμίδια του σπιτιού της!

Η κυρία Χέντι Χάξ είναι μια όρεκτικώτατη κοινωνο-μαλλούσα ζωντοχώρα από τό "Ιρβινγκτον της Πολιτείας Νέας Υόρκης. Πρὸ καιρού έγνώρισε τον εκατομμυριούχο βιομήχανο Ρόλντς Μπλάνσαρ, ή όποιός κατεγοητεύθη από την χάρη της και της έδωσε υπόσχεση γάμου. Δυστυχώς όμως, ή Μπλάνσαρ δεν άργησε να την βαρεθῇ και στο τέλος άρνήθηκε να έντελέση την υπόσχεσή του. "Η κ. Χάξ για να τον εκδικηθῇ έγκαταστάθηκε στο γραφείο του βιομηχάνου, και έμεινε εκεί καθισμένη σέ μία πολυθρόνα επί 9 μέρες και 9 νύχτες, άρνούμενη να αποχωρήση παρὰ μόνον αφού ή κ. Μπλάνσαρ θά τελοῦσε... πὶ τό που τους γάμους του μ' αυτήν. "Ο κ. Μπλάνσαρ άπευθύνθηκε στη δικαιοσύνη, της όποιας ή απόφασις άναμένεται έναγωνίως, ένῶ ή κ. Χάξ έξακολουθεί να κατέχη τό γραφείο του παρ' όλίγον συζύγου της.

Οι άστέρες παραδε-
ρίζουν στην άμμου-
διά

Ξαπλωμένη νωχελικά κοντά στη θάλασσα, ή Μαρλένε Ντήτριχ διαβάσει τό καινούργιο βιβλίο του "Εμλ Λούντβιχ «Νείλος», και άναπαύεται από την κόπωση της εργασίας της και την ένοχλητική λατρεία των εκατομμυρίων θαυμαστών της.

ΤΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΥΒΕΝΤΕΣ

Κουβέντες του Βάθρακα

Περὶ ποίηση...

Ἀγαπητὴ «Ἐφδουάζ».

Ἐπειδὴ τις κι' ἀφοῦ τις οὐλὸς ὁ ντου-
νιάς ἀρχίνησε τελευταία νὰ πετᾷ ποί-
ματα καὶ ρίμες ὅπου λάχει ἐσπέρτην καὶ

πῆρα τὴν ἀπόφα ν'
ἀμολήσω κι' ἐγὼ τί-
ποτις τεσεράστιχα
γιὰ ν' ἀποδείξω σὲ
«ἴλους» κι' ὀχτροὺς
πὼς κατὶ τέτοια τὰ
μασάει ὁ Βάθρακας.

Ὅπου, ἀδερφέ μου,
νάσου καὶ μὲ ὁρᾷ ἕνα
ἀπονεματῆν ἢ Βαγ-
γελίτσα τοῦ Στραβά-
ραπα τὴν ὥρα πού
εἶχα ἀράξει στὸν κα-
νὲν τοῦ Στραβανέ-
τη καὶ δούλεβα ἕνα
δεκαπεντεσύλλαβο.

— Βάθρακα, μοῦ
ἐξηγῆται ἡ Βαγγελί-
τσα, ἐγίνεσαι ποιητής;

— Τὸν κακό σου
τὸν καιρὸ καὶ τὰ
μαῦρα σου τὰ σῦκα!

— Γιατὶ μὲ βρίζεις, ρέ Βάθρακα;

— Δὲ σὲ βρίζω, ἀδελφοῦλα μου. Αὐ-
τός, μάννα μου, εἶνε ὁ τελευταῖος δεκα-
πεντεσύλλαβος τοῦ ποιητοῦ.

— Γιὰ πέστο μου τὸ ποίημα, ρέ Βά-
θρακα!

Τὸ ὁποῖον, ἀδερφέ μου, πῆρα τὴν χρε-
αζομένην μπόζα καὶ τῆς ἀμολᾶς τ' ἀκό-
λουθα:

«Ἐσχάτως μοῦ τὴν ἀμολᾶς οὐλὲς τίς
Κυριακάδες.

καὶ θάχουμε τσακώματα, χαστούκια
καὶ κανγᾶδες.

Καὶ θὰ σοῦ πῶ ὅταν μοῦ πῆς: «Μέσ'
στὴν καρδιά σου μῆλα»:

— Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ καὶ τὰ
μαῦρα σου τὰ σῦκα!»

Τ' ἀκούει, ἀδερφέ μου, αὐτὸ ἡ Βαγ-
γελίτσα κι' ἐνθουσιάζεται πὺν λὲς καὶ
τὸ θάνει στὴν τρεχάλα. Μά, δὲν μπορεῖς
νὰ πῆς, ἀγαπητὴ «Ἐφδουάζ», πὼς δὲν
τὸν κατέγω τὸν ἐρίφην τὸν δεκαπεντεσύλ-
λαβο. Ἐ:

Κόλλα το, ἀδερφάνι!

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Λόγοι μεγάλων ἀνδρῶν

Εἶμαι βλάξ.

ΤΑΛΛΕ-ΥΡΑΝΔΟΣ

Σ' ἄφησα, μὲ δὲν τὸ μετανοιῶναι.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Ὁχ, ἀδερφέ!

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Προσέχετε!

ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΦΟΣ

Περᾶστε τὸ Σάββατο.

ΤΖΩΝ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

Θεατρικὰ τραγούδια

Μ' ἔφαγε!

(Βάλς ἐξίτασιόν)

Ἦταν ἕνα δράδου μὲ φεγγάρι
τότε πὺν σὲ εἶδα στὸ ταξί.
κι' ἦρθε κάποιον νέο παλληκάρι
καὶ σοῦ εἶπε στὸ μεταξὺ:

Ρε φραϊν

Μ' ἔφαγες!

Μοῦ εἶπες μ' ἀγαπᾷς.

Μ' ἔφαγες!

Γιὰ πὲς μου τώρα πὺν θὰ πᾶς.
Σοῦγα τάξει δαχτυλίδι καὶ βραχιόλια
μὰ δὲν τὸλπιζα πὼς μένεις στὰ Σεπόλια.

Αὐτὸ τὸ πράγμα ἂν τὸ γνωρίζα
τὴν ἴδια ὥρα θὰ σ' ἐχόριζα.

Μ' ἔφαγες!

Μοῦ εἶπες ψέμματα
πὼς εἶπες ἔξοδο μονάχα τ' ἀπογέμματα,
ἐνφ' ἐσὺ,

ἂν κι' ἡ κυρία σου σὲ μάλλωνε,
πῆγνινες καὶ ἐλνινες κρᾶσι

μ' ἔναν ἄλλονε!

(Ἀπὸ τὴν μεγάλην θεατρικὴν
ἐπιτυχίαν «Χαμομήλια»)

— — —

Ἡ λαϊκὴ σοφία

Παροιμίες

— Τοῦ ἀλλοιθάρου τὸ μάτι, δὲν πῆ-
γαίνει στὴ σαλάτα.

— Ὅταν φᾶς καὶ δὲν χωνέψης, κά-
τσε καὶ νοικοκυρένσου.

— Φᾶς πρώτα τὸ λαρελὶ κι' ὕστερα
χτενίσου.

— Μὴ ζητᾷς βερούκονα στὸ ἀεροπλάνο.

— Τί τὸ θέλεις τὸ καπέλλο, ὅταν πῆ-
νης δυσιανάδα;

— Τίς κατέβασες τίς μπῦρες, ἄλλα
ποῦλες θὰ τίς πληρώσης;

— — —

Γιὰ νὰ γελάτε

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πὺν θὰ πᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ.— Στὸ σπῖτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ἀμὲ στὸ καλὸ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ.— Πόσων ἐτῶν εἶσαι,
κατηγορούμενε.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Σαρανταδύο,
κ. Πρόεδρε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (τοῦ ὁποῖου τὸ καπέλλο
ἔχει εἰς τὸ τέλος ἕνα λεγὲ ἀπὸ βερούκο-
νο λέει στὴν κυρίαν πὺν κάθεται σ' ἕνα
παγκάκι τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου).

— Τὸν βλέπετε αὐτὸν τὸν λεγὲ;

— Μάλιστα.

Ἀπὸ τί νομίζετε ὅτι εἶνε;

Δὲν ξέρω. Ἀπὸ τί εἶνε;

Ἀπὸ.....βερούκοκο!!!!

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Φρουτοθεραπεία

Σιὸρ ντιρεττόρο μου τῇ «Ἐβδομάς».

Σοῦ στέγνω σήμερις ἐφτὸ τὸ γράμμα
γιὰ νὰ σοῦ πῶ τῇ γνώμῃ πὺν σχημά-
τισα ἀσπεκουλάροντας τῇ σελίδες σου

γιὰ τῇ μόδες. Εἶδα,
μάτια μου, πὼς ἀπὸ
τῇ σελίδες ἐφτὲς,
συδουλεύετε τῇ γυ-
ναῖκες ν' ἀφήνουνε τὸ
κρέας καὶ νὰ τὸ μι-
ξοῦνε στὴν δίαιτες τῇ
χορτοφαγίας καὶ νά-
τουνε μονάχα, ἐφτὸ,
τῇ ὄγια μου, τὸ πρᾶ-
μα κατὶ πῆγνινε κι'
ἐρχότουνε.

Φιναλεμέντε, ὁμως,
τοῦ λῆτε κοιτολογῆς
ν' ἀπαρτῆζονε καὶ
τίς κρέμες καὶ τ' ἄ-
λοιπες καὶ νὰ θάνου-
νε στὸ μούτρο τους
φρέτες ἀπὸ κίτρο, ἄ-
πὸ λεμόνι, ἀπὸ πορτο-
κάλι, ἀπὸ καρπούζι
κι' ἀπ' ἄγγουρι!

Σκουζάτε με κι' ὁ-
λα πὺν σκίζομαι ἔτσι, μὰ τοῦτο τὸ φι-
νάλε μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ρούχα μου! Μω-
ρέ, γίνεται μωρὲ ν' ἀφήνῃ τὸ φρόρο

τῇ δημιουργίας πὺν τὸ λέμε γυναῖκα,
τῇ εὐωδίας του καὶ τῇ μπουγαρινί-
του καὶ νὰ κἀνῃ ρούσσικη σαλάτα ἀπάνω
στὸ πρόσωπο, στὸν ἀκαθάρτη τῇ ψυχῇ
της; Γίνεται, μωρέ;

Θὰ μοῦ πῆς, σιὸρ ντιρεττόρο μου: Ἐ-
φτὸ ἐκεῖς ὁ θηλικὸς Παστέρ τῇ Ἐλ-
λίδας ἢ Ἀννα ἡ Κασιόγνα, τὰ συστήνει

ἐφτὰ γιὰ τὴ διατήρησι—καταπὼς λέει—
τῇ καλλονῇ, ἐλόγον σου τί μαρτυρεῖ-
λεττάρε; Μωρέ, ἄμὲ καὶ παρὰτα με!

Ἀμὲ ἀπὸ κεῖ πὺν θ' ἀφήνω τὴν Κασιό-
γνα νὰ παρτικουλάρῃ τὸ βίό μου! Ἐφτὸ,
τῇ ὄγια μου, ὑπορεῖ μεθαύριο νὰ χάσῃ καὶ
τῇ ρέστες βίδες τῇ κάρας της καὶ νὰ
ζητήσῃ νὰ τρώμε καὶ τοῦ λῆθους. Θὰ
σοῦ φάμε ὅμα τὸ πῆ;

Ὅσπε, νᾶτια μου! Ἀπὸ μέρος μου
ἀποτιμῶ τὸ θάνατο. Νὰ νὰ τῇ ψυ-
γὲς τῶν κεκοιμημένων! Τὸν ἀποστι-
μῶ τὸ θάνατο!...

Μὲ τιμὴ καὶ μὲ ὑπόληψιν
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

— — —

Εἰσιγράμματα

Εἰς ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΝ

Ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὴ τὴ γῇ
ὅλα τὰ ξεχωρίζει,
ἐντὸς ἂν τῇ ῥῶν σέσκουλα
ὁπότε «βοᾶςες ρῶς»!

Εἰς ΕΠΑΙΘΗΝ

Εἶνε πολλοὶ πὺν τὸ αὐγὸ
τῇ κόττας προτιμοῦσι.
Τί νὰ τὰ κἀνῃς τὰ λεφτὰ
ἅμα δὲν ἔχεις μούσι;

ΞΕΝΑ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἡ ταχεῖα ταξείδευε ὅλη
τὴ νύχτα. Τέλος, ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὰ ἀτε-
λαῖα τῶνελ τῆς Λι-
γουρίας ξεπρόβαλαν οἱ
πρώτες ἀκτίνες τῆς αὐ-
γῆς.

Ἡ Νανίνα καθότανε σὲ
μιά γωνιά ἀπὸ τὸ μέρος
τῆς θάλασσας. Βλέπον-
τας ν' ἀσπρίζουν ἀπὸ τὸν
καπνὸ τὰ παράθυρα, ἀ-
νασκήθηκε, ἔπιασε τὴν
κουρτίνα κι' ἐσφούγγισε
τὰ τζάμια. Εἶδε τὴν ἀκτὴ νὰ λάμπῃ
καὶ τὸ κύμα ν' ἀφρίζῃ. Καὶ τότε ἀρ-
χίσεν ἡ καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Βρισκότανε πᾶς κοντὰ στὸ Μιλᾶ-
νο. Σὲ λίγες ὥρες θὰ ἦταν ἐκεῖ. Θὰ
ἐμπαινε σ' ἕνα ταξί καὶ θὰ φανερω-
νότανε μπροστὰ σὲ κείνον, πὺν εἶχε
νὰ τὸν δῇ τρία ὁλόκληρα χρόνια.

Ἐνας τρομερὸς φόβος τῆς ἐπνιγε τὸ
λαίμω. Στὸ βάθος τῆς ὁμῶς κρυβό-
τανε μιά ἐλπίδα:

Πίστευε τυφλὰ στὴν ἐπιρροή, πὺν
θὰ ἐξασκοῦσε σὲ κείνον ὁ γιὸς της:
ὁ γιὸς της!

—Μὰ ἴσως νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷ πιά —
συλλογιζότανε. Ἴσως νὰ μὴ μ' ἀ-
γαπᾷ τώρα πὺν μισομαρτῆρα.

Ἄλλοτε ἦταν πολὺ ὠραία. Μὰ μὲ
τὸν καὶ τοῦ, καταπίνοντας κάθε
τόσο φαρμάκιο, στέγνωσε σὰν λου-
λούδι στὸ φράχτη. Μὰ μπροστὰ σ'
αὐτὸν τὸν μικρούλη — σκεπτότανε—
πὺν γεννήθηκε ἀπὸ τὸ αἷμα του καὶ
πὺν τοῦ μοιάζει τόσο, δὲν θὰ μπο-
ρέσῃ νὰ μείνῃ ἀδιάφορος. Θὰ τὸν
ἀγαπήσῃ ὅπως τὸν ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ
καὶ θὰ μᾶς κρατήσῃ καὶ τοὺς δύο
μας!

Τὸ μικρὸ τυλιγμένο σ' ἕνα μάλλι-
νο σάλι μὲ σκατσέζικα χρώματα,
κοιμότανε στὰ γόνατα. Ὅλα τὰ παι-
διὰ εἶνε ὠραία, ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἐ-
ξαίρετικὰ ὁμορφό. Ἡ Νανίνα τὸ
κύτταξε καὶ ἡ καρδιά της ἀνοιγό-
κλειε σὰν ἕνα λουλούδι μὴ μοῦ
ἄππου.

—Ὁχι, ὄχι, — ξανασυλλογιζότανε
—δὲν εἶνε δυνατόν μπροστὰ σ' αὐτὸ
τὸ ἀγγελοῦδι νὰ μὴ συγκινηθῇ.

Κατὰ βάθος εἶνε καλὸς. Τουλᾶχιστον
ἦταν τόσο καλὸς, ὅταν μ' ἀγάπησε
στὴ Μεσσήνη...

— — —

Εἶχαν γνωρισθῇ ἐδῶ καὶ τρία χρό-
νια στὴ Σικελία. Ἐκεῖνος εἶχε νοι-
κιάσει ἕνα δωμάτιο, πὺν τὸ μπαλκὼ-
νι του ἦταν σχεδὸν πλάι στὸ δικό
της. Ἦταν χημικὸς καὶ εἶχεν ἔλθει
στὴ Μεσσήνη ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο γιὰ νὰ
ὀργανώσῃ ἕνα ἐργοστάσιο διομηχα-
νίας μαρμελάδας. Ἦταν ὠραῖο
παλληκάρι. Ψηλὸς, γερός, μὲ ὤμους
ἀθλητοῦ καὶ ξανθὸ μoustάκι, ἀπαλὸ
σὰν μετάξι. Τῆς ἀρέσανε τῆς Να-
νίνας ἀκόμη καὶ τὰ μάτια του, δυὸ
μεγάλια γαλανὰ μάτια, σχεδὸν ἄ-
γρια, μὰ πὺν εἶχανε ἕνα φῶς τόσο

γλυκὸ, τόσο ἀσυνήθιστο στὶς νότες
χῶρες.

Ἡ Νανίνα ἦταν δασκάλα σ' ἕνα
χωριὸ ἐξω ἀπὸ τὴ Μεσσήνη. Τὸ θρά-
δυ, ὅταν γύριζε σπῖτι λίγο κουρα-
σμένη μὰ μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐω-
διά τῶν ἀγριολουλουδιῶν, πὺν ἀνά-

ἐμπαινε τώρα ὁ ἀέρας τοῦ κάμπου
καὶ δρόσιζε τίς ψυχές.

Τέλος τὸ τραῖνο ἐφθασε στὸ Μι-
λᾶνο. Στὸν σταθμὸ, ἡ Νανίνα ἀφῆσε
τὴ θάλασσα πὺν εἶχε πάρει μαζί της.
Σπρωχμένη ἀπὸ τὸ κύμα τοῦ πλῆ-
θους, τῶν ἐπιβατῶν, τῶν σιδηροδρο-
μικῶν, τῶν ἀχθοφόρων,
τὸ ν' ἐφημεριδοπωλῶν,
βρέθηκε μπροστὰ σ' αὐ-
τὸ τὸ πελώριο κτήριο
σὰν ναυαγὸς στὴν ἀ-
κτὴ τῆς θάλασσας.

Μπροστὰ στὸν σταθ-
μὸ μιά σειρά ταξί, λε-
ωφορείων, ἀμαξιών, πη-
γαινορχὸν τὰ ν' εἶ. Τὰ
τράμ ἐσπρόβαλλον ἀπὸ
ὅλα τὰ σημεῖα καὶ ξε-
μπαρκάρουν ἄλλα ἄν-
θρώπινα κύματα.

ΤΟΥ

Φ. ΠΕΡΡΙ

'Αναζητώντας τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της

πνεε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὸν ἀέρα
τῆς θαλάσσης, καθότανε στὸ μπαλ-
κόνι καὶ περίμενε τὸ ὠραῖο παλλη-
κάρι, πὺν μιά φορὰ τῆς εἶχε ζητή-
σει ἕνα λουλούδι.

Κι' ἔτσι ἕνα πρωῒ, ἐκείνη ἐφυγε,
γυρίζοντας στὴν Βόρειο Ἰταλία. Τὰ
πρώτα γράμματα, πὺν τῆς ἔστειλε
ἦταν γεμάτα ἀγάπη, μὰ ἀνῆσυχ.

Ἐδειχναν πὼς ἡ καρδιά του τὸν
κρατοῦσε δεμένο μ' ἐκείνον τὸν ἔ-
ρωτα, μὰ ἡ σκέψις τοῦ ἀγωνιζότα-
νε νὰ τὴν ξεριζώσῃ. Πιθανὸν νὰ
συλλογιζότανε κανένα συνοικέσιο
πὺν ἱκανοποιητικὸ, μὲ μιά γυναῖκα
πὺν πλοῦσι, πὺν κομψή, κι' αὐτὸς ὁ
ἀπομακρυσμένος δεσμός τὸν ἐδάρι-
νε. Ἐπειτα μιά μέρα δὲν τῆς ξανά-
γραψε πιά, παρ' ὅλες τίς ἱκεσίες
της.

Ἡ Νανίνα Λία, ἡ μητέρα τῆς Νανί-
νας, μὲ τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὰ δά-
κρυα μάτια της, τῆς ἔλεγε:

—Ἐγὼ μιά χαμένη κόρη στὸ σπῖ-
τι μου. Ἐγὼ σοῦ τάλεγα, ἄνθρω-
πος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μακρυνοὺς τό-
πους... Ἐπρεπε νὰ μ' ἀκούσης. Καὶ
τώρα;

—Τώρα, ἀπάντησε ἡ Νανίνα, τώρα
θὰ πάγω ἐγὼ ἐκεῖ πέρα. Θὰ πάω μὲ
τὸν γιὸ μου καὶ θὰ δοῦμε ἂν θάχῃ
τὴν δύναμι νὰ μὲ διώξῃ.

Κι' ἔτσι ἐφυγε.

— — —

Ἡ μέρα ξημέρωσε καθάρια. Ἀπὸ
τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ τραίνου

εἶδε ἕνα ἄλλο ταξί καὶ τράβηξε
στὴν νέα διεύθυνση. Ὅταν βρέθηκε
ἐκεῖ τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Ἦταν
μιά ὠραία, μοντέρνα πολυκατοικία.
Σωστὸ φρούριο. Σὲ ποῖο νὰ καθό-
τανε τάχα; Μὲ τὴν μητέρα του, μὲ
τίς ἀδελφές του; Καὶ πὼς θὰ τὴν
υποδεχτοῦνε αὐτὴ τὴν ἀγνωστὴ, μ'
ἕνα παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της;

Τὴν ἔκοψε κρύος ἰδρὼς καὶ δὲν
τόλμησε νὰ μὴ ἀμέσως στὸ σπῖτι.
Κάθισε σ' ἕνα μπᾶγκο κάτω ἀπὸ
ἕνα δένδρο καὶ κύτταξε. Ἐξάφνα
ἀπὸ τὸ σπῖτι, πὺν καθότανε ὁ Φέμιο
Ρομέρο, μιά ὠραία, κομψὴ κυρία,
πὺν ὡδηγοῦσε ἕνα καροτσάκι, καὶ
μέσα τοῦ καθότανε ἕνα μωρό. Ἡ
κυρία αὐτὴ περπατοῦσε σὰν βασί-
λισσα. Τότε ἡ Νανίνα σηκώθηκε καὶ
χτύπησε τὴν ἐξώπορτα.

—Ἐδῶ κάθεται ὁ κύριος Φέμιο
Ρομέρο; Ρώτησε τὴν θυρωρὸ.

—Μάλιστα, μὰ δὲν εἶνε ἐδῶ κα-
νεῖς. Ὁ κύριος εἶνε στὸ γραφεῖο,

— — —

Ἡ Νανίνα κύτταζε τριγύρω. Τὰ
εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα καὶ ἐνοι-
ῶθε ἀληθινὴν τρομάρα στὴ σκέψη
πὼς θὰ χωνότανε μέσα σ' ἕνα ταξί
ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν λαδύρινθο.

Τέλος πῆρε τὴν ἀπόφασή της. Μπῆ-
κε σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔδωσε τὴ
διεύθυνσή του, πὺν εἶχε ἀπὸ τὸν και-
ρὸ, πὺν τῆς ἔγραφε ἀκόμη.

—Ὁδὸς Λεονκαβάλλο ἀρ...
Τὸ ἀμάξι ἐφυγε καὶ τράβηξε στὴ
διεύθυνση πὺν τοῦ ἔδωκε ἡ Νανίνα.

Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, ἡ νέα κατέβη-
κε καὶ ρώτησε τὴν θυρωρὸ:

—Συγγνώμη, κυρία, ἐδῶ κάθεται
ὁ κ. Φέμιο Ρομέρο;

Ἡ θυρωρὸς σήκωσε τὸ κεφάλι
καὶ ἀπήντησε σὰν αὐτόματο.

—Δὲν κάθεται πιά ἐδῶ. Λεωφόρος
Ἀμοροῦτζι ἀρ...

—Εὐχαριστῶ, ἔκαμε ἡ Νανίνα καὶ
βγήκε ἐξω μὲ κατακόκκινο πρόσωπο.

«Ἐδῶ εἶνε, εἶπε μόνῃ της, στὸ Μι-
λᾶνο». Τὸν εἶχε ξαναβρῇ!

Πῆρε ἕνα ἄλλο ταξί καὶ τράβηξε
στὴν νέα διεύθυνση. Ὅταν βρέθηκε
ἐκεῖ τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς. Ἦταν
μιά ὠραία, μοντέρνα πολυκατοικία.
Σωστὸ φρούριο. Σὲ ποῖο νὰ καθό-
τανε τάχα; Μὲ τὴν μητέρα του, μὲ
τίς ἀδελφές του; Καὶ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν, κάποτε, ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Μωρίς Ντεκουμπρά ταξίδευε στην Άνω Αίγυπτο έμεινε ένα βράδυ σ' ένα μικρό ξενοδοχείο. Προτού κοιμηθεί φωνάζει τον ξυπνήση στις 7 το πρωί, γιατί διαζότανε να συνεχίσει το ταξίδι του.

Ο γκρουμ, ένας άραπάκος παμπόνηρος, σηγνάνει την άλλη μέρα και τον ξυπνά από τις έξι χωρίς να δη το ρολόι ο Ντεκουμπρά τον ξεπαστέλλει με την έντολη να τον ξυπνήση λίγο αργότερα. Ο μικρός φεύγει, αλλά ξαναγυρίζει στις 6½. Η ίδια ιστορία και πάλι. Αυτό έγινε πέντε φορές ως τας 7.

Επ' τέλους, καμιά φορά ο συγγραφέας σηκώθηκε νύχτικε και φεύγοντας έδωσε στο μικρό ένα γροσί.

— Με συγχωρείτε, σίντι, του κάνει ο άραπάκος, πέντε γροσία...

— Γιατί πέντε;
— Άφου σάς ξύπνησα πέντε φορές!

Τό διηγείται η γνωστοτάτη ήθοποιος του ελαφρού θεάτρου στο Παρίσι, Σπινελί.

Κάποτε, που ήταν άρραβωνιασμένη μ' έναν νεαρό, πήγε μαζί του να επίσκεψουν τον ζωολογικό κήπο. Εκεί, έδωλε τον άρραβωνιαστικό της να σταθί με προστά στον κλουβό των λεόντων και έτοιμάσθηκε να φωτογραφίση εις άνάμνησιν της έπισκέψεως.

Τήν τελευταίαν όμως στιγμή, έπερβαίνει ο φύλακας:

— Δεσποινίς, άπχορευόνται εδώ οι φωτογραφίες.

— Μα δεν θα φωτογράφιζα τα ζώα, αλλά τον άρραβωνιαστικό μου.

— Αδιάφορο! Τό ίδιο κάνει!...

και η κυρία τώρα μόλις θυήκε έξω.

Η Νανίνα κατακτιρνίσει.

—Τί είπατε; είπε. Η.. κυρία; Εί-Είνε παντρεμένος;

—Βέβαια, έκανε ένα λαμπρό γάμο. Κάνανε και παιδί. Η κυρία είνε αυτή που πηγαίνει με τό καρτσάκι.

Η Νανίνα νομίζει πως όνειρεύεται. Βγαίνει στο δρόμο σαν τρελλή.

Θέλει να πλησιάση την γυναίκα αυτή, που της έλαψε τον έρωτά της, τό είνε της. Καθώς εκείνη περπατεί σιγά τήν φθάνει. Κυττάζει τό μωρό.

Πώς μοιάζει με τό δικό της! Επειτα τα χάνει και δεν θυμάται πιά τίποτε.

Όταν συνήλθε, άκούει μιά φωνή. Είνε εκείνη που μιλεί στο δικό της τό παιδί, που τό κρατεί στα χέρια της και τό χαϊδεύει:

—Μη φοβάσαι, μικρούλη, νά ή μαμάκα σου έγινε καλά.

Γιά νά μη ξεσπάση σε λυγμούς ή Νανίνα σηκώνεται επάνω:

—Με συγχωρείτε, λέγει, που σάς ενόχλησα. Τώρα είμαι καλά. Πηγαίνω.

Κυττάζει την άλλη και την ψυχή της γεμίζει μιά άπειρη καλωσύνη. Τί φταίει ή γυναίκα αυτή, γιά ό,τι συνέβη; Γιατί λοιπόν τώρα νά δημιουργήση ένα σκάνδαλο, γιάτί νά γκρεμίση και τη δική της εύτυχία;

Παίρνει στην άγκαλιά της τό παιδάκι και σηκώνοντας τό σταυρό του μαρτυρίου της, άπομακρύνεται σαν ένα μαραμένο φύλλο στην ριπή του άνέμου.

Φ. ΠΕΡΡΙ

Ο Μικρούλης Μίκυ είναι έτοιμος, με τό βαλιτσάκι στο χέρι, γιά τό νέο του ταξίδι.

Οπιτσιρίκος που ταξιδεύει μόνος του

Τόν ξέρετε τόν Μίκυ; Δεν πρόκειται γιά κανένα από τούς μικροσκοπικούς πρωταγωνιστές των παραμυθίων αυτών «μίκυ-μάους», και όμως θα μπορούσε κάλλιστα ό πιτσιρίκος αυτός να έχη ξεφύγη από κανένα σάιλλυ-σύμφωνον, να είνε ένα από τα δρώνα πρόσωπά του. Τόσο χαριτωμένος... και άπίθανος φαίνεται.

Μόλις έχει κλείσει τα έξι ο Μίκυ, δηλ. ο Μίκαελ Ρίς, και όμως είνε τό πιο πολυταξιδεμένο παιδί του κόσμου. Άλλ' αυτό δεν είνε τό καταπληκτικό. Κάτι άλλο έχει κάμει την φήμη του Μίκυ, κι' αυτό είνε ότι όλα του τα ταξίδια ως τώρα τα έχει κάνει ολομόναχος, δηλ. χωρίς την συνοδεία κανενός από τούς δικούς του. Ο πατέρας του, ένας από τούς άσους του άμερικανικού ρεπορτάζ, βρίσκεται στην ανάγκη νά ταξιδεύη συχνά στο έξωτερικό. Καθώς δέ αγαπά υπερβολικά τόν γιού του, δεν μπορεί νά τον στερηθή γιά πολύ, γι' αυτό τόν καλεί κάθε τόσο κοντά του. Η μητέρα, όμως του Μίκυ είνε κι' αυτή πολύ άπυσχολομένη με τό σπiti της και δεν μπορεί νά συνοδεύη τό παιδί της. Έτσι, ό Μίκυ ταξιδεύει μόνος του. Η μέθοδος, όπως έδήλωσε ή μαμά του, είνε άπλουστάτη: Παραδίδεται ό Μίκυ στον έλεγική του τραίνου, από τόν σταθμό της εκκινήσεως, αυτός τόν παραδίδει στον

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα άμερικανικό περιοδικό μάς δίνει ενδιαφέρουσες πληροφορίες γιά την ζωή της «Πρώτης Άμερικανίδος» της Κας Ρουσβελτ.

Η σύζυγος του Προέδρου της Άμερικης είνε ταυτοχρόνως ή πολιτικώτερη αλλά και ή πιο νοικοκυρά γυναίκα της μεγάλης Συμπολιτείας. Και αυτό, όχι τόν τελευταίο μονάχα καιρό, αλλά από είκοσιπενταετίας και πλέον. Έχει διατρέξει κατά τό διάστημα αυτό άνω των 40.000 χιλιομέτρων άκολουθώντας τόν άνδρα της στίς πολιτικές του περιοδείες ή διοργανώνοντας δικές της, έχει σφίξει χιλιάδες χεριών, έχει άπάντησει σε χιλιάδες έπιστολών και έκφωνήσεϊ έκατοντάδες λόγων. Άνεξαρτήτως όμως όλων αυτών όπως είπαμε, είνε μιά ψαλή νοικοκυρά, ή όποία δεν άπαξιοί νά μπη στην κουζίνα και νά έτοιμάση ή ίδια τό βραδυνό π.χ. του σνέζγου της, ό όποιος, σημειωτέον, άκολουθεί ώρισμένη διαταν.

Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, είχε μιά πολύ περίεργη έμπνευση. Βάλθηκε νά άποκαλύψη στους άναγνώστας του πως κοιμούνται ή μάλλον, πως δεν κοιμούνται διάφοροι διάσημοι και τί κάνουν γά νά θρούν τόν ύπνο τους.

Η πρώτη συνέχεια της ενδιαφερούσης αυτής έρευνής δημοσιεύεται αυτές τίς μέρες στον «Ηλιο» της Ν. Υόρκης και μάς πληροφορεί ότι ό διάσημος σκηνοθέτης Σέσιλ ντέ Μιλ, άποκοιμάται χάρις σ' ένα αυτόματο γραμμόφωνο που τόν νανουρίζει και σταματά μένο του. Η συγγραφέας Κάθριν Μάγιο, πίνει ένα ποτήρι ζεστό γάλα τό όποιο έχει ρίξει μιά κουταλιά μαύρο πιπέρι. Η Άλιαν Γκίς, τραβά συνέχεια... τ' αυτιά της!... Και όττω καθέξης.

ναύκληρο του άμπολιού που θα τόν φέρεη στο μέρος του προορισμού του, και από εκεί τόν παίρνει ό πατέρας του.

Τέτοια ταξίδια έχει κάνει πολλά ό Μίκυ. Όσοι διατρίβουν συχνά τόν Άτλαντικό γιά υποθέσεις τους, τόν ξέρουν πιά καλά και είνε οι καλλίτεροί του προστάται στο ταξίδι του. Άλλά και ό Μίκυ έχει τόσο προσοικειωθή με την περιπέτεια—γιατί είνε περιπέτεια ένα τέτοιο ταξίδι γιά ένα μικρό—ώστε δεν του κάνει πιά έντύπωση τό πράγμα και δεν φοβάται πιά τίποτε. Έχει μάλιστα τόσο πιά, συνήθεισε που κι' αυτή ή προστασία τών έντεταλμένων νά τόν παρακολουθούν στο ταξίδι του, νά είνε άνοήτως γλυκή. Είνε κάτοχος όλων τών γνώσεων και όλης της πείρας που πρέπει νά έχη ένας πολυταξιδεμένος άνθρωπος.

—Και δεν φοβάσθε,ρώτησαν της Κυρίας Ρίς, που αφήνετε τό παιδάκι σας νά ταξιδεύη έτσι μόνος;

— Διόλου, ήταν ή άπάντηση. Άν συνοδέψω εγώ τόν Μίκυ, θα έχη νά τόν παρακολουθή μόνον έμένα, μόνος του όμως, έχει τούς 1000 επιβάτας και τό πλήρωμα της «Νορμανδίας» π.χ.

Όταν μαρευτή ότι ένα παιδάκι έξέχων ταξιδεύει μόνο του, όλοι θα φροντίσουν νά τό παρακολουθούν και νά τό προσέχουν!

Τό μόνον μέτρο που λαμβάνω είνε νά ράψω στο πέτο του πανωφοριού του μιά ετικέτα με την διεύθυνση του σπιτιού του και με την διεύθυνση του «παραλήπτον» του.

Ο Μίκυ έχει ταξιδέψει έτσι στο Βερολίνο, στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στην Στοκχόλμη, στο Χόλλανδον.

Τα εγώδια του δικαστηρίου 'Ο μουσόπληκτος

Του κ. Δ. ΨΑΘΑ

Απογεματικά στην όδον Σταδίου. Πολύς κόσμος ανερχόμενος, πολλός κόσμος κατερχόμενος, συνήθης όχλαγωγία και τίποτε τό αξιοπαρατήρητον. Ξαφνικά μιά φοβερή κραυγή, προερχόμενη από τόν λαρυγγα μίας εύτραπεστάτης κυρίας, δονεί τόν αέρα επιφέρουσα σοδωρωτάτας βλάβας εις τα άκουστικά όργανα των εύρισκόμενων κατά τύχην κοντά της διαβατών:

—Βοήθεια! Πιάστε τον! Αυτός είνε! Τό πιάνο μου, Θεέ μου! Τό πιάνο μου!

Η φωνή θορυβεί τα μέγιστα έναν περιέργων τύπων προβαδίζοντα της παγκόσμιου κυρίας, ή όποίας έπιχειρεί νά τραπή εις φυγήν, αλλά συλλαμβάνεται από μερικούς πολίτας που συγκινούνται από την παθούσαν που εξακολουθεί νά φρούεται:

—Τό πιάνο μου, καλέ! Ά, τόν Άντιχριστό! Ά, τόν άθεόφοδο! Ά, τόν θεομπαίκτη. Καλέ, τό πιάνο μου, καλέ!

Σύγχισσι. Θόρυβος. Ταραχή. Συγκέντρωσις. Συλλαλητήριο. Διαδήλωσις. Άστυφύλαξ.

—Τί συμβαίνει, παρακαλώ; Διαλυθείτε έσείς!

—Τό πιάνο μου, κ. πόλιςμαν! Άχ, θα τρελλαθώ! Τό πιάνο μου, κ. πόλιςμαν!

—Σιγώτερα, παρακαλώ. Διαλυθείτε έσείς!

—Άχ, πιάστε τον έσείς, κ. πόλιςμαν! Πιάστε τον τόν άλιτήρι!

—Ποιον νά πιάσω, κυρία μου; Διαλυθείτε έσείς!

—Αυτόν, κ. Πόλιςμαν. Αυτόν τόν άχρείο με τα μακρὰ μαλλιά! Αυτόν, κ. πόλιςμαν!

Στρέφεται ό άστυφύλαξ πρὸς τόν τύπον. Είνε ένας άνθρωπάκος σαν κακομοίρης, ή κεφαλή του όποίου κομείται από καλλιτεχνικωτάτην κόμη. Ο άνθρωπάκος κυττάζει τόν άστυφύλακα με άφαντο δέος.

—Έλα δώ εσύ! Διαλυθείτε έσείς!

—Έγώ, κ. πόλιςμαν;

—Ναί, εσύ. Διαλυθείτε έσείς!

Πλησιάζει τρέμων ό άνθρωπάκος και πλευρίζει ταυτοχρόνως ή παχύσαρκη κυρία με προφανή διάθεσιν νά τόν λυγιάσση.

—Σώστε με, κ. πόλιςμαν!

—Μη φοβάσαι. Διαλυθείτε σεις!

—Θά με σκοτώση, ή μέγαιρα! Βρέ, θά με σκοτώσει!

—Εγώ, βρέ, είμαι μέγαιρα; Βρέ, θά στο φάω τό λαρυγγί, βρέ! Βρέ, τό πιάνο μου, βρέ άχρείς!

—Γιά σταλήτε, κυρία μου. Διαλυθείτε έσείς! Γιά τό πιάνο μιλάτε; Διαλυθείτε έσείς!

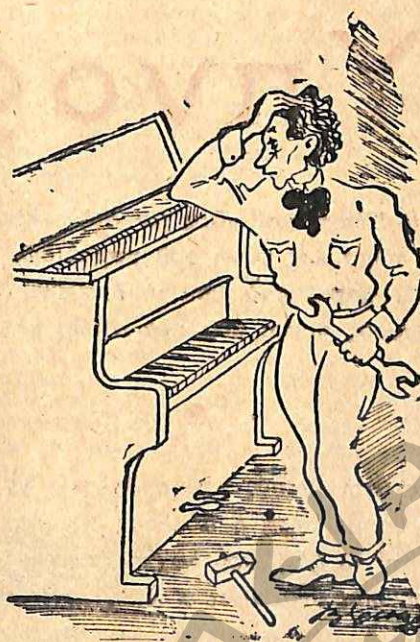
—Τό πιανάκι μου! Άχ, τό πιανάκι μου! Τό κατέστρεψες, βρέ φονηά!

—Θά μου εγγήσσει, επί τέλους, τί συμβαίνει; Διαλυθείτε έσείς!

—Θά τόν σκοτώσω, κ. πόλιςμαν!

—Θά με σκοτώση, κ. πόλιςμαν!
—Θά τόν φάω, κ. πόλιςμαν!
—Θά με φάη, κ. πόλιςμαν!
—Θά τού πιώ τό αίμα, κ. πόλιςμαν!
—Θά μου πιή τό αίμα, κ. πόλιςμαν!
—Όρίστε στο τμήμα, παρακαλώ. Διαλυθείτε έσείς!...

—Πώς λέγεσθε, κυρία μου;
—Τί νά τό κάνης, κύριε Πρόεδρε; Μου

—Δυό ώρες πολιοεύσαι, με τό σαράβαλο...

τό κατέστρεψε τό πιανάκι μου, κ. Πρόεδρε.

—Πώς λέγεσθε είπα...

—Αικατερίνη, κ. Πρόεδρε. Ο άντρας μου, με φώναζε και Νίνα, ή πεθερά μου Καίτη, ό γαμπρός μου Κατίνα, ή...

—Σιωπή, επί τέλους!

—Μά με ρωτήσατε, κ. Πρόεδρε!

—Σιωπή!

—Μά...

—Σιωπή, είπα!

Επί τέλους ή διαδικασία εισέρχεται κάποτε εις την ουσίαν.

—Περθε, κ. Πρόεδρε, τό πρωί στο σπίτι μου και μου είπες άν ήθελα νά μου κουντίση τό πιάνο.

—Ποιό πιάνο;

—Τό πιάνο της κορούλας μου, κ. Πρόεδρε. Πηγαίνει στο Ώδειο ή Λέλα μου κι' έδωσα όλες μου τις οικονομίες νά της τό πάρω αυτό τό πιανάκι.

—Άχ, τό κακόμοιρο! Άμα τό είδε τρελλάθηκε από τη χαρά του τό χρυσό μου. Δεν έφραγε από κοντά του. Άπό τό πρωί ως τό

βράδυ έπαιζε. Τα χεράκια του είχανε βγάλει ρόλους, κ. Πρόεδρε...

—Δέν ενδιαφέρουν αυτά, κυρία μου. Στην ύπόθεσι, σάς παρακαλώ.

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε. Πού είχαμε μείνει;... Ά, ναί. Λοιπόν, πού λέτε, κ. Πρόεδρε, ήρθε σπίτι αυτός ό άχρεϊός...

—Χωρίς κομητηικά!

—Μάλιστα. Ήρθε σπίτι και μου είπε νά κουντίση τό πιάνο. «Πόσο» τού λέω. «Είκοσι δραχμές», μου λέει. «Μόνο» τού λέω. «Μόνον», μου λέει. «Κούρντιστον», τού λέω. «Καλά», μου λέει. Και τόν πηγαίνω, κ. Πρόεδρε, στη σάλλα που είχα τό πιάνο. «Εσείς τώρα νά φύγετε», μου λέει. «Γιατί» τού λέω. «Δέν μπορώ νά δουλεύω άμα είνε κι' άλλοι μπροστά», μου λέει. «Καλά», τού λέω.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, κ. Πρόεδρε, βγήκαμε έξω. Ύστερα από μισή ώρα βγήκε ό άλιτήριος.

—Χωρίς κομητηικά, είπα!

—Τό ξεχνάω, κ. Πρόεδρε! Λοιπόν, βγήκε, κ. Πρόεδρε και τόν ρωτάω: «Εν τάξει»;

«Εν τάξει», μου λέει. «Τό κούρντισες καλά» τού λέω. «Καλά», μου λέει. «Μπράβο», τού λέω. «Ευχαριστώ», μου λέει.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, μπαίνο ύστερα στη σάλλα, κ. Πρόεδρε, ανοίγω τό πιάνο και βλέπω όλες τις χορδές του κατακομματιασμένες.

—Τις είχε σπάσει αυτός;

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε.

Κατάπληξις.

—Γιατί τό έκανες, κατηγορούμενε;

—Δέν άντεχα, κ. Πρόεδρε. Με είχανε τρελλάνει μ' αυτό τό πιάνο. Δυό ώρες πολιοεύσαι με τό σαράβαλο!

—Και με τί τό έσπασες;

—Μ' ένα κλειδί αυτοκινήτου, κ. Πρόεδρε.

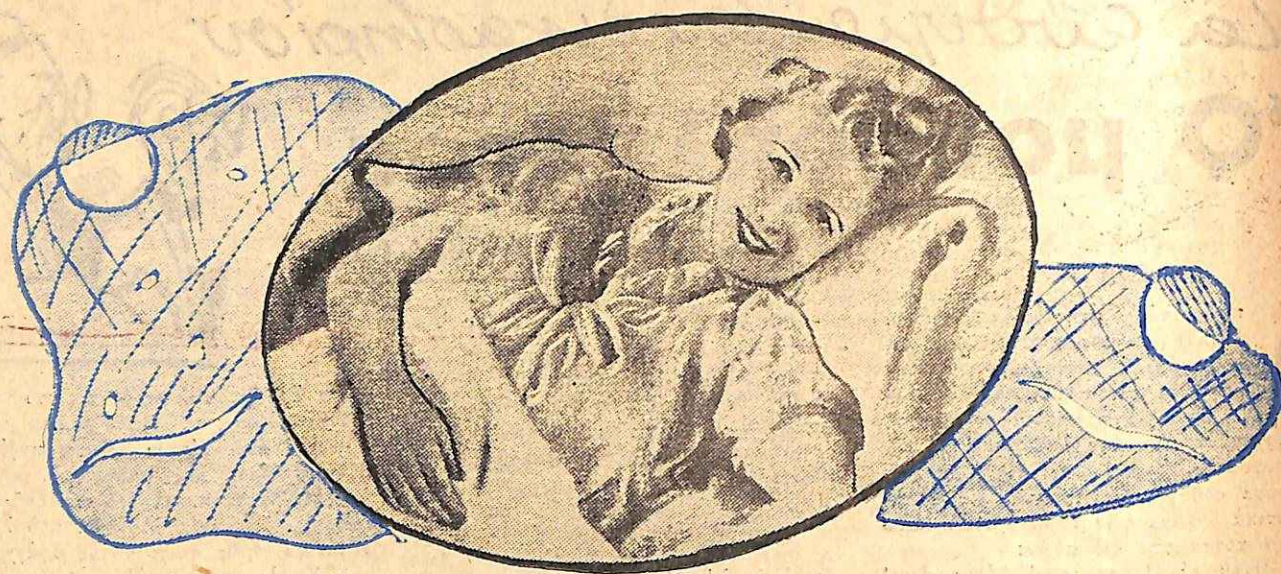
—Τόν λόγον έχει ή υπεράσπισις.

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε! Τό έβραυσα με τό κλειδοκώβαλο, διότι μάς ήνοχλει τα μέγιστα! Δεν ήτο δυνατόν νά πράξωμεν άλλως, κ. Πρόεδρε. Είμεθα μουσόπληκτοι και ζητούμεν την επισκέψαν σας.

Ποινή ελαφρά επιβάλλεται εις τόν κατηγορούμενον και τό γεγονός γίνεται άφορμή νά διατυπωθή ύπόψια εις βάρος του Προέδρου:

—Μουσόπληκτος θά είνε κι' αυτός...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Υπνος

Έλα, Ύπνε, και πάρε με στην κλίνη
που σῶμα και ψυχή σου παραδίδω,
κάμε, παρηγοριά μου ν' απάλυνε
ὁ μαύρος πόνος που στὰ στήθη κλείνει.

Μέσ' στη βαθιά, που σου ζητώ γαλήνη,
σάν νά με πήρε ὁ ἀδελφός σου ἄς γίνω,
κι' ἀπ' τη ζωή, που λαχταράω, ἄς μού μείνει
τόση, ὅση ἀνασάινει σ' ἕναν κρίνο.

σ' ἕναν κρίνο λευκό σάν τὸ χαλάζι,
που ὅταν στὸ νέο τὸ φῶς π' ἀσπροχαράζει
ἀναγαλιάζει ὁ οὐρανός κι' ἡ γῆ,

μιά ψυχούλα θάρρη τὰ πέταλά του
φιλώντας νά τοῦ ἀνοίξη τὴν αὐγή
μ' ἕναν κόμπο δροσιάς μέσ' στὴν καρδιά του.

1. Γρυπάρης

Ένα μουθετο τ'ρόμου στὰς Ἀθήνας

Συναρπαστική καμπάνια τοῦ κ. Γ. Ρούσσου

Στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας, στὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, ἔχει ἐγκατασταθῇ τὸ ἐγκληματολογικὸ μας μουσεῖο. Μοναδικὸ στὸ εἶδος του, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον γιὰ τίς σπάνιες συλλογές του. Ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματος στὴν Ἑλλάδα βρίσκεται ζωντανὴ θάλλει κανεῖς, μέσα στίς προθήκες τῶν τριῶν αἰθουσῶν του. Τὸ ἔχει ἰδρύσει ἡ φωτεινὴ πρωτοβουλία τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱατροδικαστικῆς κ. Γεωργιάδου καὶ τὸ στεγάζει τὸ νεκροτομεῖο στὸ γνωστὸ πανεπιστημιακὸ μέγαρό του.

Τὰ ἐκθέματά του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ «πειστήρια», τὰ φονικά δηλαδή ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ λογῆς-λογῆς κακοῦργοι, αὐτοὶ οἱ μαῦροι ἥρωες τοῦ κακοῦ ἐλήστεψαν, ἐσφάξαν, ἐπνίξαν, ἐφαρμάκωσαν, ἐκούρσεψαν πολλὰς ἀνθρώπινες ζωές.

Σχεδὸν δὲν ἔχει ἐπισκέπτες τὸ μουσεῖο αὐτό. Εἶναι ἀνοικτὸ μιά φορά τὴν ἐβδομάδα, κάθε Σάββατο, ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὴ μία. Ἀλλά καὶ πάλι, ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι που μποροῦν «νά κάμουν πέτρα τὴν καρδιά τους» καὶ νά διασκεύουν τὸ κατῶφλι του. Καὶ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητὴ ἡ ἀποχή αὐτή. Μιά τέτοια ἐπίσκεψη προϋποθέτει νεῦρα γερὰ καὶ ἐν πάσει περιπτώσει δὲν συνιστᾶται σὲ ὅσους λιποψυχοῦν μὲ τὸ τίποτα. Γιατί οἱ περίφημες συλλογές τοῦ μουσείου διατηροῦν ὁλόκληρη τὴν ἀγριότητα τοῦ ματωμένου κόσμου, ὁ ὁποῖος τίς ἐπλούτισε μὲ τὰ ἔργα καὶ τίς ἡμέρες του.

Μόλις μπῆς στὴν πρώτη αἴθουσα καὶ ρίξης μιά φευγαλέα ματιά στὰ διαβολικὰ σύνεργα τοῦ θανάτου, που ἀπλώνονται ὀλόγυρα, ἀναλογίζεσαι μὲ φόβη τὸς ποταμούς αἱμάτων καὶ τοὺς κρουνοὺς τῶν δακρύων που ἐχύθησαν ἐξ αἰτίας των. Πῶς νά μὴν ἀνατριχιάσεις; «Υψίστε, ψιθυρίζεις μὲ δέος. Εἶναι λοιπὸν ἀκόμη τόσο ἀπάντο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ»:

Ἴδου τὸ θέαμα: Μαχαίρια, χαντζάρια, πιστόλια, τουφέκια, μπόμπες, σούβλες καὶ τσεκούρια, ἀγχόνες, δηλητηρία, φιδία φαρμακερὰ κρανία κακοῦργων, μπαλασσωμένα κεφάλια ληστών καὶ ἐκεῖ πρὸς τὸ βάθος τὸ παγερὸ φάσμα τῆς καρμανιόλας τοῦ Παλαμηδίου, τῆς περιβόητης «Καλλιόπης» που ἄλλοτε τὸ λεπίδι τῆς ἀστράφτε κάθε τόσο πάνω ἀπὸ κακοῦργους λαίμους. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ πῶς νά μὴ νοιώσης μέσα σ' αὐτὸ τὸ μουσεῖο τοῦ Χάρου τί ἤθελε νά πῇ ὁ Ὅμηρος μὲ τὸν περίφημο ἐκεῖνο στίχο του: «Λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ»;

Βραχνὰς σοῦ πιέζει διαρκῶς τὰ στήθη. Τὸ μάτι θολώνει, ἡ καρδιά σφίγγεται σάν σὲ μέγγενη καὶ ἡ φαντασία ὀργιάζει. Δὲν εἶναι ὑπερβολή.

Περνοῦν μπροστά σου, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλες οἱ σκηνές τῶν ἀνθρωποκτονιῶν που ἐπλούτισαν τὸ ἐπιστημολογικὸ ἱδρυμα. Ξαναθυμᾶσαι τὸ μακελειὸ τοῦ Χαροκόπου, καθὼς βλέπεις τὰ φρικαλέα προπλάσματα τοῦ τεμαχισθέντος Ἀθανασόπουλου, ξαναθυμᾶσαι τὸ χασαπεῖο που εἶχεν ἀνοίξει στίς ἑλληνικὲς βουνοκορφές ὁ Γιαγκούλας καθὼς ἀντικρύζει πίσω ἀπὸ μιά τζαμαρία τὸ δασοῦτριχο κεφάλι τοῦ περιβόητου Φώτη, ξαναθυμᾶσαι τέλος τ' ἀναρίθμητα σφάγια πάνω στὰ ὁποῖα ἐτρόχισαν τὰ γιαταγάνια τοῦ Ὁ Μπαμπάνης, ὁ Τζατζῆς ὁ Τσαμίτας, που τὰ κεφάλια τους φηγουράρουν κι' αὐτὰ τώρα στίς βιτρίνες τοῦ μουσείου.

Θὰ χρειασθῇ ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νά συνέλθης ἢ μάλλον νά ἐξοικειωθῇς κάπως μ' αὐτὸ τὸ γκράν γκινιδὸλ θέαμα. Στὸ μεταξύ, βέβαια, θὰ δοκιμασθῇς κάπως σκληρό. Γιατί ἐπὶ πολὺ θὰ νομίζης πῶς ἀκούς τοὺς βόγγους τῶν θυμάτων, τὰ βαρυαναστενάγματα τῶν φυλακισμένων καὶ τὰ ψυχορραγήματα ἐκείνων που πῆγαν ἀδικοσκοτωμένοι.

Μία γωνία ἀπὸ τὴν πρώτην αἴθουσαν τοῦ μουσείου. Εἰς τὴν προθήκην που εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος φαίνονται τὰ κρανία τῶν καταπονηθέντων ἀπὸ τὴν λαμνηδὸν τοῦ Παλαμηδίου τριάνοντα καὶ πλεον ληστών. Εἰς τὴν ἰδίαν προθήκην (ἀνω) διάφορα προπλάσματα που ἔχουν σχέση μὲ γνωστὰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις. Δεξιὰ ἐμπρός, δυὸ ἄλλες προθήκες εἰς τίς ὁποῖες φυλάσσονται τὰ κρανία διαφόρων ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἐπεισαν θύμα ἐγκλήματος ἢ ἠτοκτόνησαν.

κου θ' ανακαλιάσουμε με το βλέμμα τους συνανθρώπους που θα κυκλοφορούν αμέσως κι' ευχαριστημένοι, θα νιώσουμε τις θερμές ακτίνες του ήλιου να ξεσταίνουν τις καρδιές μας και θα τρέξουμε να βρεθούμε μια ώρα αργότερα μακριά από την φοβερή τουτή γωνία του εγκλήματος, ψιθυρίζοντας με πάθος το στίχο του ποιητή: «Γλυκεία ή ζωή κι' ο θάνατος μαυρίλα!...»

Σύμφωνοι λοιπόν αγαπητέ αναγνώστη: «Ακολουθείς, δεν είναι έτσι; Και κάνεις, μά το ναί, θαυμάσια, γιατί το θέαμα αξίζει τον κόπο.

Και τώρα από πού θέλεις άραγε ν' αρχίσουμε; Μήπως από τη λαίμητμό; «Η προτίμας να ακολουθήσουμε τα καθιερωμένα και να υποδυθούμε στην πρώτη κατά σειράν σάλλα, την περίφημη αιδούσα των δπλων; Νά μας πού βρίσκόμεθα άμέσως στο κέντρον της. Έμπρός λοιπόν λίγο κουράγιο. Άνάψτε το τσιγαράκι σας, τραβήξτε κοντά σας την έβδόμη καρέκλα κι, έμπιστευθείτε σε μάς την φαντασία σας.

Τί όπλοστάσιο είναι αυτό που άπλώνεται μπροστά μας! Έχεις την πρώτη στιγμή την έντύπωση, διτ βρίσκσαι σε ύπόγεια πολυμάχων του μεσαιώνος. Όπλα, όπλα, όπλα. Πυροβόλα, άγγεμαχα, νήσονται, τέμνοντα και θλόντα. Με τά μισά άπ' αυτά θα μπορούσε να έξοπλισθουν μέχρις όδόντων οί κάτοικοι ενός μεγάλου χωριού. Παρατεταγμένα μεθοδικά όστις βιτρίνες αναπαύονται έπειτά από την αλματηροτάτη δράση των. Όλες οί έποχές, όλα τά είδη και όλα τά συστήματα αντιπροσωπεύονται στις βιτρίνες αυτές. Περιτρόφα μικρά μετά μεγάλων, κάτι πιστολάκια πλακέ που μπορούν να κρυφθούν στη τσαντούλα μιας ντεμουαζέλας και κάτι πελώρια μπράουνινγκ που δεν θα χωρούν εύκολα ούτε στο σελάχι ενός ληστοφυλάδικου. Τουφέκια άμέτρητα. Σκουριασμένα, βαλμένα γιαστί με άλλα που άπαστροάπτουν, καραμπίνες, δίκανα και βραχύκανα, γκράδες και όπισθογεμή, μούζερ και μάνλιγκερ, μαστίγια, άκόμα και καρυφύλλια, που άπόμειναν από τό είκοσι ένα! Έκεί πλάι των είναι οί προθήκες των βλημάτων. Σφαίρες κάθε διαμετρήματος, από τίς όποιες πολλές έχουν βγή άπό κρανία ανθρώπων πλασμάτων όπου τίς έφύτεψαν κακοόργανα χέρια. Παραπέρα διάφορες όβίδες και βόμβες, άκόμη και χειροβομβίδες— από εκείνες που χρησιμοποιούσαν οί Ρώσοι τρομοκράτες μέχρις αύτων που έθερίζαν τίς στρατίες του μεγάλου πολέμου.

Μιά περίεργη μπόμπα άποσπά την προσοχή μας. Ή πρωτόγονη κατασκευή της κάμνει έντύπωση. Δυό κώνοι από σιδηρούν έλασμα άνεστραμμένοι και ένωνμένοι κατά τά χείλη. Είς τό κοίλον που σχηματίζουν έμπάναν οί έκρηκτικές όλες. Και στην άκρη του ενός κώνου μιά τρύπα για τό φυτίλι. Όπλο του στανά, που τό κατασκεύασε κάποιος βαρουνιότης, άνθρωπος του σκουαδ και του παλουκιού για να ξεμπερδέψη τό διευθυντή της φυλακής. Σε μιά γειτονική προθήκη είναι κομψότατο μπαστούνι μ' άσημένια λαβή και χρυσό δακτύλιο στη μέση. Οίσοδήποτε έρωτιδούς της έποχής του Παράσχου θα έκολλακεύετο να τό είχε στην κατοχή του. Άλλά τά φαινόμενα άπατούν. Τό μπαστούνι αυτό μ' όλη την ελληνική του όψη κρύβει ένα περίστροφο μεγάλης βλητικότητας. Άν στρέψης εκεί ακριβώς που έχει τό χρυσό δακτύλιο, βλέπεις έμπρό-

πτος ότι χωρίζει σε δυό και τό μέρος της λαβής, με ώρισμένα έλατήρια που ξεπετιούνται, μετατρέπεται σε πυροβόλον όπλον, όχι εύκαταφρόνητον. Κατεσχέθη στα χέρια ενός Ίταλου κακοποιού, θα μπορούσε όμως θαυμάσια να άνήκει και στον Φαντομά. Έγώ τουλάχιστον— κι' έξομολογούμαι την άμαρτία μου—μόνο στα άστυνομικά μυθιστορήματα του τύπου της Κίτρινης Άράχνης είχα συναντήσει τέτοιου είδους άπίθανα φονικά έργαλεία.

Περνούμε τώρα, κύριε άναγνώστα, στις προθήκες των άιχηρών όργάνων, όπως άποκαλεί, τό έπιστημονικόν λεξιλόγιον, τά μαχαίρια. Μωσαϊκό άγρίας θέας. Δίκοτες, σιλέτα, λάζοι, «ισόβιας», σουγιάδες Έγγλέζικοι και σουγιάδικα Κολοκοτρωνείκα. Και πού πέρα, είφη, μπαλτάδες, τσεκούρια, πριόνια και δρεπάνια. Καθ' ένα με την Ιστορία του, καθ' ένα με τά θύματά του. Άν είχαν στόμα, θα μάς έτρέπαν εις φυγήν με τίς άφηγήσεις των. Γιατί τά περισσότερα προέρχονται από κακοποιούς, από ληστοφυλάδικους, που έλεγαν, πώς είχαν κρεμάσει την κάπα τους στη φυλακή, άπό μαχαιροβγάλτες που έζησαν παραμοιεύοντας τά θύματα στα σκοτεινά σοκάκια, από πρωτομαστόρους του εγκλήματος που έθέρριψαν, όπως ο δράκος της γιαγιάς μας, πίνοντας άνθρωπίνθ, «άχνιστό» αίμα.

Τά περισσότερα από τά μαχαίρια αυτά φέρουν διάφορα συμβολικά έμβλήματα και δίστιχα που μυρίζουν αίμα, έκδίκηση, ίση και ντέρντια άγρια και άγιάτρευτα. Έπάνω στις λεπίδες των βλέπεις τά πιο άλλόκοτα σχήματα, τίς πιο άλλόφρονες άπεικονίσεις. Άετούς που τινάζουν τά φτερά τους, Κύριος είδε πώς ποίους άγρίους δραματισμούς του κακοποιού, που του έγράφε έπομνηνικά, με τη λίμα. Όχεντρες σφιχτά περιπλεγμένες γύρω από τό θήραμά των. Δεν τροναλιές άφρισμένες γιατί δεν μπορούν να θθάσουν τό πουλάκι που τρέμει πάνω σε ψηλό κλαρί. Σχοινιά μπλεγμένα σε βρόγχους, κρανία, καρδιά μ' άπλωμένα τά πανιά, λουλούδια, ψάρια, σταυρούς, καρδιές με μιά σάττα περασμένη ή με μιά κάμα κορφωμένη στη μέση τους.

Όλόκληρη ποιητική συλλογή άποτελούν τά δίστιχα. Μιά συλλογή γεμάτη από τά πικρόχολα μεράκια και τους άσβεστους σεβντάδες της λαϊκής μούσας: «Τό άχ! να λείω δεν μπορώ, τό βόχ! πονεί ή καρδιά μου!» Τί όπομονή. Θεέ μου, έπρεπε να έχεις βάλει μέσα σ' αυτές τίς μαύρες ψυχές, για να μπορούσαν να σκαλίσουν πάνω στο άτσάλι όλα αυτά τά μπαλμυτιά

και τά λιανοτράγουδα.

Μιά πελώρια κάμα που θεσπάζει των άλλων αυτών έργαλείων του στανά έχει ιδιαίτερο ένδιαφέρον. Βρέθηκε μέσα στο άχυρο της στρωμνης ενός βαρουνιότη του Παλαμειού— έπειτα από τό θάνατό του φυσικά. Προκήρυξις φοβερή και άβυσσαλέα είναι χαραγμένη πάνω στη λεπίδα της. Θά ήταν πολύ τρανός ο καύμος του μακαρίτη— από τους καύμους που τά «σίδερα τρυπούνε», όπως λέει κάποιος άντάμικο τραγουδι— για να κατορθώσει να χαράξη— δυό χρόνια χρειάσθηκε— όλην αυτήν την άίμοχαρη και άνορθόγραφον ύποθήκη, Διαβάστε και φρίξετε:

«1911. Προς τους πάντας.

Μή δηνήμενος να εύρο ίδυνος (έννοεί: σιδενός) δικαίου παρα της δηκαιοσίνης των Έλλήνων, ίναγγάσθην να τονίσω τό δίκαιον της Παρθάλας ή Μαχαίρας. Όθεν ή ύψητος αυτή λειτουργός της άπανθού (θέλεις να πη: άπανθρώπου) Δικαιοσίνης όνοματι Παρθάλα έχει τον λόγον εκ της σημερον εις πάντας τους άπυθόντας και άπύστους. Ή λειτουργία αυτής έσεται πάντοτε ειλικρινής κι' ουδέποτε θέλει λημονήσει τά ίερά καθήκοντά της προς άπανομήν του δικαίου».

Τό όνομα του συγγραφέως ο όποιος υπογράφεται άπλώς «Ένας παραπονούμενος του δικαίου» δεν διεσώθη. Πάντως ήταν κάποιος Ισοβίτης που άφοδ βουτήχθηκε μέσα στο ξένο αίμα κλείσθηκε στο κάστρο τ' Άναπλιού για να μελετά, ο άλιτήριος, άπό τά άραχνισμένα βόθη του, καινούργια μακελικά. Και να βγάξη όλο τό μοχθηρό άχτι του κατά των άπυθόντων και άπύστων πάνω στην πλατεία, άστραφτερή λεπίδα της Παρθάλας.

Νά και μερικά δείγματα της αίματοςμένης μούσας που άναφέραμε. Έπάνω σε μιά «ισόβιας» και πλαισιωμένο από γιρλάντες ύπάρχει τό τετράστιχο:

«Άν είσθε πέντε φύγετε
άν είσθε δέκα έλάτε
κι' μένα τό μαχαίρι μου
κανένα δεν φοβάται.

Ένα άλλο:

Τόνα μου χέρι στη φωτιά
τό άλλο στό μαχαίρι
ή θα σφαγώ, ή θα κοιτώ
ή θα σε κάμω τσίρι.

Άλλοίμονον! Ό φονιάς αυτός που κατείχε τό όπλο τουτό ούτε έσφαγή ούτε έκόπη. Άντιθέτως έπροτίμησε να σφάξη μιά άτυχη νέα, ή όποία ήρνεϊτό να γίνη «ταίρι» του. Έπάνω σε μιά τεραστία μαχαίρα ύπάρχει τό έξης άμλυπο δίστιχο: «Πάρ' αυτό τό μαχαίράκι να σου φύγη τό μεράκι». Έ, λοιπόν, αυτό τό «μαχαίράκι» έχει 60 πόντους μήκος και 15 πλάτος. Σε κάποιο άλλο, άνάμεσα σε δυό φιδία πελώρια κι' έλισσόμενα, διαβάσουμε τό έξης: «Τών άναστεναγμών μου ο καπνός νά ξερεά ποδ πηγαίνει— κάμπους και όρη και βουνά, δένδρα, κλαδιά μαραίνει. 1911».

Δεν έχουν τέλως τά τετράστιχα αυτά. Περιοριζόμεθα λοιπόν στα παραπάνω. Και τελειώνουμε με τη συλλογή των μαχαιριών για να φθάσουμε στον έρχόμενο φύλλο— στην περιβόητη γκυλοτίνα του Παλαμειού. Έχει κι' αυτή την Ιστορία της, Ιστορία φοβερή. Και ο άναγνώστης θα γρειάζεταί άσφαλώς κάποια διάλεμμα για να συνέλθη εν τώ μεταξύ. Του τό παραχωρούμε.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΞΩΤΙΚΕΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ

Της Γαλλίδος δημοσιογράφου

Μιρέϊγ Μπροσέ

Ραμά—Ταχέ

Πουλι των νησων

Ραμά—Ταχέ... Μάτια που θγάζουν σπίδες, δέρματα μπρούτζινα, φωνή γοητευτική, θέλω να πω θυμίζει την λαγυμένη Άνατολή, αυτή είναι ή Ραμά—Ταχέ, τό έξωτικό λουλούδι, τό άστέρι που μεσουρανή σήμερα στο στερέωμα του Γαλλικού κινηματογράφου.

Την είχα πρωτογνωρίσει πριν από μερικούς μήνες, όταν γυριζόταν τό φιλμ: «Μιάρκα, ή άρκουδιάρικα». Έτσι, όπως ήταν ντυμένη για τό ρόλο της, θα έλεγε κανένας ότι ήταν μιά πραγματική γύφτισα.

«Έξωτικό ρόλο» έπαιζε επίσης στον «Κάιν», τό περίφημο φιλμ του Πουαριέ που την πρωτολανσάρικε. Έμφανιζόταν ως Ιθαγενής της ήμισυ αγρίου νήσου Νόσι—Μπέ. Οί τεράστιες διαφημίσεις μάλιστα έθεβαίνωναν ότι ήταν πραγματικά μιά μικρή ήμισυαγρία την όποια είχε φέρει επίτηδες ο Πουαριέ από τό νησί της για να την θάλλη να πρωταγωνιστήσθ στο φιλμ του.

—Διάβολε! φώναξα όταν την πρωτοείδα. Ωστε δεν είναι άγρία;

Ή έκπληξις μου ήταν τόσο ειλικρινής, ώστε ή διάσημη πλέον στάρ έσκασε στα γέλια.

—Καθόλου! μου είπε.

—Μά στον «Κάιν», εν τούτοις...

Ή δις Φοδύνη, είναι τό πιο χαριτωμένο κορίτσι της φυλής της, με τά όνειρώδη μάτια της που λάμπουν στο σιταρένιο πρόσωπό της.

Αυτή με διέκοψε.

—Για τον Θεό, μή μου μιλάτε για τον «Κάιν». Ή τρομακτική μου ό έπιτυχία σ' αυτό τό ρόλο με πήρε στο λαιμό της! Άπό τότε μου δίνουν μόνο ρόλους ήμισυαγριών κοριτσιών.

Έπειτα, στο φιλμ αυτό ο Πουαριέ με έβάφτισε με τό ψευδώνυμο: Ραμά—Ταχέ που μου κόλλησε πιά για καλά και άντικατέστησε τό πραγματικό μου όνομα!

—Μά που γεννηθήκατε, λοιπόν;

—Στην Γκαδε-λούπα!

Τό ίδιο θράδυ, προσεφέρθη να με μεταφέρει στο Γαρίσι με τό αυτοκίνητό της, έσυνεχίσασα τη συζήτησή μας.

Ή Ραμά—Ταχέ, λοιπόν, είναι μιά κοπέλλα έξαιρετικά μορφωμένη, κομική, χαριτωμένη, και άνήκει σε μιά από τίς άριστοκρατικότερες οικογένειες της Γαλλίας. Είναι άπόγονος της αυτοκρατορείας Ίωσηφινας και είναι κρεολή όπως αυτή.

Την παιδική της ζωή την πέρασε στην Γκαδελούπα, τό όμορφο αυτό νησί όπου έπικρατεί μιά αιώνια άνοιξη.

Πρό όλίγων έτών, οί γονείς της την έφεραν στο Παρίσι. Α! Πώς έκρύωνε στην αρχή—είχε φθάσει στην καρδιά του χειμώνας— ή μικρή κρεολή. Γρήγορα όμως συνήθισε στο κλίμα του Παρισιού. Και, έπειδή ή νοσταλγία της πατρίδος της δεν την άφήνει ούτε στιγμή, σε κάποια φιλανθρωπική γιορτή έχόρεψε χορούς του τόπου της.

Έκεί την είδε ο Πουαριέ. Ένθουσιασθηκε άμέσως μαζί της. Και την έκάλεσε να πρωταγωνιστήσθ στο έργο του. Αυτά ήταν τά πρώτα θέματά της στη δόξα.

Ή Ραμά—Ταχέ είναι σήμερα πλούσια, φημισμένη, περιστοιχισμένη από πλήθος θαυμαστών... Θα έπρεπε να είναι εύτυχισμένη, δεν είν' έτσι;

Έν τούτοις έχει μιά μεγάλη στενοχώρια. Μου την έξωμολογήθηκε εκείνο τό θράδυ:

—Θά ήθελα να αναλάβω τον ρόλο σε κάποιο φιλμ, μεις μοντέρνας παριζιανούλας, φοβόμυαι όμως ότι δεν θα μου δώσουν ποτέ τέτοιο ρόλο. Κι' αυτό είναι τό παράπονό μου... Έ-

χω καταδικασθή να είμαι πάντοτε ένας «έξωτικός» άστηρ...

Φούν-Σέν

Μαργαριτάρι της Ανατολής)

«Ένα άλλο... «έξωτικός» άστηρ, αν επιτρέπεται η έκφραση, που μεσουρανεί σήμερα είναι η Φούν-Σέν. Όλοι την θεωρούν Κινεζοπούλα. Κι όμως είναι θέρια Γαλλίδα κι αυτή. Γεννήθηκε στην Γαλλική άποικία Ινδοκίνα και έσπούδασε σε γαλλικό σχολείο.

Η Φούν-Σέν όμως δεν έννοει να μεταβληθί σε παριζιάνα όπως η συνάδελφός της Ραμά-Ταχέ. Ούχι! κοιτούμι δεν θέλει ν' αλλάξει. Φορεί πάντοτε το γραφικό κοστούμι του τόπου της.

—Ενάμιση χρόνο έχω μόνο που παίζω στον κινηματογράφο, και έχω «γυρίσει» ήδη το «Πόρτ-Αρθούρ», την «Τρόικα», το «Άλλοθι», το «Ένα δράμα στην Σαγκάη», που θα προβληθί προσεχώς, και μερικά άλλα ακόμη φιλμ.

—Πού γεννηθήκατε;
—Στο Χανόι. Ο πατέρας μου έχει εκεί μεγάλη θέση. Μ' έστειλε εδώ για να σπουδάσω, μαζί με τον αδελφό μου.

—Και πώς μεταπηδήσατε στον κινηματογράφο από τις μελέτες σας;

—Φταίει ένα γράμμα που έλαβα από τον πατέρα μου προ μερικόν μηνών και που με καλούσε να γυρίσω στην Σαγκάη. Μου είχε θρή ένα γαμθρό και ήθελε να με παντρεύη. Στόν τόπο μας πρέπει να ξέρετε ότι η παράδοσις θεωρείται ως κάτι ιερόν. Δεν μπορούσα, λοιπόν, να φέρω καμιά αντίρρηση στην έκλογή του πατέρα μου. Ο σύζυγος που μου προσέφερε είναι έβδομήντα χρονών, και έχει άλλες δυο φιλενάδες. Έμένα θα με παντρευόταν νομίμως, φυσικά.

—Ν' άρνηθώ, λοιπόν, στόν πατέρα μου δεν ήταν δυνατόν. Έπρωτίμηση να... εξαφανισθώ. Ο γάμος μου, έτσι, με τον έβδομηντάρη έναυσγησε. Και... προχώρησα στόν κινηματογράφο. Έ, εκεί πλέον έρηκα τόν δρόμο μου.

—Τήν πατρίδα σας δεν την συλλογίζεσθε καθόλου;

—Η μικρή στάρ με κυττάζει χαμογελώντας.

—Πώς... του χρόνου, μάλιστα, λέω να πάω...

—Καλά, ο πατέρας σας δεν θα επιχειρήσιν πάλι να σάς παντρεύη διά της βίας;

—Όχι... Όταν με αντικρύση θα συγκινηθί, γιατί στό θάθος με αγαπά πολύ.

—Όταν πληροφορήθηκε ότι θα έπαιζα στόν κινηματογράφο, διευτυπάνισε παντού ότι δεν θα πατούσε τό πόδι του στην αίθουσα του κινηματογράφου όπου θα προεβόλντο τά φιλμ μου.

—Η αδελφή μου έν τούτοις μου έγραψε ότι τελευταίως που έπαίχθηκε στό Χανόι το «Πόρτ-Αρθούρ», με θριαμβευτική επιτυχία μάλιστα, ο πατέρας μου έπηγε κρυφά στόν κινηματογράφο για να με δει...

—Όστε έλπίζω όταν με δει και ζωντανή να τά ξεχάση όλα...

ΜΙΡΕ-Ι.Γ. ΜΠΡΟΣΕ

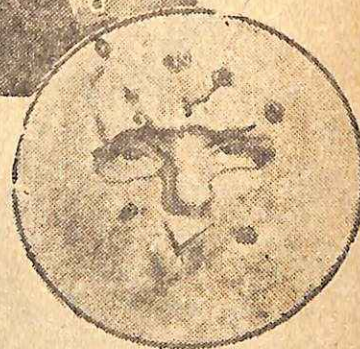
Άμερικανικά μέθοδοι

ΣΑΛΑΤΕΣ

...ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΕΣ!!

Ο Άμερικανός δεν διατάζουν μπροστά σε τίποτα, προκειμένου να εξασφαλίσουν την καλλονή τους.

Διάφοροι Άμερικανοί επιστήμονες υπεστήριξαν προ καιρού ότι τά ώμα λαχανικά και τά φρούτα κάνουν τό δέρμα άπαλό, και ότι κάθε πράγμα ώμο που είναι καλό για τό στομάχι, είναι καλό και για τό δέρμα! Φυσικά, έ θεωρία αυτή δεν έχει αποδειχθί, αλλά ή Άμερικανίδες δεν έδίστασαν να την εφαρμόσουν. Και δημιουργήθηκε έτσι στό Ινστιτούτο καλλονής μία παράξενη καλλυντική θεραπεία, ή «σαλα-τοθεραπεία»!

Η «θεραπευμένη» ξαπλώνεται, καλά ντυμένη σ' ένα αδιάβροχο. Της καλύπτουν τό πρόσωπο με ζεστές πετσέτες, για να ετοιμάσουν τό δέρμα και να ανοίξουν οι πόροι. Έπειτα, τοποθετούν επάνω στό πρόσωπό της φρεσκοκομμένες φέτες από κολοκυθάκια, τομάτες, άγγούρια, καρόττα, καρπούζια, λεμόνια, λαχανόφυλλα κ. λ.π. Κάθε μισή ώρα αλλάζουν τίς παράξενες αυτές κομπρέσσες, αλλάζοντας συγχρόνως και τά είδη των λαχανικών! Οι χυμοί των διαπε-

ρνούν τούς πόρους. Οι εικόνες μας παρουσιάζουν την παράξενη αυτή θεραπεία. Άνω δεξιά: Ένα πρόσωπο σκεπασμένο από άγγούρια. Στο μέσον: Η τοποθέτησις των... καλλυντικών! Κάτω αριστερά: Τά μαρουλόφυλλα εις ένέργειαν! Κάτω δεξιά: Δυο μάτια που ξετρυπώνουν από ένα καρπούζι! Άνεξαρτήτως των αποτελεσμάτων, τό θέαμα δεν στερείται ένδιαφέροντος!

Η «Μικρή Βασίλισσα»

ΕΝΑΣ ΩΡΑΙΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΗΤΑΝΕ τώρα κάμποσες βδομάδες που ο βασιλιάς της Γαλλίας, ο Κάρολος βος, είχε ξαναπαραβλήθι. Μέρεις δλόκληρες έμενε άμίλητος σε μία μικρή καμαρούλα του παλατιού του Σαιν-Πόλ. Ός κι ο γελωτοποιός του άκόμη, ο Χενσελέν, δεν κατάρθωνε να τόν κάνει να εύθυμίση.

Κι' έτσι όλοι σχεδόν τόν είχαν ξεγάσει μέσα σ' άπέραντο παλάτι. Τό βασίλειο τό κυβερνούσαν οι θεοί του. Κι' ο λαός έκλαιγε πούγασε τόν βασιλέα του, που τόσο τόν αγαπούσε. Μονάχα ένας άνθρωπος είχε την δύναμη να τόν συνεφέρη κάπου-κάπου: ή νύφη του ή δούκισσα της Ορλεάνης, ή Βαλαντίνα ή Βισκόντι. Θά φευγε όμως κι' αυτή. Οι έχθροί της είχαν βρή εύκαιρία να τη διαβάλουν στόν άντρα της, κι' έπρεπε να φύγη απ' την Αύλή, να γυρίση στό δουκάτο της. Έτσι λοιπόν ένα άπόγευμα ήρθε ν' άποχαιρετήση τόν βασιλέα.

Όταν τήν είδε να μπαίνει στη κάμαρά του, ο Κάρολος χαμογέλασε έλαφρά.

— Καλέ μου ξάδερφε κι' άρχοντά μου, είπε αυτή. Για κύττα την όμορφη κοπέλλα που είναι μαζί μου. Θά στην αφήσω εδώ όσο λείπω. Θά βρή τόν τρόπο να σε κάνη να διασκεδάσης περισσότερο από μένα.

Καθώς τούλεγε αυτά, έσπρωξε μπροστά του ένα χαριτωμένο κοριτσάκι: δέ θάταν πάνω από 16 χρονών, κι' είχε μαλλιά ξανθά και μάτια γαλάζια.

Η κοπέλλα γονάτισε μπροδ στα πόδια του βασιλέα. Αυτός όμως έτρεξε να τη σηκώση. Τήν κύτταξε, προσάλασε να της μιλήση. Μπέρδεψαν τό λόγια του.

— Πώς σε λένε; κατάρθωσε τέλος πάντων να τη ρωτήση.

— Όντέττη, άρχοντά μου. Όντέττη ντέ Σαμντιβέρ.

Και σήκωσε τά μάτια κι' έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο άθωότητα στόν βασιλέα.

Ο Κάρολος ήταν άλλοτε πολύ όμορφος. Η βάρβαρη θεραπεία όμως που τού είχαν έπιβάλει οι γιατροί, είχαν άφισει τά ίχνη της στό άδυνατισμένο κορμί, στό αλλοιωμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

Ξαναμίλησε:

— Όντέττη, μικρή Όντέττη... Θέλεις να μέινης μαζί μου; Θά μου κάνει καλό...

Η Όντέττη ντέ Σαμντιβέρ άνήκε σε μιά άρχοντική γενιά. Στην Αύλή τήν είχε φέρι ή δούκισσα της Βουργουνδίας. Εκεί είχε γνωρίστη με την Βαλεντίνα της Ορλεάνης, που τήν είχε προσλάβει στην υπηρεσία της.

Είχεν άνατραφή σύμφωνα μ' όλες τίς φεουδαρχικές παραδόσεις τής είχαν μάθει να σέβεται τό βασιλέα της και τούς πρίγκηπες και συγκινημένη όπως

ήταν για όσα είχε ακούσει να λένε για την άρρώστεια του βασιλέα και την άπομόνωσή του.

—ΕΕ—

Ο βασιλιάς πήγαινε τώρα καλύτερα. Ένας καινούργιος γιατρός, έ Γκυγιώμ ντέ Χαφερλαί από τό Λασι, είχε άπαγορεύσει τόν βίαιο έκείνο τρόπο τής θεραπείας που χρησιμοποιούσαν ως τότε, και άντικατέστησε την άπομόνωση με τη γυμναστική. Είχε δώσει μάλιστα και έντολή να τού φέρωνται με γλυκύτητα. Άκόμη ή τρυφερότης τής μικρής Όντέττης, με τό χαριτωμένο προσώπακι έρριχνε βάλασμο στην δυστυχία του. Κι' οι κρίσεις τής τρέλλας δεν παρουσιάζονταν τώρα τόσο συχνά. Όταν τίς έννοιωθε να πλησιάζουν άκουμπούσε τό κεφάλι του στό στήθος της και τήν καλούσε σε βοήθεια.

— Όντέττη! Όντέττη! Προφύλαξε με! Σώσε με! Φοβάμαι...

Τότε αυτή άρχιζε να τραγουδά, σιγά. Η καθάρια της φωνή ύψωνόταν μέσα στη σιγαλιά του δωματίου. Κι' αυτός ήρεμοδσε.

—ΕΕ—

Είχε πάψει να δέχεται τήν γυναίκα του, την βασίλισσα Έζαμπώ, που ζούσε τήν δική της όργιωδη ζωή.

Ο Κάρολος σιγά-σιγά έννοιωθε τίς πνευματικές του δυνάμεις μέρα με την ήμέρα να τού ξανάρχωνται. Κι' εύρισκε γι' αυτό ένίσχυση στην τρυφερότητα τής μικρής του φίλης.

— Δεν έχω παρά έσένα, Όντέττη μου! τής έλεγε. Οι άλλοι με θεωρούν τρελλό, κακό, σκληρό. Έσύ όμως ξέρεις καλά πώς μαζί σου δεν είμαι τίποτα απ' όλα αυτά. Δεν πρέπει να μ' εγκαταλείψης ποτέ...

— Νά σ' εγκαταλείψω, άρχοντά μου; Ά, ποτέ! Ποτέ! Είναι δυνατόν!

Σιγά-σιγά ή τρυφερότης του βασιλέα άλλαξε μορφή. Μετεβλήθη σε έρωτα. Άλλά και ή Όντέττη τό ίδιο έννοιωθε αίσθημα.

— Όντέττη, μικρούλα μου φίλη... Μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ κι' εγώ;

— Ω, ναι, μεγαλειότατα...

Αυτός τήν άγκάλιασε σφιχτά. Τά χείλη τους ένωθηκαν. Κι' έκεινη τή νύχτα ή Όντέττη δεν έφυγε από κοντά του.

Στό παλάτι δεν άργησαν να τά καταλάβουν όλα. Και τήν μικρούλα τήν έφώναζαν πιά: ή μικρή βασίλισσα.

Πέρασαν χρόνια. Η ζωή του Καρόλου περνούσε πάντα ή ίδια: άλλοτε ήρεμη, άλλοτε με κρίσεις μανίας. Έγκαταλειμμένος απ' τη γυναίκα του, ληστεμένος από τούς θεούς του, μόνον στην Όντέττη ντέ Σαμντιβέρ εύρισκε παρηγοριά.

—Όσπου πέθανε.

Τότε ή μικρή βασίλισσα άφοδ τού έκλεισε τά μάτια, έφυγε από τήν Αύλή, άποτραβήχτηκε στό Ντωφινέ με τίς άναμνήσεις του έρωτός της — και μ' ένα ξανθό μαρουδάκι που τής έμοιαζε πολύ, αλλά που έμοιαζε κυρίως σ' εκείνον που ήταν όταν ζούσε ο Κάρολος ο βος, βασιλεύς τής Γαλλίας.

—Όντέττη! Όντέττη! Δεν πρέπει να μ' εγκαταλείψης ποτέ!

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Η ΤΑΝ στις άκεφίες του έκείνο το πρωί ο Παρασκευάς. Πρωί-πρωί είχε στήσει ένα τρικού-θερτο καυγαδάκι με την Εύδοξία, γιατί η εύλογημένη αυτή γυναίκα, επέμενε να μην τον αφήσει να φορέσει το πράσινο πουκάμισό του. Δώσε μου το πουκάμισο, Εύδοξία! ώρύετο ο Παρασκευάς.

— Ποιό πουκάμισο;
— Τό πουκάμισό μου!
— Ποιό πουκάμισό σου;
— Μην κάνης την πάπια, Εύδοξία. Δεν περνούν σε μένα αυτά. Τό πουκάμισό μου είπα!

— Όπως ήταν επόμενον η Εύδοξία, για μιαν άλλη φορά, από της εποχής που είχε γίνει κυρία Κουτρομούτη, ξεερράγη:

— Τί θέλεις επιτέλους, θρέ κτηνος; Τί θέλεις κακόν καιρό νάχης; Τί θέλεις;

— Απτόχος υπεδέχθη την επίθεσιν ο Παρασκευάς. Και χωρίς να χαμηλώσει καθόλου τον τόνο της φωνής του επανέλαβε:

— Τό πουκάμισό μου, Εύδοξία!
— Ποιό πουκάμισο, μαριέζέε; Ξεφώνισε η άτυχη Εύδοξία τρέμουσα ως στήλη ταλαντευομένης, μουσταλευριάς:

— Είπα, Εύδοξία, να μη μου κάνης την πάπια! Δώσε μου άμέσως το πράσινο πουκάμισο.

— Ποιό;
— Τό πράσινο πουκάμισο! "Αντε! Κάνε γρήγορα. Μην κάνης την πάπια, είπα!

Η Εύδοξία άρχισε τώρα να τρέμει κατά τρόπον περισσότερο ανησυχαστικόν. Ήταν απολύτως θέσθαιον ότι ο Παρασκευάς δεν είχε κανένα πράσινο πουκάμισο. Και πως τό γύρευε, αφού δεν τό είχε; Ο Θεός τό ξέρει!

— Επειδή, όμως δεν έπαυε να ζητάη το άνυπαρκτό αυτό πράγμα, η Εύδοξία έκρινε σκόπιμον να θέσει εις ενέργειαν τὰ μεγάλα μέσα. "Ωρμησε, λοιπόν, στην κουζίνα, πήρε μιά σκούπα, και γύρισε στο δωμάτιο του Παρασκευά...

Η πρώτη δουλειά του Παρασκευά, όταν βγήκε από το σπίτι του, ήταν να περάσει από το μπακάλη της γειτονιάς του και να παραγγείλῃ μιά καινούργια σκούπα με χέρι, εις αντικατάστασιν εκείνης που είχε κατακερματίσει επάνω στο κεφάλι του η Εύδοξία.

Μετά την εκπλήρωσιν της οικγενειακής αυτής υποχρέωσης, σκέφθηκε ότι δεν θα ήταν άσχημα να έκανε έναν περιπατάκο μέχρι το Βασιλικό Κήπο. Στην άρχή σκέφθηκε

να πάρη το μπουσι από την "Ομόνοια. "Επειτα, όμως, μετενόησε και, τελικώς, πήρε... το μπουσι!

Κατέδωκε στο Ζάππειο κι' άρχισε να θαδίζει προς τον Κήπο, όταν άκουσε να τον φωνάζουν.

— Παρασκευά!

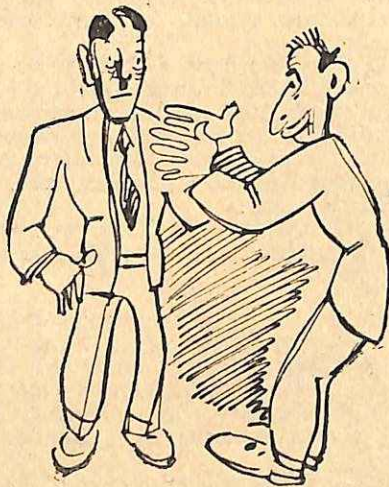
— Επειδή, όμως, ο Παρασκευάς σκέφθηκε ότι ασφαλώς θα υπήρχαν κι' άλλοι Παρασκευάδες εκτός απ' αυτόν, έκρινε σκόπιμον να μην γυρίση.

— Παρασκευά! άκούστηκε πάλι μιά φωνή.

Τό δρόμο του ο Παρασκευάς.

— Βρέ, Κουτρομούτη!

Αυτή τη φορά, ο Παρασκευάς, σκέφθηκε ότι μάλλον αυτόν θα ζητού

— Βρέ, Κώστα!...

σαν. Γύρισε, λοιπόν, και έρέθηκε αντιμετώπος με τον παλιό του φίλο τον Κώστα Τζερεμέ. Είχε πολύ καιρό να τον δῇ και χάρηκε πολύ γι' αυτή τη συνάντηση.

— Βρέ, Κώστα!
— Τί γίνεσαι, θρέ Παρασκευά;
— Βρέ, Κώστα!
— Πώς είσαι, θρέ παιδί; Τί έγινες τόσον καιρό;

— Βρέ, Κώστα!
— Μωρέ, στον ούρανό σε γύρευα και στη γῆ σε θρήκα!

— Βρέ, Κώστα!
— Επιτέλους ο Κώστας απέφασε να άναγκάσει τον ήλιθιο ένθουσιασμό του Παρασκευά.

— Πές και τίποτ' άλλο, μωρ' άδερφέ μου! Παντρεύτηκες έμαθα. Τί κάνει η γυναίκούλα σου;

— Βρέ, Κώστα!

— Μα θα ήσυχάζης πιά; Μουφαγες την ψυχή μου μ' αυτό τό «θρέ Κώστα»! Πές και τίποτ' άλλο να πάρη ο διάβολος!

— Βρέ, Κώστα!

Στό καφενείο που κάθησαν, άνέ-

πτυξε στον Παρασκευά τους λόγους για τους οποίους τον γύρευε «σε γῆ και ούρανό». "Επρόκειτο για ένα γράμμα του κοινού των φίλου του Πίπη Πιπιτάκη, το οποίο έπρεπε να δοθῇ κατεπειγόντως στον Παρασκευά.

— Γράμμα του Πιπιτάκη; ρώτησε ο Κουτρομούτης με συγκίνηση. Μου στέλνει γράμμα ο Πιπιτάκης; Βρέ τον Πιπιτάκη!

— Μην κάνεις έτσι, άδερφέ! Μπα σε καλό σου.

— Μα ήτανε πρώτης τάξεως φίλος ο Πιπιτάκης. Βρέ, τον Πιπιτάκη! Ποῦ εἶνε ο Πιπιτάκης;

— "Αστα, τό φουκαρά!

— Ποῦ εἶνε ο Πιπιτάκης, Κώστα;

— Θέλω να δῶ τον Πιπιτάκη!

— Μα κι' εκείνος θέλει να σε δῇ. Στάσου να σου εξηγήσω.

Καί ο Κώστας ανέπτυξε στον Παρασκευά τό δράμα του καυμένου του Πίπη. Κάτι στενοχώριες οίκογενειακές, τον χτύπησαν στο κεφάλι και τον ώδηγησαν, τελικώς, στο Δαφνί. Εκεί τον είχε θρῆ ο Κώστας και ο Πιπιτάκης που έρισκόταν σε στιγμές ήρεμίας τον παρεκάλεσε να δώση στον Παρασκευά ένα γράμμα.

— Καί μου εἶπε να πᾶς να τον θρῆς τό ταχύτο, εἶπε ο Κώστας τελειώνοντας την αφήγησή του.

— Θα πάω! έβεβαίωσε πανηγυρικώς ο Κουτρομούτης. Θα πάω να τον δῶ τον Πιπιτάκη! Θα πάω! Ποῦ να χαλάση ο κόσμος θα πάω!

— "Ωραία, έκανε ο Κώστας. Πάρε τώρα και τό γράμμα και γειά σου γιατί έχω μιά βιαστική δουλειά.

— Φεύγεις, θρέ Κώστα;

— Γειά σου, Παρασκευά.

— Βρέ, Κώστα!

— Γειά σου, λέω.

— Βρέ, Κώστα!

— Γειά σου, είπα!

— Βρέ, Κώστα!

— "Ε, αἰ στο διάλολο επιτέλους!

— Βρέ, Κώστα!

Τό γράμμα που έστειλε στον Παρασκευά Κουτρομούτης ο Πίπη Πιπιτάκης, ήταν ασφαλώς γραμμένο σε στιγμές έκδηλωσης της χειρότερης... καμπίας τρέλλας. Καί έλεγ

«Εγώ ο Πίπη Πιπιτάκης, "Αρχων των "Ασσυρίων, των Βαβυλωνίων και της Αιγυπτιακής "Εξμπεκίας προς τον Παρασκευά Κουτρομούτην, άρχοντα του βορειοανατολικού Σιάμ και της Ανατολικής Κρακοβίας, χαιρείν.

"Αρχον Παρασκευά Κουτρομούτη,

Με την επιστολήν μου ταύτην σε καλώ εις τό άρχοντικό μου ίνα συμ-

Νέος με πολλά προδόντα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

φάγωμεν και συμπώμεν και ένθυμηθώμεν όμοι τας άγλαάς ημέρας της δοξης μας. Μόσχοι σιτευτοί και όψαρια της ώρας θα κοσμήσουν την τράπεζάν μας και θαλασσινά με πρασίνους όφθαλμούς θα παινίζουν τα γλυκύτερα τεμάχια της Ούγγρικης ραφωδιάς. "Επάνω εις τα παράθυρα θα έχουν τοποθετηθῇ χαρτιά για τις μνιγες ώστε ν' αποτραπή η είσοδος αεροπλάνων δια μέσου των φεγγιτών.

"Αρχον Παρασκευά Κουτρομούτη,

Η ημέρα της συναντήσεώς μας πρέπει να εἶνε παταγώδης! Κατά την ημέραν αυτήν τά πτηνά πρέπει να ψάλλουν άσματα ύμνωντα την ωραιότητα της φύσεως και τη αίγλην της ντοματοσαλάτας. Οι ύπηκοί μου θα σπεύσουν να σε υποδεχθῶν κατά την άναχώρησίν σου. Θα άναφθῶν πυροβόλα και θα άντηγήσουν θεγγαλικά. Ουδείς θα δυνήθῃ να κορέσῃ τό άροτρον που θαδίζει ως κίνωψ δια μέσου του άστερόεντος άρματος της πρασίνης χελώνης!

"Αρχον Παρασκευά Κουτρομούτη,

"Ελθέ εις τας άγκάλας μου! Σε άναμένω λυσσώδως! Σπεῦσον! Εἰς την είσοδον του μεγάρου μου, εις τό όποιον από ιδιοτροπίαν έδωσα την διαταγήν να τοποθετησουν την επιγραφήν «Ψυχιατρείον», θα εύρης τους ύπασπιστάς μου. Διά να έννοήσουν ποίος είσαι θα τους εἴπης άμέσως: «Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ». Δι' όνομα Θεοῦ, μην λησμονήσης την φράσιν αυτήν. Θα την επαναλαμβάνης εις κάθε έρώτησιν των ύπασπιστάν μου. Καί όταν θα σε γνωρίσουν θα τους φωνάζης θριαμβευτικώς: «Κόρα - κόρα - κοραλλένια».

"Αρχον Παρασκευά Κουτρομούτη,

"Αφού εκμάθης καλώς τας δύο άνωτέρω φράσεις σπεῦσον να με εύρης εις τό άνάκτορόν μου, όπου θα εύφρανθώμεν και θα ένθυμηθώμεν πάλιν τας παλαιάς ημέρας της δοξης μας. "Ελθέ, λοιπόν!

Διατελῶ εὐπειθέστατος
ΠΙΠΗΣ ΠΙΠΙΤΑΚΗΣ

"Αρχων των "Ασσυρίων, των
Βαβυλωνίων κλπ.

Πολλά πράγματα δεν κατάλαβε, ο Παρασκευάς, από τό γράμμα του φίλου του Πίπη. Πρώτα - πρώτα τί «άρχων» κι' «άρχον» τούλεγε εκεί μέσα; "Επειτα για ποιά άνάκτορο τού μιλούσε; Καί οι θαλασσινές με

Κύριε έλέησον! Ο Παρασκευάς έννοιωσε τό κεφάλι του να βουίξῃ σαν βαρύ βομβαρδιστικό αεροπλάνο έν έκκινήσει. Ξαναδιάβασε τό γράμμα. Τό διάβασε για τρίτη, τετάρτη, πέμπτη φορά. Καί στο τέλος τό συνήθισε πιά.

— Ναί, άδερφέ! ψιθύρισε. "Ετσι εἶνε τά πράγματα. "Αρχων εἶνε ο άνθρωπος, ό,τι θέλει κάνει! Μπάσα..

Κι' αφού, κατά τον τρόπον αυτόν, ο Παρασκευάς Κουτρομούτης απέφασε να επισκεφθῇ τό άρχοντικό του Πίπη Πιπιτάκη, άρχισε να αποστηθίζει τις δύο φράσεις που έπρεπε να επαναλάβῃ έμπρός στους ύπασπιστάς του άρχοντος των "Ασσυρίων.

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ!

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ... Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ...

— Κόρα - κόρα - κοραλλένια... Κόρα - κόρα - κοραλλένια...

— Επιτέλους τά έμαθε και ήσύχασε. Καί όταν ήσύχασε πήγε να πάρη τό αυτοκίνητο που θα τον ώδηγοῦσε στο άνάκτορο του Πίπη Πιπιτάκη, κοντά στις θαλασσινές με τους πρασίνους όφθαλμούς...

Φθάνοντας στην πόρτα του Ψυχιατρείου, ο Παρασκευάς χτύπησε τό κουδούνι και περίμενε. "Υστερα από λίγο ένεφανίσθη ένας φύλακας, ο όποιος τον κύτταξε απ' την κοφή ως τά νύχια και τον ρώτησε:

— Τι θέλετε, κύριε;

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ! Έκανε ο Παρασκευάς με πεποίθηση.

— Πώς;

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ!

— Για στάσου μιά στιγμούλα.

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ!

Ο φύλακας έξηφανίσθη και σε λίγο γύρισε συνοδευόμενος από δύο νοσοκόμους.

«Αυτοί θα εἶνε οι ειδικοί για τις ύποδοχες», σκέφθηκε ο Παρασκευάς και έσπευσε να τους προσφωνήσῃ κατ'αλληλως:

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ!

— Βρέ καλώστονε! Έκανε ο ένας φύλακας.

— Ποῦ ήσουν, μωρέ, τόσον καιρό, συνεπλήρωσε ο δεύτερος.

«Με γνωρίσανε», σκέφθηκε πάλι ο Παρασκευάς. Την άλλη κουθέντα τώρα». Καί την εἶπε:

— Κόρα - κόρα - κοραλλένια!

Με τό άκουσμα της... μαγικής φράσεως ή πόρτα άνοιχτηκε άμέσως και τέσσερα γερά χέρια γραπώσανε τό δυστυχῆ, Παρασκευά που παρ' όλη την ταραχή του δεν έπαυσε να ώρύεται:

— Κόρα - κόρα - κοραλλένια!

Οι... ύπασπιστάι, όμως, δεν δίνανε προσοχή. Τραβώντας τον κουβαλήσανε σ' ένα δωματιάκι και τον κλείδωσαν μέσα. Ρίχτηκε να φάῃ την πόρτα ο Παρασκευάς. Κι' έγινε τόση φασαρία που στο τέλος οι νοσοκόμοι άναγκάστηκαν να του περάσουν τον ζουρλομανδύα.

"Υστερα από λίγο μπήκε στο δωματιάκι ένας γιατρός.

— Πῶς λέγεσαι εσύ; ρώτησε τον Παρασκευά.

Τάχασε πάλι ο φουκαράς. «Ό,τι και να πῶνε - τοῦ εἶχε γράψῃ ο Πίπης - εἰς θά λές αυτές τις φράσεις. Τό θυμήθηκες έγκαιρως, ο Παρασκευάς και έσπευσε να άπαντήσῃ:

— Τάμ - τουλούμ - τουλούμ - τουλούμ!

— Μπα, εἰς εἶσαι; ρώτησε ο γιατρός ξεραμένος στα γέλια.

— Κόρα - κόρα - κοραλλένια!

— Καλά... Καλά...

Θα υπέφερε κι' άλλα ο δυστυχῆς Παρασκευάς Κουτρομούτης, αν την επομένη ο Κώστας Τζερεμέ δεν είχε την έμπνευση να επισκεφθῇ τον Πιπιτάκη. Έμαθε τυχαίως και την περιπέτεια του Παρασκευά και έσπευσε να τον απολυτρώσῃ.

"Ετσι ο Παρασκευάς έγκατέλειψε τό Ψυχιατρείο. "Ετσι έχασε όριστικώς τον τίτλο του... άρχοντος του βορειοανατολικού Σιάμ και της ανατολικής Κρακοβίας και δεν είδε ποτέ τις πολυπόθητες θαλασσινές με τους πρασίνους όφθαλμούς...

ΟΤΑΝ ήμουν μικρό παιδί, ο πατέρας μου μ' έστειλε κάποια χρονιά να παραθερίσω στην Δορδώνη, όπου ο ξάδελφός του είχε ένα μεγάλο κτήμα. Αυτή είχε ή ωραιότερη ιστορία της παιδικής μου ζωής. Για πρώτη φορά τότε έγώ, παιδί, της πόλεως, αντίκρισα τις γεμάτες από χρυσαφένια στάχυα εκτάσεις, την πρασινάδα, τους ανθισμένους αγρούς. Όταν ήλθε ή στιγμή να φύγω, ήμουν πολύ λυπημένος. Όλη ή οικογένεια με συνόδευσε στον σταθμό, και θυμούνται πώς ο θείος μου έσκασε στά γέλια, όταν άρνήθηκα να φιλήσω την ξαδελφούλα μου τη Λουκία, ποδταν ένα χρόνο μικρότερή μου.

— Μά, Γουσταύε, θ' άργήσης τώρα πιά να την ξαναδείς! με μάλωσε ο θείος.

Έγώ αγαπούσα βέβαια τη Λουκία, έκρινα όμως ότι τα αγκαλιάσματα και τα φιλήματα δεν εταίριαζαν πιά στην ηλικία μου. Τί διάολο! Ήμουν 11 χρονών!

Εγύρισα λοιπόν με πείσμα το κεφάλι, κι' ανέβηκα στο βαγόνι μου. Όταν επέστρεψα στο πατρικό μου, μαυρισμένος από τον ήλιο και γεμάτος ύγεια από την ζωή του υπαίθρου, ο πατέρας μου χαμογέλασε πίσω από τα μουστάκια του.

— Φαίνεται ότι σου κάναν όλα τα γατήρια κεί πέρα... Στοιχηματίζω, πώς όταν μεγαλώσης, ο ξάδελφός μου ο Σελεστέν θα σου προτείνει να παντρευτείς την κόρη του!

Πειραγμένος που προεξωφλούσαν έτσι το μέλλον μου χωρίς να λαμβάνουν καθόλου υπ' όψιν και τη δική μου γνώμη, απέφασα εκείνη τη στιγμή να μη ξαναπατήσω το πόδι μου στο κτήμα του θείου. Ας εύρισκε άλλον άντρα ή Λουκία...

Πέρασαν χρόνια. Ήρθεν ή εποχή της κρίσεως και της φτώχειας. Ο πατέρας μου έμεινε χωρίς δουλειά, εφάγαμε δέ και κάτι λεπτά πούχαμε στην Τράπεζα απ' τους ευτυχισμένους καιρούς. Όταν τέλειωσα το γυμνάσιο, χρειάσθηκε να εργασθώ. Μπήκα υπάλληλος σ' ένα γραφείο, όπου φυτοζωούσα για κάμποσο καιρό, χωρίς να μαθαίνω τίποτα, χωρίς μιά ελπίδα καλλιτερεύσεως της θέσεώς μου. Κατόπι, πήγα στρατιώτης. Όταν έτελειώσα τη θητεία μου, δεν βρήκα ούτε κι' αυτή τη θέση. Α, τί φοβερό πονε για ένα νέο, γεμάτο δράση και ζωή, να μένη άνεργος!

Μιά μέρα ο πατέρας μου μουπε: — Έλαβα ένα γράμμα απ' τον ξάδελφο Σελεστέν. Χρειάζεται κάποιον άνθρωπο έμπιστο στο κτήμα του. Γιούδ δεν έχει, όπως ξέρεις. Τι λες εσύ γι' αυτό;

— Ως τώρα δεν είχα δεχθί να φύγω από την πόλη. Απ' τον καιρό όμως που έμεινα άνεργος στους δρόμους, την είχα βαρεθί. Μου ξανάρθαν και οι παιδικές μου αναμνήσεις: τά χωράφια, ο καθαρός άέρας που σέ μεθούσε, οι καλοί άνθρωποι της υπαίθρου...

— Ένα πράγμα μοναχά με στενοχωρούσε: ο θείος είχε βάλει μέσα στο γράμμα του και την φωτογραφία της κόρης του, που θάταν τώρα έως 22 χρονών. Ή φωτογραφία αυτή φυσικά πέρασε από χέρι σέ χέρι.

— Όμορφο κορίτσι αυτή ή μικρή Λουκία! είπε ή μητέρα μου κυττάζοντας τον πατέρα μου σημασία.

Ο πατέρας μου μουδίζει την φω-

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΑΤΙΣ

τογραφία προσθέτοντας:

— Ευτυχισμένος αυτός που θά την πάρη γυναίκα του!

— Πάντως δεν θαμαι εγώ ο ευτυχισμένος αυτός...

— Όστόσο απέφασα να φύγω. Έμεινα πρώτα νιά λίνον καιρό σέ μιά άγροτική σχολή για να τελειοποιηθώ κι' από κεί τράβηξα για το κτήμα.

Βρήκα τον θείο μου στο σταθμό. Με χτύπησε στην πλάτη, με φίλησε στά μάγουλα, και κατόπιν με πήρε μέσ' στο αυτοκίνητό του για να με

πάη στο κτήμα — Για κύττα! μου είπε δείχνοντάς μου τά χωράφια με τά σπαρτά που άπλώνονταν δλόγυρά μας.

— Ένοιωθα μέσα μου μιά παράξενη χαρά. Ο παπούς μου, ο προπάπος μου, όλοι οι πρόγονοί μου ήσαν γεωργοί. Ο θείος μου με κύτταζε χαμογελώντας. Και μου μίλησε άμέσως για την κόρη του.

— Ήτανε νάρθη και ή Λουκία στο σταθμό, άλλ' έπεσε πολλή δουλειά στο σπίτι. Έρχεται ή εποχή της έσοδείας κι' έχομε ένα σωρό έργατες. Πρέπει να τραφή όλος αυτός ο κόσμος...

Σώπασε. Ήλπισα ότι θάλαζε θέμα — Σε λίγο θά τη δής. Δεν είναι, ξέρεις, όπως τη θυμάσαι Έχει γίνει μιά όμορφη κοπέλλα τώρα. Θά γάρη κι' αυτή όταν σέ δή. Είσαι πιό ψηλός απ' τον πατέρα σου, μά την πίστι μου! Όμως αυτόν τον φώναζαν: ο λεβέντης ο Μιγάλης!

Κοκκίνισα. Α! Έπρεπε να του δώσω να καταλάβη του θείου μου: ανέλαβα να τον βοηθήσω στο κτήμα, όχι όμως και να παντρευτώ τη Λουκία, κανένα κουτό, χοντροκόριτσο, ίσως!

— Ένοιωθα μιάν αντίπαθεια για την εξαδέλφη μου, και δεν είχα σκοπό ν' άφισω να με μπλέξουν σαν νάμουν κανέναν Φασουλής...

— Όταν όμως την είδα σέ λίγο, άλλαξα γνώμη! Στεκόταν όρθια στο κατώφλι του σπιτιού, πλάι στη μητέρα της. Χαμογελούσε. Το κορμί της ήταν εύρωστο κι' άρμονικό. Τά μάτια της έλαμπαν. Ήταν πραγματικά καλλονή, ή Λουκία!

Τι αντίθεσις, αλήθεια, με τις βαμμένες αδύνατες κοπέλλες της πόλης! Όταν μου εύχθηκε την καλημέρα, ένοιωσα τά μάγουλά μου να κοκκινίζουν. Δεν μπορούσα να μιλήσω. Ήμουνά έξω φρενών, γιατί λογάριζα πώς θά την θαμπώσω με την εμφάνισή μου. Την ώρα πουδυνα της θείας μου τούς γαιρειτισμούς των δικών μου, παρακολούησα με το

βλέμμα τη Λουκία: Τι λεπτές κι' άφελείς κινήσεις ποδυε! Έμοιαζε πραγματικά σαν λουλούδι του αγρού. — Έλα, κόρη μου. Φέρε λίγο κρασί στον Γουσταύο! — Α, όχι! όχι!...

διαμαρτυρ ή θηκα...

Πεινούσα και διψούσα, αλλά δεν ήθελα να με υπηρετήση ή Λουκία. Έστρεφα άλλο το κεφάλι μου επίτηδες, για να μη τη βλέπω. Βέβαια, ήταν όμορφη. Δεν με άρκοῦσε όμως αυτό.

«Στοιχηματίζω ότι με θεωρεί κιόλας υποψήφιο άντρα της!» σού λογίστηκα. Πρόκειται περί πραγματικ ής παγίδας. Δεν θά με καταφύρω ούτως ή άλλως... τόσο... εύκο-λα!...

— Όταν ωστόσο μουφερε ένα μεγάλο φλυτζάνι καφέ κι' ένα ζεστό κουλούρι και τά δάχτυλά της άγγιξαν ανάλαφρα τά δικά μου, ξανάρισα να κοκκινίζω και να τραυλίζω σαν βλάκας. Οι αποφάσεις μου δεν μου χρησίμευαν πιά για τίποτα.

— — —

Το βράδυ άνοιξα τις βαλίτσες μου και έπρόσφερα σ' όλους τά δώρα, που τους έστελναν οι δικοί μου: μιά άραιά γλυπτή πίπα στον θείο μου, ένα κεντητό σάλι στην θεία μου και στη Λουκία μιά τσάντα. Ή μητέρα μου την είχε πακετάρει χωρίς να μου τη δείξη. Όταν την έβγαλα από το χαρτί, τάχασα! Ήταν πολυτελέστατη, από άσπρο σατέν. Πραγματικά γαμήλιο δώρο!

— — —

Ή Λουκία μ' άναφοκοκκινισμένα τά μάγουλα, πήρε το δώρο της, ένω

Αυτή ή ιστορία δεν είναι διήγημα. Είναι μιά πραγματική περιπέτεια, παρμένη απ' τη ζωή, όπως την ζωντανεύει το γαλλικόν περιοδικόν «Confidences»

ή θεία μου χαμογελώντας πονηρά, είπε:

— Είναι πολύ όμορφη για τις Κυριακές, Λουκία. Φύλαξέ την για την ημέρα του γάμου σου!

— Ωστε όλοι ήσαν συνεννοημένοι! — — —

— — —

— Έτσι άρχισε ή ζωή μου στην έξοχή. Ένοιωθα ένα παράξενο ανακάτεμα αισθημάτων: άφ' ενός με τραβούσε με την άγροτική της γοητεία ή εξαδέλφη μου κι' άφ' έτέρου κάθε τόσο μ' έπνιγε ή αγανάκτηση για την παγίδα που μουχαν στήσει.

Ήταν στιγμές που ήμουν εύχαριστημένος που έφθασα αυτή την εποχή του έτους: υπήρχε τόση δουλειά στο κτήμα, ώστε δεν μου έμενε καιρός ν' άσχοληθώ με τη Λουκία, ούτ' αυτή με μένα. Έργαζόμαστε τρεις στους αγρούς και μάς έτοίμαζε για την επιστροφή μας άφθονο φαί. Το βράδυ ωστόσο τύχαινε καμμιά φορά να μένω μόνος με τη Λουκία. Έ, τότε πιά ήταν που γινόμουν έξω φρενών. Ή επιπολαιότης του γέρου να μάς άφίνη έτσι μόνους δεν είχε όρια.

Τί τά θέλετε. Απέκρουα μ' έπιμονή να παντρευτώ τη Λουκία, άν και κατά βάθος μου άρεσε τρελλά. Τά βράδυα που μέναμε μόνονι κάπνιζα σιωπηλός σέ μιά γωνιά, χωρίς να γυρίζω το κεφάλι. Όταν άρχιζε όμως να μου μιλά, όλες οι έπιφυλάξεις μου γινότανε καπνός.

— Ένα βράδυ που ο θείος είχε πάει σέ κάτι γείτονες, και ή θεία έφραβε στο δωμάτιό της, ή Λουκία μου είπε με τη γλυκειά της φωνή:

— Αλήθεια, Γουσταύε, θυμάσαι όταν ήσουν έδω πρό δώδεκα χρόνων και κλέβαμε μαζί βερούκοκα;

Γέλασα. Τί ώραιες που είναι οι παιδικές αναμνήσεις! Χωρίς να τό καταλάβω άρχισα ν' άναφέρω κι' εγώ διάφορα ανέκδοτα της παιδικής μου ζωής. Όταν ο θείος γύρισε ύστερ' από μιά ώρα, μάς βρήκε καθισμένους πλάι-πλάι και ξελιγωμένους στά γέλια.

— Βλέπω πώς οι δυό σας συνεννοείστε μιά χαρά! είπε γελώντας κι' αυτός.

— Έγιναν σαν παπαροῦνα, και βρίσκοντας μιά πρόχειρη πρόφαση, άνέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιό μου. Όταν βρέθηκα εκεί, κυριεύτηκα από μιά τρελή επιθυμία να έναγκατέβω ν' άκούσω άλλη μιά φορά το γέλιο της Λουκίας.

Πώς μ' άρεσε ή φωνή της! Μά γιατί, διάβולה, νάχουν συμφωνήσει όλοι να μάς παντρεύουν;

— — —

Την Κυριακή ήταν πανηγύρι στο χωριό. Το μεσημέρι που τρώγαμε ο θείος μου είπε όρθα-κορτά:

— Αυτό το κορίτσι έχει τον διάβολο μέσα του! Θέλει, λέει, να πάη να χορέψη στην πλατεία του χωριού... Δεν είναι σωστό να πάη μόνη της. Θά την συνοδεύσης εσύ, Γουσταύε.

Σκέφθηκα ν' άρνηθώ. Είδα όμως εξαφνικά με τη φαντασία μου τη Λουκία στην αγκαλιά μου να χορεύη τότε άρνα, τότε πιό γρήγορα.

Ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Ντύθηκα όσο μπορούσα πιό κομψά και πήγα να την πάρω. Φορούσε ένα άνοιχτό φόρεμα που έκαμα την όμορφιά της να θαμπώνει περισσότερο. Μου έκανε κομπλιμέντο για

την γραββάτα μου. "Ημαστε περήφανοι ο ένας για τον άλλον.

"Όταν εφθάσαμε μαζί στην μεγάλη πλατεία με τις λεύκες, ένας ψίθυρος μάς υποδέχθηκε. Ψίθυρος περιεργίας και θαυμασμού μαζί. Κάποια γρήγα λίγη κουφή είπε δυνατά κουνώντας το κεφάλι της:

— "Όστε είνε άρραβωνιασμένη ή θυγατέρα του Σελεστίν; "Όμορφο ζευγάρι θά κάνουνε, μά την πίστη μου!

Μ' έπιασε μιά πραγματική λύσσα. Έάν εξακολουθούσε αυτή η κατάστασις, θά βρισκόμουν με το στεφάνι στο κεφάλι, χωρίς να καταλάβω κι' εγώ πώς! "Εσφίξα τις γροθιές μου. Σε λίγο άρχισε ή μουσική. "Όλοι μάς κύτταζαν. Δέν μπορούσα να κάνω διαφορετικά, παρά να παρσούρω την Λουκία στον χορό. Τί τά θέλετε! "Η έπαφή του κορμιού της με μεθύωσε. "Ηθελα να την εσφιγγα στο στήθος μου δυνατά, πιο δυνατά άκούη.

Χορεύσαμε φυσικά και με άλλους. Κάθε φορά όμως που ξεκινούσαμε μαζί το μπρότσο μου εσφιγγε τρυφερά τη μέση της και την εκύτταζε στα μάτια.

"Επιστρέψαμε μαζί με τη νεολαία του χωριού. Το κτήμα μας όμως ήταν το τελευταίο στη σειρά. Κι' έτσι είχαμε να κάνουμε κάμποσο δρόμο μόνοι μας.

"Ο ήλιος είχε δύσει. Προχωρούσαμε άμυλητοι. "Εξάφνα με τη καθάρια της φωνή ή Λουκία ρώτησε:

— Γιατί είσαι θυμωμένος μαζί μου, Γουσταύε;

Κοκκίνισα, κάτι έτραύλισα και τέλος κατώρθωσα να πώ:

— Μά όχι, δέν είμαι θυμωμένος.

— "Ω, το βλέπω καλά, πώς κάτι έχεις μαζί μου, επέμεινε αυτή. Θάλεγε κανείς ότι φοβάσαι να μου μιλήσης. Τί σου κανα; Μήπως σε έπράσβαλα χωρίς να το καταλάβω; Πές μου το!

Τά είχα χαμένα σε τέτοιο βαθμό, ώστε χωρίς κι' εγώ να καταλάβω πώς, εξέσπασα:

— Νά... Θέλουν να μ' αναγκάσουν να σε παντρευτώ, Λουκία! Κανένας όμως δέν θά μ' αναγκάσει να το κάμω αυτό, όταν δέν θέλω!

"Η Λουκία με κύτταξε άφωνη, σά να μη πίστευε τ' αότια της. Το αίμα της είχε άνεβή στο κεφάλι. "Από τά μάτια της βγαίνουν φλόγες. Νόμισα πώς θά με γτυπούσε. "Ερριξε όμως πίσω το κεφάλι της και με περιφρονητικό βλέμμα προς το μέρος μου, άνέκραξε:

— Είσαι τρελλός! Φαντάζεσαι λοιπόν πώς ο πατέρας μου τρέχει από πίσω σου; Αυτό είνε το ευχαριστώ σου γιατί σ' έβγαλε από τη φτώχεια; "Εχεις την ιδέα δηλαδή πώς είσαι κανένας περίφημος γαμπρός; Μά μπορώ να βρω δέκα καλύτερους από σένα στο χωριό, φτάνει να θελήσω!

Πέρασε από μπροστά μου με το κεφάλι ψηλά και με βήμα βιαστικό διευθύνθηκε στο σπίτι.

"Αφού προχώρησε όμως καμμιά είκοσαριά βήματα, γύρισε και μου είπε:

— Κι' άν άκόμη δέν υπήρχε στον κόσμο άλλος άνδρας από σένα — μ' άκούε; — ούτε και τότε θά δεχόμουν να σε παντρευτώ!

—

Είχα μείνει σάν άπολιθωμένος. Τί

έκανα. Θεέ μου! Ποιός δαίμονας μ' έσπρωξε να πώ τά αντίθετα από ό,τι σκεφτόμουνα;

"Η Λουκία είχε δίκιο. Δέν είχα πεντάρα τσακιστή, ένώ αυτή με την στρογγυλούτσικη προκούλα της και με την όμορφιά της θά μπορούσε να πόρη τον καλύτερο.

"Ο θεός μου, άν μάθαινε τώρα τη προστυχιά που είχα κάνει θά μ' έδιωχνε από το κτήμα!

"Η Λουκία όμως δέν είπε τίποτα σε κανένα. Μόνο που από κείνη την ή μέρα απέφευγε να με κυττάξει στο πρόσωπο. "Όταν έμπαινα σ' ένα δωμάτιο, αυτή έφευγε. Και το μεσημέρι στο τραπέζι έτρωγε κυττάζοντας το πιάτο της. Πόσο υπέφερα, Θεέ μου! Δέν έννοούσα όμως να της ζητήσω συγγνώμη. "Α, όχι! Θά τώ παρινε άπάνω της, κι' ο θεός μου θά νόμιζε πώς με είχα καταφέρει τελοσπάντων!

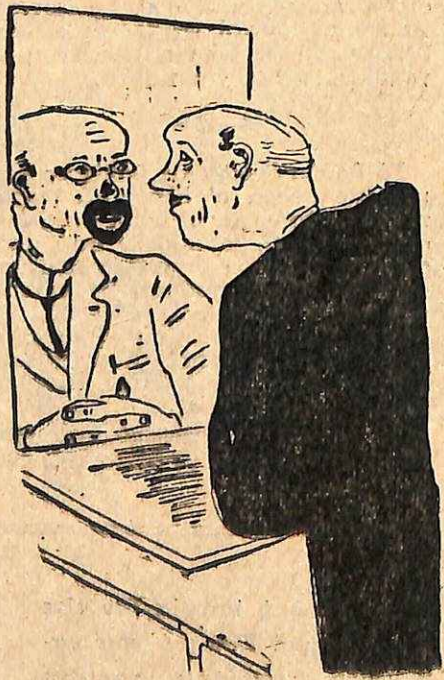
—

Προς το φθινόπωρο ο θεός μου, θέλωντας να μοντεροποιήση τις άγροτικές του έργασίες, έφερε έναν ειδικό για τά λιπάσματα από το Παρίσι. Τόν λέγαν "Ανρύ Λαμπόρντ, κι' έπειδή δέν υπήρχε άλλος εύκαιρο δωμάτιο, με παρεκάλεσαν να μοιρασθώ μαζί του το δικό μου.

"Από την πρώτη στιγμή, αυτός ο Παριζιάνος δανδής μουγινε άντιπαθητικός. Πρώτον μου έφέρετο με τόση οικειότητα — με άναίδεια έλεγα γώ — σάν να γνωρίζομαστε χρόνια. "Επειτα είχε ένα ύφος κατακτητού και καθώς ήταν όμορφάνθρωπος, φαινόταν σάν να είχε άπόλυτη πεποίθηση στην έρωτική του γοητεία.

"Από το πρώτο βράδυ κιόλας μου διηγήθηκε διάφορες ιστορίες για γυ

Φαύλος κύκλος

—Μπορείτε, σάς παρακαλώ, να μάθ πητε που είναι το Γραφείον Πληροφοριών;

—Για τίς άπορίες σας, κύριε, ν' άπευθύνεσθε στο Γραφείον Πληροφοριών και να μ'ήν άπασχολήτε τάς ύπηρεσιάς;

ναίκες — στις όποιες ήρωες ήταν φυσικά αυτός. "Όπως έλεγε, μπορούσε να κατακτήση όποιαδήποτε γυναίκα.

Την δεύτερη μέρα άρχισα να με πειράζει για την δειλία μου. — Είσαι όμορφο παλληκάρι, μου είπε, και κάτι θά μπορούσες να καταφέρεις κι' εσύ άν άκούσης τίς συμβουλές μου.

Τη τρίτη μέρα τον είδα να σιγοκουβεντιάζη στον κήπο με την Λουκία. Κάτι της έλεγε κι' αυτή χαμογέλουσε. "Εγίνα έξω φρενών. "Αλλά προς τί, Θεέ μου; Αυτός ήξερε να μιλά ήπως έπρεπε, στά κορίτσια. Δέν τά έπρόσβαλε όμως, όπως εγώ, ούτε τούς έλεγε άνοησίες. Το ίδιο βράδυ, μου είπε έμπιστευτικά:

— Θά σοβ πώ ένα μυστικό, άγαπητέ μου, αλλά μεταξύ μας, έ; "Αύριο τη νύχτα στις 12 άκριβώς, όταν όλοι θάχουν κοιμηθί, ή ώραία Λουκία θά μου πη το ναί.

Δέν ξέρω πώς κρατήθηκα και δέν τον έμπάτισα. "Όλη την νύχτα δέν μπόρεσα να κλείσω μάτι. "Όστε, ως τε... την είχε καταφέρει και αυτήν; "Όχι, δέν ήταν δυνατόν! "Η Λουκία δέν ήταν σάν τις άλλες.

Με άγωνία περίμενα να έλθη το άλλο βράδυ. Κατά τις 10 όλοι είχαν κοιμηθί. Και στις 11 άφού φρεσκαρίσθηκα και φόρεσα την πιο κομψή του φορεσιά, ο Λαμπόρντ μου είπε, κλείνοντάς μου το μάτι:

— Γεια σου, άγαπητέ μου. "Υπνο έλαφρό!

Και έφυγε από το δωμάτιο, γελώντας σαρκαστικά. Τόν άκολουθήσα, χωρίς να με καταλάβη. Προχώρησε προς το σπίτι. Κι' όταν έφθασε κάτω από το δωμάτιο της Λουκίας, έμάζεψε μερικά βότσαλα και τά ροιξε στα τζάμια. Το παράθυρο άνοιξε. Και πρόβαλε ή Λουκία. "Ο Λαμπόρντ κάτι της είπε ψιθυριστά.

— Περιμένε μιά στιγμή!.. του άπήντησε αυτή.

Και με προσοχή ξανάκλεισε το παράθυρο.

Δέν μπορούσα να πιστέψω τ' αούτιά μου... Είχε δίκιο λοιπόν αυτός ο έλεεινός;

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Ξαφνικά παρουσιάζεται ή Λουκία! "Ηταν με τη νυχτιά της μόνο. Τόν έπλησίασε. Αυτός την άρπαξε από το χέρι και έκανε να την σύρη προς το κίosκι.

Τότε όμως ξαφνικά συνέβη κάτι πολύ περίεργο.

— "Αφήστε με! άκουσα την φωνή της Λουκίας. "Αφήστε με! Θά φωνάξω!

— "Α, θά φωνάξης; Τί θά πη όμως ο πατέρας σου, όταν σε βρή εδώ, μισόγυμνη μαζί μου;

Και ο Λαμπόρντ έκανε ν' άγκαλιάση τη νέα.

Δέν κρατήθηκα περισσότερο. Μ' ένα μουγκρητό άγρίου θηρίου ώρμησα κατεπάνω του. Με μιά γροθιά τον έάπλωσα κατά γης.

— Βοήθεια! Με σκοτώνουν! ούρλιασε αυτός.

"Εγώ εξακολουθούσα να τον χτυπώ...

— Γουσταύε, Γουσταύε, φθάνει!.. μου έλεγε ή Λουκία.

"Από τις φωνές και τόν θόρυβο όμως είχαν ξυπνήσει όλοι στο σπίτι. Πρώτος φάνηκε ο θεός κρατώντας τουφέκι στα χέρια. "Η Λουκία

(Το τέλος στη σελίδα 60)

ΤΟ ΝΕΣΑΙΤΡΟ

ΑΝΔΡΕΑΔΗ: «Οί «άθώες» — ΛΥΡΙΚΟΝ: «Μαργαρίτες»
'Οκτώ νέες σκηνές στο θέατρο Σαμαρτζή

Τό ταλέντο της παρατηρητικότητας και της ψυχολογίας που άναμφισβητήτως έχει ή "Αμερικανική συγγραφέας Lilian Helman εύρηκε την εύκαιρίαν να εκδηλωθί εις ένα θέμα που είναι φυσικόν να έλκυση μίαν νυνοίκα: Τό μυστήριο της παρθενικής ψυχής στην ήλικία που ή αύριανές γυναίκες φορούν άκόμη τη μπλε ποδιά του σχολείου.

Μιά μικρή μαθήτρια ενός ιδιωτικού παρθεναγωγείου που ίδρυσαν με πολλούς κόπους και βάσανα δυο ναρές άκόμη δασκάλες, εμφανίζει ζωηρά σημάδια μιχρομεγαλισμού και πρόωρου ιδιοφυίας στη διαίσθηση των πραγμάτων εκείνων που υποτίθεται ότι είναι άνίκανο να τά χωρέση το παιδικό μυαλό. Με τη βοήθεια μερικών «αντεσκολτέ» ρομάντσων, πολύ πριν άκόμη άναπτυχθί φροδινώς ή θηλυκότης, γίνεται «άτοχος και των

ή μία — που στο τέλος όμολογεί ότι ήταν με τη φαντασία της ένοχη της φοβερής κατηγορίας — αυτοκτονεί. "Η άλλη — το μόνο άγνό θυμά του δράματος — άφού διώξη τόν άγαπημένο της έπειδή κι' εκείνος δαγκώθηκε από την άμφιβολία παρασυρόμενος άπ' τη γενική κατακραυγή, μένη, δυστυχώς, άπελπισμένη, έχει την εύκαιρία να δοκιμάση την πικρή παρηγορία της άναγνωρίσεως. "Η πλεκτάνη της μικρής άποκαλύπτεται. "Η "Αλήθεια γίνεται γνωστή. Μά είναι άργά πιά. "Η καταστροφές είναι άνεπανόρθωτες κι' ή ψυχικές πληγές βαθιές, άνεπούλωτες...

"Η κυρία "Ανδρεάδη με τό συγκρατημένο και έσωτερικό της παίξιμο κατώρθωσε να συγκρατήση το ένδιαφέρον των θεατών, παρ' όλη την πλαδαρότητα ώρισμένων σκηνών και την ψυχρή άτμόσφαιρα του έργου, που ο όμως ρεαλισμός του

τό έμποδίζει να συγκινήση το μεγάλο κοινόν. "Ο άντιθεατρικός διάλογος όφείλεται φυσικά στην κακή μετάφραση. "Η φράσεις δέν «τρέχουν» καθόλου στο στόμα των ήθοποιών. Είναι άφύσικες, άτεχνες, και θυμίζουν θέατρον των κωμειδωλλίων. Γιατί αλήθεια αυτά τά άνεπίθμητα «ας μη μιλάμε πιά γι' αυτό»;

"Η δες Καλλιγά καλή στο ρόλο της μαθητρίας — τόν άχαρι και άντιπαθέστατον άλλως τε — και άφογες οι κυρίες Μηλιάδη και Κιλαγορίκου. "Ο κ. "Απόστολίδης δέν είχε καμιά για να κεντήση και αι δίδες Δώρη και Βαρβέρη εις τούς έπεισοδικούς ρόλους των δέν μπορούσαν να κάμουν τίποτε περισσότερον.

Δ. Κ. Ε.

Στο «Λυρικόν»

"Η θεατρική εταιρία των κ. κ. Κοκκίνη — Μαυρέα, της όποιας ή καλλιτεχνική προσπάθεια παρουσίασε κατά την διετή περίπου ζωή της πολλά αξιοσημείωτα πράγματα, δέν ητύχησε να κλείση κατά τρόπον αίσιον, την έφεταινήν θερινήν της περιόδον.

"Η εμφάνισις του πρώτου έργου που είδαμεν έφ'ετος από της σκηνής του «Λυρικού», έστόχισε εις τούς κ.κ. Κοκκίνη — Μαυρέα πολλά, και εις χρήματα και εις κόπους. Το αποτέλεσμα, φυσικά, ήταν να δημιουργηθί μιά θεατρική επιτυχία πολύ αξιολόγος. "Εν τώ μεταξύ, διά πολλούς και διάφορους λόγους, ή επιτυχία αυτή έμετριάσθη και, τέλος, οι κ. κ. Κοκκίνης και Μαυρέας κατέληξαν εις την άπόφασιν να την άντικαταστήσουν.

Και την άντικατάστησαν με τίς «Μαργαρίτες» των κ. κ. Κιούση και Ρηγοπούλου, οι όποιοι κατ' αυτόν τόν τρόπον άντεκατέστησαν τούς κ. κ. Εδωγγελίδην και Σακελλάριον, ενώ παύοντες την θέσιν του κ. Σακελλάριου κατέλαμβαν ο κ. Θεόδωρος Παπαδόπουλος.

Θά ήταν άσχοπο ν' άναφερθί κανείς στις λεπτομέρειες των σκηνών

"Η δες NINA ΠΑΥΛΟΦΣΚΑΓΙΑ
ή αλθερία χορεύτρια του θεάτρου Σαμαρτζή.

της νέας επιθεωρήσεως, γιατί αν επιχειρούσε κάτι τέτοιο, θα ήταν υποχρεωμένος ν' ασχοληθῇ με παλαιότερα πράγματα, τα οποία διυλίσθησαν καταλλήλως και αφού τούς αφήσῃ κάθε στοιχείον πνεύματος, έτοιμοι να γίνουν κατά σειράν επί τη βάσει ενός κακού οδηγού και ενεφανίσθησαν πρὸ τοῦ κοινού ὡς ἐπιθεωρήσεις τῶν κ. κ. Κιούση — Ρηγοπούλου — Παπαδοπούλου, φέρουσα τὸν τίτλον «Μαργαρίτες».

Οἱ συγγραφεῖς, ὅμως, δὲν ἔχουν ὅλο τὸ ἄδικο μὲ τὸ μέρος των. Πολυγραφώτατοι ὅπως εἶναι — ἐντὸς διμήνου ἐνεφάνισαν δύο ἐπιθεωρήσεις — εἶναι φυσικὸ νὰ μὴν ἐνθουσιάζονται ἀνὰ τὰ νοῦμερα ποὺ δίνουν ἔχον γραφὴ προηγούμενως ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἢ ἄλλους. Οἱ κ. κ. Κοκκίνης καὶ Μαυρέας, ὅμως, δὲν θυμήθηκαν οὐτὴν ἐναρξιν τῆς δευτέρας πράξεως τῶν «Μαργαριτῶν» τὴν εἶχαν ξαναπαίξει πέρασιν ἐπιθεωρήσει «Πέρδικας» τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη; Δὲν θυμήθηκε ἡ δις «Ἀννα Καλουτὰ» ὅτι τὸ «σάλο» στὴν δεύτερη πράξι τὸ ἔχει ἐπανειλημμένως ἐκτελέσει; Δὲν θυμήθηκαν οἱ κ. κ. Κοκκίνης, Μαυρέας, Χατζηγεώργιος κ.λ.π., ὅτι τὸ νοῦμερο «Ἀποχαιρετισμοὺς τοῦ θηρίου τῆς Κηφισίδας» ἔχει ἐμφανισθῇ πέρασιν ἢ πρόπερσι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Ἀθηνάιον», ἐκτελούμενον ἀπὸ τὴν «Ἀνναν Καλουτὰ» τὸν «Γατρίδην» κ.λ.π.; Δὲν θυμήθηκαν...

Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοθυμῇ κανεὶς; Ἀλλωστε δὲν ὑπάρχει καὶ κανεὶς ἀποχρῶν λόγος νὰ κατατρίβεται ἡ μνήμη μας με παρεμφερῆ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐσημειώσαμε μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀποδείξωμε ὅτι ἔχουν, δυστυχῶς, ἀρκετὴν εὐθύνη καὶ οἱ κ. κ. Μαυρέας καὶ Κοκκίνης, γιὰ τὰ ὅχι καλὰ πράγματα ποὺ ἐνεφανίσθησαν ἐπ' ἐσχάτων ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Λυρικοῦ».

Παρὰ ταῦτα, ὅμως, εὐχῆς ἔργον θὰ εἶναι νὰ μὴν ἔχῃ ἄμεσον οἰκονομικὸν ἀντίκτυπον ἐπὶ τοῦ συγκροτήματος Μαυρέας — Κοκκίνης τὸ μοιραῖως ἀτυχὲς ἔργον τῶν κ. κ. Ρηγοπούλου — Κιούση — Παπαδοπούλου, καὶ νὰ κατορθώσουν οἱ θεαταὶ νὰ διασκεδάσουν με τὰς ἐπιμόνοιας περὶ γάμου παραινέσεις ποὺ γίνονται ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς Καλουτὰ ὑπὸ τύπον... διφωνίας, μετὰ συνεχῆ «καθαρίσματα ἐξαδέλφων» ποὺ ἀπειλοῦνται εἰς τὸ φινάλε τῆς πρώτης πράξεως, μετὰ τὰ διφορούμενα «φαναγώματα» τοῦ Μαυρέα εἰς τὸ νοῦμερο τῆς Περδικάρη καὶ τὰ ἄλλα παρεμφερῆ δείγματα τοῦ ἰδιορρύθμου κακοῦ πνεύματος τῶν «Μαργαριτῶν»...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Στοῦ Σαμαρτζή

Ἡ ἐδωμάδα ποὺ πέρασε ὑπῆρξε ἐβδομάς ἀναδρασμοῦ στὰ παρασκήνια τῶν μουσικῶν μας θιάσων. Ὅπου γυρνούσατε νὰ κυτᾶτε δὲν βλέπατε παρὰ γενικὲς δοκιμὲς καὶ πρεμιέρες. Ὅλα τὰ ἐλαφρὰ θέατρα τῆς πρωτευούσης ἀνέβαν νέες ἐπιθεωρήσεις. Στὸ «Λυρικόν» ὁ κ. Μεσσαλᾶς ἀναγκαζόταν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν θεαματικὴν «Γαρδένια» ποὺ φοροῦσε με ὑπερφάνεια τὸσον καιρὸ στὴν κομιδιόδεχτῃ του, με μιὰ κοινὴ καὶ πεζότατη «μαργαρίτα». Στὸ «Ἀθηνάιον» ὁ κ. Μακρόδης ἀπεφάσισε ν' ἀνταλλάξῃ τὴν εἰδυλῆτικὴν «Φλογέρα»

τοῦ με ἄφρονες «Γυναῖκες καὶ λουλούδια».

Καὶ ἐρχόμεθα στοῦ Σαμαρτζή. Ἐδῶ παρατηροῦμεν μίαν ἐξαίρεσιν, τὴν μοναδικὴν ἄλλωστε, μέσα στὸν ἀνακαινιστικὸ ἄνεμο ποὺ ἐπνευσε σφοδρὸς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Διὰ τὸν ὅτι οἱ θεατρῶνες ἄλλαξαν τὰ προγράμματά τους, μόνον ὁ κ. Σαμαρτζὴς δὲν ἔλλαξε τὸ δικό του καὶ κράτησε... τὴν «Σιλουέττα» του. Ἐάνδρως, ἐθεώρησε περιττὴν — καὶ δικαίως — τὴν ριζικὴ ἀλλαγὴ, προσέβη, ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς σὲ μιὰ μερικὴ ἀνακαινισμὸν μετὰ τὴν ὁποῖαν θ' ἀσχοληθῶμε στὸ σημεῖον σημείωμά μας.

Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ παλαιὰ νοῦμερα τῆς «Σιλουέττας» τῶν κ. κ. Β. Σπυροπούλου καὶ Παν. Παπαδοῦκα παρεχώρησαν τὴ θέσιν τους σὲ ἄλλους καινούργιους σκηνές, γραμμένες κ' αὐτὲς με ἀρκετὴ φινέτσα

Ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια τοῦ «Λυρικοῦ» δις Μαρία Καλουτὰ.

καὶ χάρι καὶ πρὸ παντὸς ἀπληλαγμένης ἀπὸ χονδροειδῆ καὶ ξεστειπωτὰ ἀστείαι.

Ἡ συγγραφικὴ δυὰς Σπυροπούλου — Παπαδοῦκα ἐδημιούργησε πιά, μιὰ παράδοση μετὰ λαμπρὰς θερινὰς ἐπιτυχίας τῆς, ὥστε, καθὼς συμβαίνει συνήθως σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ὁ θεατὴς, προκειμένου νὰ ἔρθῃ νὰ παρακολούθησιν μιὰ νέα τῆς δημιουργία, ὀπλίζεται προκαταβολικῶς με διπλὴ δόση δυστροφίας καὶ αὐστηρότητος. Ἀπ' ἐκεῖ ὅπου διαισθάνεται ὅτι ὑπάρχει ἓνα ταλέντο, κάποια πνοή, γίνεται ἀπαιτητικώτερος. Καὶ γιὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, συμμεριζόμεστε ἀπολύτως τὴν ἀποψὲ αὐτῇ. Θὰ μᾶς πῆτε ὅτι εἶναι λιγὰκι ἀντιπαθὴς καὶ σχολαστικὴ. Πιθανόν. Ἀλλ' εἶναι καὶ ἀπαράτητος γιὰ τὸ ἀκαλῶς νοούμενον συμφέρον τῶν τοῦ κοινού ὅσον καὶ τοῦ θιάσου.

Τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ καινούργια νοῦμερα εἶναι ἡ «Ἰδεώδης γυναῖκα». Ὁ Κυριακὸς ζωντανεύει κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικὸ ἓνα λαϊκὸν τύπον, ποὺ ἀποφασίζει νὰ παν-

τρευτῇ με μιὰ ξένη. Δυστυχῶς, τὸ νοῦμερο αὐτὸ χωλαίνει, διότι οἱ τέσσαρες γυναῖκες οἱ ὅλοι δὲν παίζονται με ἀρκετὴ ζωὴ καὶ πρὸ παντὸς μετὰ τὸ ἀπαραίτητο μῆτρο ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν οἱ τέσσαρες νεαρές καλλιτέχνιδες ποὺ τοὺς ὑποδύονται. Παρὰ ταῦτα, μᾶς ἀποζημιώνουν με τὴν δροσερὴ καὶ ὠραιοτάτῃ ἐμφάνισή τους. Στὸ παλὴρ νοῦμερο «Τὰ ὄργανα διαμαρτύρονται», ἦσαν ἀσυγκρίτως καλλιτέρες, ἴσως ἐπειδὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς σκηνῆς ἐκείνης τοὺς ἦταν πρὸ συμπαθὴς καὶ γνωστῇ.

Ἐνα κομικὸ νοῦμερο ἀπ' τὰ καλλίτερα εἶναι καὶ οἱ «Ἰστοπολίτες» μετὰ τὴς κυρίας Τοτὴ Διάσκα, τὴν Ἀλίκη Βέμπο καὶ τὸν Φώτῃ Ἀργυρόπουλο. Ὁ τελευταῖος δημιουργεῖ ἓνα ὑπέροχο τύπον ναυτικοῦ τόσο στὴν ἐμφάνισιν ὅσο καὶ στὸ παίξιμο. Ἐπίσης, ἡ δις Ἀλίκη Βέμπο ἐξελλίσσεται σὲ μιὰ πρώτης τάξεως ἡθοποιό. Τὴς ἐξέτασες τῆς, τὴς δίδει κάθε βράδυ καὶ ὅταν ἐμφανίζεται μαζί με τὴν μονοδικὴν καὶ μίση κ. Μαρία Νέζερ στὸ παλαιὸ νοῦμερο «οἱ Μεταφορεῖς» ὅπου ὑποδύεται ἀλληλοδιαδόχως με πολλὴ τέχνη διάφορους τύπους ἐρωτευμένων.

Δεσποτὴ τῆς σκηνῆς τῆς τριφωνίας «Μίλα τῆς» μετὰ τὴς διδὲς Ἀλίκη Βέμπο, Ἡρ. Μαροπούλου καὶ τὸν κ. Σ. Σπυροπούλου. Τὸ νέο τραγῳδὶ ποὺ ἐκτελεῖ ἡ δις Σοφία Βέμπο ἀρκετὰ καλὸ, ὅπως δὲ ποτε ὅμως κατώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο: «Κάποιος μουσικὸς...»

Χαριτωμένο νοῦμερο εἶναι ἡ «Ἀεροπορικὴ ἐπιδρομὴ» μετὰ τὴς διδὲς Περρωτῇ, Λυδία καὶ τὸν κ. Γαβριηλίδην.

Ἐπίσης, ἀρκετὰ ἔξυπνο εἶναι ὁ «Διγὰμος» μετὰ τὴς κυρίας Τοτὴ Διάσκα, Ἡρ. Μαροπούλου καὶ τὸν κ. Δούκα.

Καλὴ ἡ σκηνὴ τοῦ «Ἐρωτικὸς Μητρώου» μετὰ τὴς διδὲς Μαροπούλου, Μιμόζα καὶ τοὺς κ. κ. Ἀργυρόπουλου, Ἀγγελίδην καὶ Θηβαῖον.

Τέλος, ἐρχόμεθα στὸ τραγῳδὶ τῆς διδὲς Λουίζας Ποζέλλι. Ὁραϊκότατο ὡς ρομάντζο, ἀλλ' ὅπως δὲ ποτε ἀκατάλληλο γιὰ τὸ Ποζέλλι. Εἶναι πολὺ μικρὴ ἐκδοὴ γιὰ τραγῳδία ποὺ ἔχουν τέτοιου εἶδους περιεχόμενα. Ἡ παιδιὰτικὴ ἐμφάνισις τῆς ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μετὰ τὰ λόγια ποὺ λέει.

Μαζὶ μετὰ τὰ ὀκτὼ νέα νοῦμερα τοῦ Σαμαρτζή, ἔκανε τὴν ἐπανέφάνισή τῆς ἡ ἐξαιρετικὴ χορεύτρια δις Ν. Παυλόφσκαγια σ' ἓνα κομψότατο κομικὸ χορευτικὸ σκέτος. Πολὺ καλὸς, ἐπίσης, ὁ χορευτὴς κ. Μάγκρελ.

Εἶναι περιττὸ νὰ σημειώσουμε ὅτι τὸ νοῦμερο ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποσπᾷ τὰ περισσότερα χειροκροτήματα εἶναι ἡ σκηνὴ τῆς «Εξέσεως ἀπὸ τὴν Πλάκα», ὅπου τὸ Ποζέλλι παριστᾷ τὴν γλάστρα μετὰ τὸν βασιλικὸ, κατὰ τρόπον πραγματικῶς χαριτωμένο καὶ ὁ Κυριακὸς δημιουργεῖ ἓνα σπαρταριστὸν τύπον ἐξωσθέντος Πλακιδιώτη.

Ἡ μουσικὴ τῶν νέων σκηνῶν καλογραμμένη καὶ τὰ σκηνικὰ τοὺς κομψὰ καὶ περιποιημένα.

Ἀν καὶ ἡ «Σιλουέττα», μοιραῖως, θὰ ὑποστῇ τὸν συναγωνισμὸν τῶν δύο νέων ἐπιθεωρήσεων, ἐν τούτοις νομίζουμε ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Εἶναι μιὰ δικαία ανταμοιβὴ τῆς ὁποίας ἀξίζει νὰ τύχῃ ὁ φιλότιμος θίασος Μηλιᾶδην — Κυριακοῦ.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΙΜΠΡΑΗΜ

ὁ μικρὸς ἀκροβάτης

Δραματικὸ διήγημα τοῦ Ροζέ ντε λὰ Σέλλ

Ὁ «τεργνί», ὁ καυτερός αὐτὸς ἀγέρας τοῦ Μαρόκου εἶχε λυσάσει ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ. Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ μὲς, σταμάτησε καὶ τὰ πάντα σκεπάζονταν ἀπὸ μιὰ καταβλιπτικὴ ἡμέρα.

Κάτω ἀπὸ τὰ σταχτιά τσαντήρια, ζῶα καὶ ἄνθρωποι, στίβαντο ὅπως-ὅπως ἐμείναν ἀκίνητοι σὰν νὰ περιμέναν κάποιο θαῦμα. Ὁ γέρω-Μωχάμετ, τριγυρισμένος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του καὶ τοὺς δύο γιουὺς του, ἐνοιώθη τὰ σπλάχνα του νὰ ἐσχίζονται ἀπὸ τὴν πείνα. Μέρεζ, ὀλόκληρες τώρα, ζοῦσαν ὅλοι τοὺς μετὰ ποτὶ τὴν ἰσλαμικήν ἐνα μαῦρο ξεροκόμματο. Τὸ μελαψὸ δέμα του νόμιζες πὼς ἔπλεε πάνω στὰ κόκκαλά του, σὰν φαρδὺ ρούχο. Ἡ Ἀϊσά, ἡ γυναῖκα καὶ σκλάβια του, μετὰ τὸ σῶμα κυρτωμένο ἀπὸ τὰ φορτία τῶν ὑλῶν ποὺ κουβαλοῦσε ὀλμερῆς, κοιμόταν ἀφανισμένη ἀπὸ τὴν κόπωση.

Ὁ Ἀσλὰν κ' ὁ Ἰμπραήμ, ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῆς ἡμέρας κ' ἀπὸ τὴν πείνα, χαμογυρίζονταν.

Τὰ δύο αὐτὰ παιδιά — 5 καὶ 7 χρονῶν — ἀποτελοῦσαν μεγάλο βάρος γιὰ τοὺς γέροντες γονεῖς. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο δύσκολη στὸ Σούς...

Μονάχα τὰ τριζόνια διακόπουν τὴν ἀπόλυτη σιγαλίαν. Ὡστόσο, ὁ Μωχάμετ νομίζει πὼς ἀκούει ἓνα μακρινὸ τραγῳδὶ. Εἶναι μιὰ παλιὰ μελωδία τῆς ἐρήμου, ποὺ οἱ νοσταλγικοὶ τῆς τόνου χαϊδεύουν ἀπαλὰ τὴν ἀκοή. Σηκώνεται μετὰ κόπο καὶ φέροντας τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὰ μάτια, κυτᾷ τὸ πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος. Μία ἀνδρική σιλουέττα...

— Ἡ εἰρήνη μαζί σου!

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ σε προστατεύῃ πάντοτε, ξένη! Ἔμπα στὴ σκηνή μου... Θὰ πούμε μαζί τὸ τσάι... Εἶναι τὸ μόνο ποὺ μποροῦ νὰ σοὺ προσφέρω...

Ὁ ξένος διαβαίνει τὸ κατῶφλι, ρίχνει ἓνα παράξενο βλέμμα στὰ δύο παιδιά, ποὺ τὸν κυτᾷσαν με περιέργεια καὶ κάθεται. Ἡ γυναῖκα σηκώνεται κ' ἐτοιμάζει τὸ τσάι.

Τὸ σούρουπο πλάκωσε γιὰ καλὰ. Ὁ σὺράνιος θόλος ἀρχίζει νὰ λαμπυρίζῃ. Ἡ νύχτα τυλίγει τὰ πάντα σὲ μιὰ μαύρη της μπράτσα. Καὶ τὴν αἰγὴ, περὶ ἀκόμα σκίαση ὁ ἥλιος, ὁ ξένος σηκώνεται, στρέφεται πρὸς τὴν ἀνατολή, ἐκπαιδεύει τὴν εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ γιὰ τὸ σπιτικὸ τοῦ γέρω-Μωχάμετ, ὅστερα ξυπνάει τὸν μικρὸν Ἰμπραήμ, τὸν μικρότερο ἀπὸ τὰ δύο παιδιά, τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγαίνει μαζί του.

Ἡ Ἀϊσά, καθὼς τοὺς βλέπει ν' ἀπομακρύνονται, κλαίει ἀπαρηγόρητα. Ὁ ἄνδρας τῆς, ὅμως, καὶ κύριός τῆς τῆς δαίνει τὰ δύο ψωμιά, τὸ κομτὶ μετὰ τὴν ἔλαση καὶ τὰ δέκα ἀσημένια νομίσματα ποὺ τοῦχε δώσει ὁ ξένος εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ Ἀϊσά παύει τὰ κλάματα.

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ!...

Στὴν πλατεῖα Τζένα ἐλ Φνάκ τοῦ Μαροκκίου, ὅπου σὲ παλιὰ χρόνια κρεμοῦσαν τοὺς κακούργους — μὰ καὶ τοὺς ἀθώους — εἶναι σχηματισμένης ἓνας πύλος περιέργων. Ἀπὸ παιδιὰ, ντυμένα με ρούχα παρδαλόχρως, χορεύουν καὶ στροβιλίζονται καὶ κάνουν διάφορα γυμνάσματα ἀκροβατικά. Τὰ σωματίδια τοὺς λυγίζουν καὶ κουλουριάζονται σὰν λάστιχα καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἑλκεῖ πὼς δὲν ἔχουν καθόλου κόκαλα. Οἱ θεαταὶ, καταμπευμένοι, τοὺς ρίχνουν μερικὰ πεντάρες.

Ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὡς τὸ βράδυ, οἱ δύο μι-

κροὶ ἀκροβάτες χορεύουν, πηδοῦν, στροβιλίζονται ἀκατάπαντα. Καὶ τὸ βράδυ παίρνουν τὸν δρόμο τῆς «μεντίνας», τῆς εὐρωπαϊκῆς συνοικίας, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὰ δύσκολα γυμνασμάτα τους, στὰ πεζοδρόμια τῶν μεγάλων καφετειῶν.

Ἀργά, πολὺ ἀργά, ὅταν τὰ μεγάλα καφετεῖα ἐρημίζονται πιά ἀπὸ πελάτες, τὰ δύο παιδιὰ ξαναπαίρνουν τὸν δρόμο τῆς ἀραβικῆς συνοικίας. Χώνονται μέσα στὸν λαβύρινθο τῶν στενῶν καὶ βρόμικων σοκακιῶν, περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ Βερεβρίνους καὶ καμήλες καὶ τέλος φθάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ πλινθόκτιστη τρώγλη, ποὺ τοὺς χρησιμεύει γιὰ κατάλυμα.

Ἐνα κερί φωτίζει τὸ μοναδικὸ δωμάτιο τῆς ἀθλίας τρώγλης. Ἐνα κερί ποὺ φωτίζει μετὰ τὸ ἀδύναμο φῶς τοῦ ἑνὸς ἄνδρα μεσόκοπον καθισμένον σταυροπόδι, μπροστὰ σ' ἓνα ναργιλέ. Τὸ θολὸ τοῦ ματι καφετεύεται πάνω σὲ μιὰ βρομικὴ καὶ τὰ δύο παιδιά ἀρχίζουν νὰ τρέμουν.

Τὸ καμουτσὶ πέφτει στὴ ράχη τοῦ παιδιοῦ σφυρίζοντας...

— Φέρτε τὰ λεφτά! Φορτὰ μετὰ τὴν βραχὴν του φωνή.

Ὁ μικρὸς χορευτὴς ἀδειάζει πάνω στὸ ἀπλωμένο χέρι τὴν εἰσπραξί τῆς ἡμέρας. Ὁ ἄλλος τὰ μετράει... Ἀλλοίμονο!... Οἱ φελιάχοι εἶναι πολὺ φτωχοί, ἡ εἰσπραξίς λίγη. Ὁ μεσόκοπος ἄνδρας σηκώνεται, ἀρπάζει ἀπὸ τὸν τοῖχο ἓνα καμουτσὶ καὶ τὸ ξεδοντᾷ ἀσμένον στόμα του σαρκάζει ἀπαίσια.

— Γόσου!

Ὁ Ἰμπραήμ ποὺ τρέμε ἀπὸ τὸ φόβο, ὑπακούει κλαίγοντας. Τὸ ἀδύνατον σωματίδι του παρνούσεται γιὰ τὸν ἀπὸ πρὸς φάτες.

Τὸ ἄλλο παιδί, ποὺ παρακολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, χορὴς νὰ γράλλῃ μιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, φέρνει ἀπὸ τὴν δρόμῳ δροσερὸ νερὸ καὶ πλένει τὴς πληγὰς τοῦ μικροῦ τὸν συντρόφον.

Τὸ κτήνος, ἀποκατανυμένο ἀπὸ τὸν ναργιλέ, ἀπλώνει τὸ χέρι του, χορὴς νὰ σηκωθῇ, παίρνει ἀπὸ ἓνα διπλανὸ ράφι ἓνα ξεροκόμματο καὶ τὸ ρίχνει σὲ τὰ πόδια τῶν παιδιῶν. Ἐκεῖνα τὸ παίρνουν, τὸ τρώνε οὐκίλητα, ὅστερα πηγαίνουν ἐρποντας στὴν ἄλλη γωνία τοῦ δωματίου καὶ πλαγιάζουν ἐπάνω σὲ μιὰ βρομικὴ καὶ ψευδαίσθησι ψάθα. Ὁ ἄνθρωπος τοὺς εἶναι γεμάτος ἐφιάλτες...

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὰ μάτια τοῦ Ἰμπραήμ λάμπουν ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη. Εἶναι ὁ πυρετός. Καὶ ὀρεγ-ὀρες, τὸ κομτὶ τὸν σπαρταρεῖ ἀπὸ τὸ οἶνος. Ἐνας φοιτὸς βήχας ξεσκίζει τὸ στήθος του... Ἐξακολουθεῖ, ὅμως, νὰ χορεύῃ στὴν πλατεῖα Τζένα ἐλ Φνάκ καὶ σὲ πεζοδρόμια τῶν μεγάλων καφετειῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν...

Ἐνα πρωτὶ, ὅμως, τὸ σῶμα του καίει τόσο δυνατὰ καὶ ἡ ἐξάντησίς του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ σηκωθῇ. Ὁ κοῦρος ἰδρώτας τρέχει ποτὰμι σὲ τὰ βρομικὰ τοῦ μανουῆ. Τὸ καμουτσὶ σφυρίζει διαβολικὰ ἐπάνω σὲ τὸ κομτὶ του.

— Σήκω!

Ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἰμπραήμ δὲν μπορεῖ πιά νὰ σηκωθῇ.

Τότε τὸ κτήνος σηκώνεται ἀργὰ ἀργὰ καὶ παίρνει τὸν Ἰμπραήμ σὲ δυνατὰ του μπράτσα. Μετὰ βήμα γοργό, διασχίζει τὴ συνοικίαν τῶν Ἰθαγενῶν, βγαίνει στὴν ἐρημία καὶ φθάνει σ' ἓνα ξεροπήγαδο. Εἶναι τὸ κοιμητήριο τῶν περὶ τῶν καὶ ἀχρηστων ὀπαδίων. Ἀπὸ τὸ βάθος του, ἀκούεται τὸ οὐρλιαχτὶ ἐνὸς σκυλλιοῦ. Τὸ κτήνος πνίγει τὸν μικρὸν Ἰμπραήμ μετὰ τὸ κοκαλιζόμενον χέρι του καὶ τὸν ρίχνει σὲ τὸ βάθος τοῦ πηγάδιο.

Τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ ἐγινε... POZE NTE ΛΑ ΣΕΛΛ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

Μερικές

«ΠΡΕΠΕΙ»

να ξέρετε, λοιπόν, κυρίες και κύριοι, «μερικές λεπτομέρειες» ά κόμη, που άφορούν την τέχνη των κινήσεων, και γενικώς την εικόνα σας.

Επειδή στο άλλο φύλλο μαζεύουμε σ' ένα καινούργιο κεφάλαιο της λεπτομέρειας αυτής επιστήμης το «τάκτο», το αιώνα ενδιαφέ-

ρον και πάντοτε έν χρήσει κεφάλαιο της έρωτικής αλληλογραφίας, είμαι υποχρεωμένος σήμερα να συνοψίσω στη μνήμη μου τις μικρές αυτές λεπτομέρειες, τις οποίες θεωρώ άπαραίτητο να σημειώσω συμπληρωματικώς.

Η χάρις αποκτάται

Μη νομίζετε, κυρίες μου, ότι η γυναικεία χάρις είναι έμφυτη. Μπορεί, βεβαίως, σέ πολλές περιπτώσεις το έργο της φύσεως να είναι ανεπλήρωτο και τότε παρεξηγούμε τὰ πράγματα και λέμε για μια γυναίκα πως έχει «φυσική χάρη». Ένώ είναι ά-

πλώς όμορφη, γοητευτική κι' ό,τι κίνηση κάνει, ό,τι στάση παίρνει, μάς φαίνεται χαριτωμένη.

Αυτή καθ' έαυτήν ή χάρις αποκτάται.

Εξαρτάται από την αισθητική σας, από την καλλιέργεια του γούστου και της φλαρεσκίας σας.

Μια γυναίκα ραφιναρισμένη δεν μπορεί να άδιαφορή για την έντύπωση που κάνει. Αντιλαμβάνεται, ότι αυτό είναι άνάγκη. Έχει κανείς υποχρέωση να φροντίζει ν' άρέσει στους άλλους, ως εμφάνιση, ως θέαμα, ως κίνηση, ως στάση. Η άτημελεια είναι ή πιο φανερή σφραγίδα της άπολιτιστίας.

Και δεν έννοώ την άτημελεια μόνο στο ντύσιμο. Την έννοώ παντού. Άμελείς, άνόρεκτες κινήσεις, άχαρες πόζες, βαρυεστισμένο ύφος, φανερώνουν περιφρόνηση στους άλλους και σας κάνουν άπλούστατα δυσάρεστη άν όχι και φοβερά άντιπαθητική.

Έχετε λοιπόν υποχρέωση, άν θέλετε να ξέρετε κατά βάθος τους τύπους της καλής συμπεριφοράς, να έπιμελήσθε του έαυτού σας. Η ζωή του καλοανατετραμμένου ανθρώπου είναι γεμάτη δεσμευτικούς κανόνες. Έλεύθερος να κάνει ό,τι θέλει και να φέρεται όπως του κάπνισμα, είναι μόνον ό κάτοικος της Ζούγκλας.

Μη νομίζετε, ότι είναι δικαίωμα σας να ξαπλώνετε σε άχαρη, να χαμουριώσατε, να παίρνετε στάσεις που σοκάρουν το γούστο του άλλου. Έξασκηθήτε στην άπόκτηση της χάριτος που έγκειται κυρίως, στη λεπτότητα των κινήσεων, και στη γενική φινέτσα που ό πρέπει να έχει όλη σας εμφάνιση.

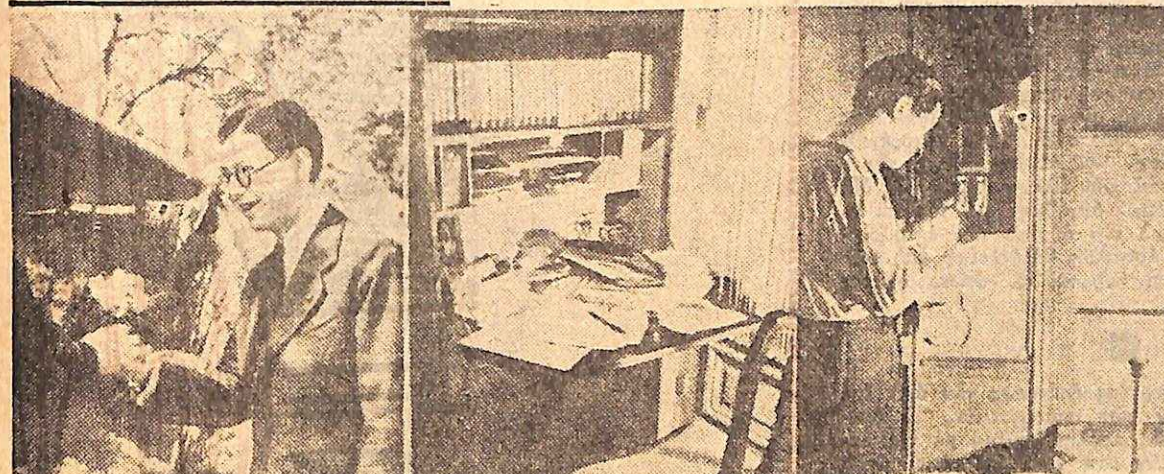
Να μην άνοίγετε τις έπιστολές της.

Άφήστε την να ντυθή.

Μη θυμώνετε, όταν σκύβη από πάνω σας.

Λεπτομέρειες

Κυρίες και Κύριοι...

Να διατηρήτε με τη γυναίκα σας ώρισμένες λεπτότητες.

Να σέβεσθε την άταξία του γραφείου του.

Να μη δείχνετε άδιαφορία για τα μικροζητήματα του σπιτιού.

δική του κοκεταρία. Να μην κρεμάτε τὰ μουτρα σας όταν θέλετε να πάτε στο σινεμά κι' εκείνος είναι κουρασμένος ή άδιάθετος. Να σέβεσθε άκόμη την άταξία του γραφείου του.

Κι' έσείς, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, να διατηρήτε με τη γυναίκα σας ώρισμένες λεπτότητες σαν να είσαστε άκόμα ό έρωτευμένοι.

ση, το κάθισμα, το βάδισμα, το γέλιο, το τρέξιμο, το κάπνισμα.

Μην περπατάτε σαν ξεβιδωμένη Κρύψτε την κούρασή σας. Προσέξτε στο περπάτημά σας να παίρνη όλο το σώμα ένα έλαφρό κινητικό ρυθμό, χωρίς να φαίνεται καμιά προσπάθεια. Μην πατάτε βαριά. Έξασκηθήτε στο πολύ ψηλό τακούνι. Όταν τó συνηθίσετε, τó βάδισμά σας θά γίνει κατ' άνάγκη έπιμελημένο.

Προσέξτε πως τρέχετε. Μην κάνετε βιαίες κινήσεις.

Μην γελάτε όπως σας έρθη. Γελάστε συγκαταλεγμένα, άκόμη και πνιχτά άν ό ήχος του γέλιου σας δεν είναι πολύ μελωδικός ή είναι όξυς, άγριος. Βάλτε του δηλαδή «σουρντίνα».

Προσέξτε πως κάθεσθε και ιδίως στο σπίτι σας. Υπάρχουν πολλές κυρίες, που νομίζουν, πως όταν είναι μόνες με τόν άντρα τους μπορούν να κάθονται όπως θέλουν. Μέγα λάθος! Αυτός σας ενδιαφέρει περισσότερο άπό τους ξένους. Μπροστά του, κυρίως, πρέ-

πει να φαίνεσθε χαριτωμένη.

Έξαιρετική προσοχή άπαιτείται στο κάπνισμα. Δέ μπορεί μια γυναίκα να καπνίζει σά μαουνιέρης θεριακλής. Χρειάζεται άβρότης.

Στοιχειώδεις λεπτότητες

Και τώρα μερικές στοιχειώδεις λεπτότητες που άφορούν τó ζεύγος.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ: Μη νομίζετε πως έπειδή σας θέλω φιλάρεσκη, χαριτωμένη και άβρη, έπιθυμώ να μην είσθε και νοικοκυρά.

Σας επιβάλλεται να φροντίζετε μόνη σας τὰ ρούχα του συζύγου σας. Να ξέρετε να τó δένετε τη γραβάτα, Ν' άπασχολήσθε πολύ και με τή

μνηστήρ. Να μη δείχνετε άδιαφορία για τὰ μικροζητημάκια του σπιτιού σας.

Να αφήνετε τη γυναίκα σας να ντυθή χωρίς να τή βιάζετε και να τή έκνευρίζετε: Να μην άνοίγετε τις έπιστολές της και να μη θυμώνετε όταν έρχεται για μια στιγμή από πάνω σας την ώρα που εργάζεται.

Σκεφθήτε ότι θά μπορούσε ίσως κάτι να τή είχε στενοχωρήσει, μια ξαφνική μελαγχολία, τόσο συνηθισμένη στις ευαίσθητες ιδίως γυναίκες, και θά είχε άπόλυτη άνάγκη της συντροφιάς σας, ένός γλυκού λόγου εκ μέρους σας.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Να ξέρετε να τó δένετε τη γραβάτα.

Μην κρεμάτε τὰ μουτρα σας.

Να φροντίζετε μόνη σας τὰ ρούχα του.

Μια χαριτωμένη στάση.

Μια άβρη κίνηση.

Ένα έλαφρύ γοητευτικό.

Η έορτη των ήδοποιών

δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι φίλοι του θεάτρου επικροτούν απόλυτως την ιδέα της ετοιμαζόμενης, δια την 3ην Οκτωβρίου μεγάλης «Εορής» επιτυχίας θα οφείλεται—άν, φυσικά, επιτευχθή ότι η πανθεατρική αυτή «εορμή»—όπως μάλλον προφανώς εξαφανισθήσεται ή όλη επίδειξις—θα σημειώση μεγάλην επιτυχίαν. Φυσικά, το μεγαλύτερον μέρος της επιτυχίας θα οφείλεται—άν, φυσικά, επιτευχθή επιτυχία—εις την οργανωτικήν επιτροπήν, εις τας εντολάς της όποις πρέπει να συμμορφούνται απόλυτως τα μέλη του Σωματείου «Ηθοποιών». «Αν κατορθωθή ή επίβολή της πειθαρχίας και αι συζητήσεις τόσον της οργανωτικής όσον και των άλλων επιτροπών δεν εκφύγουν—όπως συμβαίνει συνήθως με τας καλλιτεχνικάς επιτροπάς— από την ούσίαν των επιδιωκόμενων πραγμάτων, τότε άσφαλώς θα εκλείψη από του—δε κάθε ένδοιασμός περί του καλού αποτελέσματος της καλής προσπάθειας.

Το Υπουργείον Γεωργίας επέτρεψε την από 1ης Σεπτεμβρίου θέραν των σπουργιτιών. Η απόφασις έχει άσφαλώς πολλήν σχέσιν με τις καταστροφές που προκαλούν στα χωράφια οι ούράνιοι αυτοί αήτες, χωρίς όμως να έχουν και απόλυτως άδικο. Τελευταίως ή πρωτεύουσα έπαισε να τους προμηθεύη τα προς το ζην. Ματαίως τα μικροσκοπικά αυτά πουλιά, έρευνούν επανειλημμένως την στίλβουσαν άσφαλτον, για να... μην βρούν τελικώς τίποτα! Η πλήρης εξαφάνισις των άμαξών ή μάλλον των αλόγων των, που ήσαν ανέκαθεν οι κυριώτεροι...τροφοδότη των πουλιών, έπεδείνωσε την κατάστασιν. Και τα σπουργίτια άπογοητευθέντ: τελείως έτράπησαν προς άλλους όρίζοντας, και— έπειδή, φυσικά, δεν ήταν δυνατόν να βρούν καμιά... δουλειά—άκολούθησαν τόν...κακό δρόμο, ρημάζοντας ότι έβρισκαν μπροστά τους.

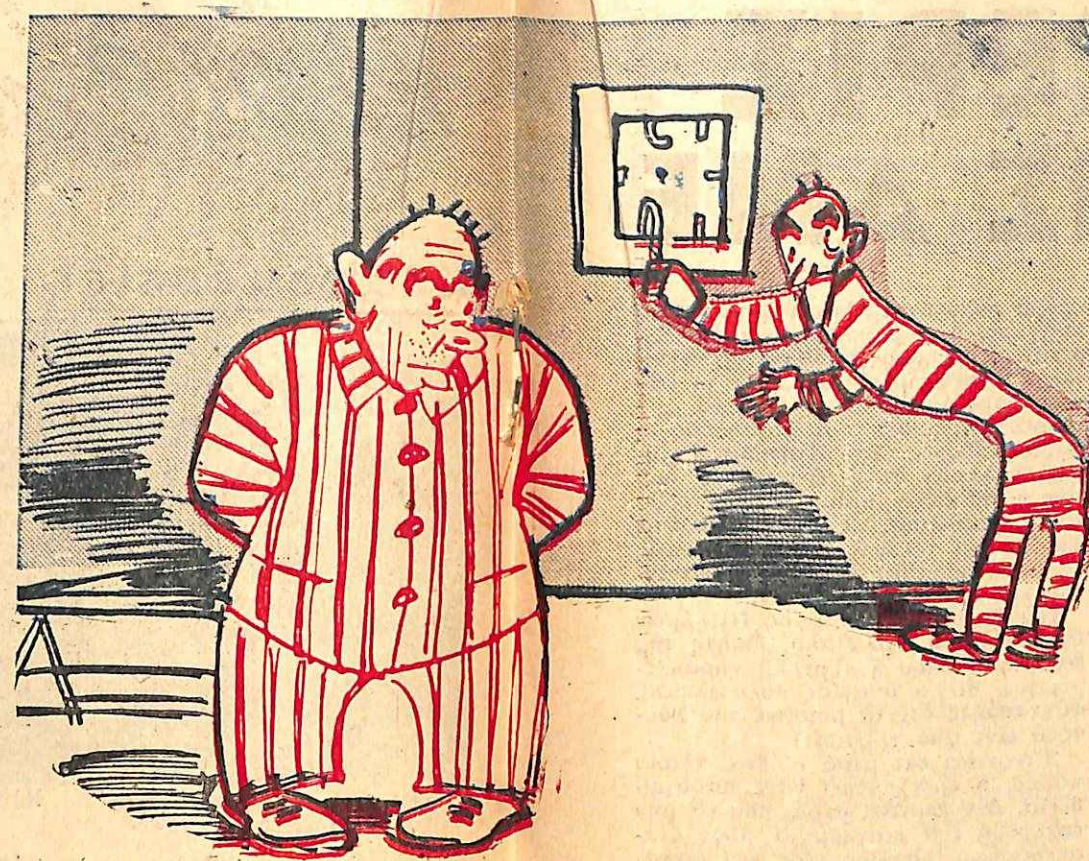
Ηδη κινούνται οι Αθηναίοι Νεμρόδ, να καταδιώξουν τους πτερωτούς κακοποιούς. Ο πόλεμος θ' άρχισή την 1ην Σεπτεμβρίου και δυστυχώς, είνε από τούδε, βέβαια, τα τραγικά του αποτελέσματα. Μόνη έλπις σωτηρίας των σπουργιτιών, είνε να θεωρηθούν από τους Αθηναίους κυνηγούς: ως ευτέλης θήρα. Αν δεν γίνη αυτό... γαθήκανε!

Εμβριθής επιστολογράφος αθηναϊκής έφημερίδος, ηχολήθη τελευταίως με την ετυμολογίαν της λέξεως «σιντέφι» και έσημείωσε, μεταξύ άλλων, έξης χαρακτηριστικά:

«Το σιντέφι γράφτηκε και συντέφι, με υ, άλλ' αυτή ή όρθογραφία είναι άνόητη, όπως και στα συντριβάνι, βεζύρης κτλ. Σιντέφι, όξω από κουμπιά, σπάνια θα τύχη τώρα να δη κανείς στην Ελλάδα, λ.χ. σε στολισμένα τάβλια. Άλλοτε το βλέπαμε και σε κουμπολόγια. Άλλά όξω, έξδν από την Αίγυπτο κι' άλλες άνατολικές χώρες, ήταν και ίσως νάναι και τώρα συνειθισμένο όλικό για μικροτεχνήματα προ πάντων στον Άγιον Τάφο. Μπορεί όμοια να το μεταχειρίζονται και στ' Αγιονόρος».

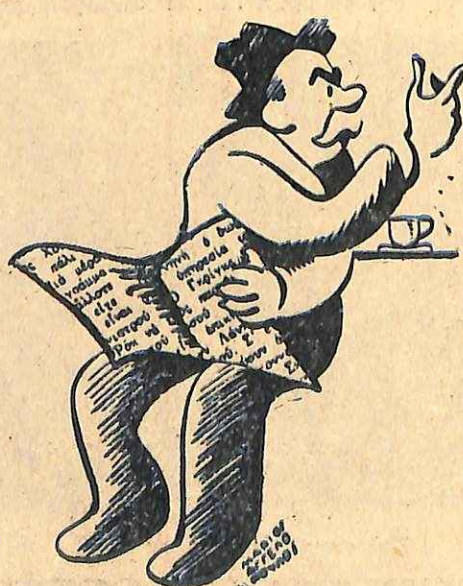
Ο έμβριθής επιστολογράφος δεν φαίνεται να έχη άδικο. Πολλώ δε μάλλον άφού «όξω, έξδν από την Αίγυπτο το σιντέφι το συνειθίζουμε για μικροτεχνήματα το μεταχειρίζονται δε και στ' Αγιονόρος». Ανεξαρτήτως, όμως, αυτών όλων θα μπορούσε κανείς ν' άπαντήσει και ως έξης εις τον επιστολογράφον:

«Στα πίσω-πίσω τί μας κόφτει έμάς για το σιντέφι; Αφτά που γράφεις είνε καλακάγια, μα γλέπεις, τόχουμε καλλίτερο να κάνουμε μια τσάρκα στο Παληοφάληρο, παρά να πλιάνομε κουθέντα για το σιντέφι, που δεν είνε κι' έφκολη. Περιττόν, φυσικά, να λεχθή ότι αυτή ή άπάντησις ήμπορεί καλλίστε να θεωρηθή και ως... πώληρομένη!

ΑΔΥΝΑΤΟΝ
- Άντε, πάμε!

Νεοκλής και Ζαχαρίας· ανταλλάσσουν άπορίας και ο δεύτερος κι' ο πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως

- Γιατί δεν ήρθες, Νεοκλή, καθόλου χθές το (βράδυ;
- Μ' έφαγε, Ζαχαρίε μου... Μ' έφαγε...
- Τό σκ...
- Όχι, μωρέ, ή Ντέβι Τζάι Τι όμορφη κοπέλλα! Καθώς την είδα στη σκηνή, πήγε να μουρθη (τρέλλα!
- Μα είνε πράγματι καλή;
- Μωρέ, γάλος κόμματος!
- Η γοητεία, φίλε μου, του μελαψού της σώ (ματος,
με τρέλλανε με το γλυκό του προβολέως πέ (σιμο...
- Ναι, είσαι πράγματι τρελλός!
- Πολύ τρελλός;
- Για δέσιμο!
- Έ, θ' άνατείνουν άσφαλώς και χρόνοι πλέον (αίσιοι...
- Για κύττα, φίλε μου, εκεί, τί κάνουν οι Μα (λαίσιοι!
Σύνελθε, πλέον, Νεοκλή! Σήκω να κινηθής!
- Και τί να κάνω, δηλαδή;
- Να πᾶς να κοιμηθής!

Η φωνή της Όλγας

ή πάντοτε πλουσία εις εκπλήξεις στήλη των «Νέων και Περιέργων» πρωϊνής έφημερίδος, άνέγραψε προ ήμερών και τα κάτωθι σημαντικά:

«Μία έξαιρετική περίπτωση άπολείας της φωνής έφημειώθη εις το Ιάσιον. Προ ήμερών, έπειτα από ένα μακρόν και βαθύν μεταμεσημβρινόν ύπνον, ή δεκαέτις Όλγα Γρηγόρωφ, έξύπνησε και δεν ήδύνατο να άρθρώσῃ ούτε μίαν λέξιν. Άφού παρήλθον τα πρώτα λεπτά της εκπλήξεως, ή μικρά έγραψεν εις ένα χαρτί ότι είχε ιδή ένα τρομακτικόν όνειρον, ότι κατεδιώκετο και ήπειλείτο από τόν Σατανάν. Οι γονείς της παιδίσκις άφού είδον ότι οι έξορκισμοί των «δαίμονιών» ήσαν μάταιοι, την μετέφεραν εις κλινικήν».

Και, τέλος πάντων, ως εύχόμεθα να γίνη ταχέως καλά ή άτυχής Όλγα και να επανέρη την υπό τόσον τραγελαφικώς συνθήκας... άπαχθείσαν φωνήν της. Φοβούμεθα, εν τούτοις, ότι την εύχην αυτήν θ' άπεφύγαμεν έπιμελέστατα να την διατυπώσωμεν, εις περιπτωσιν καθ' ήν ή παθούσα κατά τόν μεταμεσημβρινόν της ύπνον Όλγα, συνέβαινε να κατοική πλησίον μας, να έχη φωνήν διαπεραστικήν και να τραγουδά, άδιακρίτως ώρας— πρᾶγμα συνθηέστατα συναντώμενον, δυστυχώς εις τας Αθήνας. Εις την περίπτωση αυτήν όχι μόνον δεν καταφεύγει κανείς εις έξορκισμούς των δαιμονίων, άλλ' αντίθετως επικαλείται την σωτηρίαν επέμβασιν του κερασφόρου άγγέλου. Εκτός πλέον αν ή κακοποιός φωνή δεν δρᾷ μεταμεσημβρινά άλλα μεταμεσονυχτικώς και υπό τύπον καντάδας όποτε οι έξορκισμοί αντικαθίστανται εύκολώτα με γεμάτον κουβάν...

Το έληροφορήθη το Λονδίον, το μετέδωσεν εις τας έφημερίδας και αι έφημερίδες εις ήμάς:

«Άγγέλεται εκ Βιέννης ότι κατόπιν της επέκτασεως και εν Αυστρία του άστικου γερμανικού νόμου και της καταργήσεως των περί διαζυγίου διατάξεων του μεταξύ Αυστρίας και Βατικανού Κοινοβόδου δι' όν οι γάμοι άθεωρούντο άκατάλυτοι, τα αυστριακά δικαστήρια εξέδωκαν 10.000 αποφάσεις εντός τριών εβδομάδων δι' όν διέλυσαν Ισολίθμους γάμους, άναπαρνόμενα ούτω εις βαθείαν κοινωνικήν ανάγκην τυπικής διαλύσεως από μακρού διαληλυμένων ουσιαστικώς συζυγικών δεσμών».

Εις το Λονδίον, όμως, τηλεγράφημα δεν διασφηνίζεται απόλυτως αν ή «κατάλυσις των δεσμών» είνε αποτέλεσμα... χάριτος ή άμνηστίας. Διότι μόνον ή άμνηστία, ως γνωστόν, αίρει μαζί με την στήσιν της έλευθερίας και τα άλλα σχετικά επακόλουθα, τα όποια εν προκειμένω μεταφράζονται εις άποζημιώσεις και διατροφάς. Τα εγλύτωσαν άραγε αυτά οι αυστριακοί... Ισολίθται, ή έτυχον, απλώς χάριτος;

Υποστή αθηναϊκή στήλη ασχολουμένη ειδικώς με τα ζητήματα της μόδας, εγκατέλειπε προχθές τα μεταξωτά, τα φουλάρ, τα κρεπ-ντε-σίν και άλλες ις άπειράριθμες ένναλλαγές των ύφασμάτων που καλύπτουν—όχι πάντοτε, έννοείται—τα γυναικεία σώματα και κατεδέχθη να κατέλθῃ μέχρι... τραπεζαρίας δια να μάς άναγγείλῃ τά έξης:

«Τελευταίως είνε πολύ της μόδας τα τραπεζομάνδula σε χρώμα κόκκινο, πράσινο σκούρο και γαλάζιο. Άλλά φυσικά, βέβαια, είνε όλα αυτά τα πράγματα. Δεν είνε, όμως, σκόπιμον και προπάντων δίκαιον, να λάβουν και τα φύλλα... σχήμα πιάτου και τα λάχανα σχήμα ποτηρίου; Νδιίξομεν ότι ή θέσπισις της άρχης της... ανταλλαγής επί του ζητήματος αυτού, είνε επιβεβλημένη δια να κατοχυρώσῃ και την δικαιοσύνην και την... αξιοπρέπειαν, άκομή!...

• ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕ

Ο ΤΑΝ, στὰ 1903, δ' 'Οράτιος Φόρντ άρχισε την βιομηχανία των αυτοκινήτων, δέν είχε καθόλου λεφτά. Είς μάτην ζήτησε να έρθη χρηματοδότας. Δέν μπόρεσε να συγκεντρώση, παρά μόνον είκοσι όκτώ χιλιάδες δολάρια. Κι' αυτά με χίλιους κόπους...

'Αντιθέτως, εκείνοι που του άρνήθηκαν την ύλική τους ύποστήριξη, προσεφέρθησαν γενναιοδωρα να του δώσουν άφθονία συμβουλών. 'Επροφήτευσαν τη χρεωκοπία του, την άτίμωση και τη σύντομη καταστροφή. Οί τραπεζίτες ιδίως δέν στάθηκαν καθόλου φειδωλοί σε συμβουλές και 'ιρροειδοποιήσεις. 'Εσκόπευε να κατα-

Η «Τρελλή χήρα» του 'Οράτιου Ντότζ.

σκεύαση αυτοκίνητα φθηνά. Παραφροσύνη σωστή! Αυτοκίνητα γερά και θωάσιμα για τις λαϊκές τάξεις; Ουτοπία! Όλος ο κόσμος ήξερε ότι τα αυτοκίνητα είναι μονάχα για τους πλουσίους...

Με τον θάνατο στην ψυχή, εκείνος που έμελλε, μέσα σε είκοσι χρόνια, να γίνει ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου, πήγε και έβηκε δυο φίλους του, τους άδελφους Ντότζ, μηχανικούς όπως κι' αυτός. Δέν είχαν λεφτά να του δώσουν, του είχαν, όμως, έμπιστοσύνη. Και ύπεσχεθησαν να του δώσουν επί πιστώσει τους εξακόσιους πρώτους κινητήρας που χρειαζόταν. 'Αντί, πληρωμής, δ' Φόρντ τους έδωσε μετοχές της εταιρείας. 'Η συνέχεια είναι γνωστή...

Οι μετοχές της Φόρντ Μότορ Κόμπανυ, δυσέυρετες σήμερα, ανέθηκαν σε μυθώδη ύψη. Οι άδελφοί Ντότζ έγιναν πολυεκατομμυριοδχοι. 'Ερρίφθησαν κι' αυτοί με τη σειρά τους στη βιομηχανία των αυτοκινήτων και όταν πέθαναν στα 1933, μέσα σε 11 μήνες, κι' οί δυο άδελφοί τα εργοστάσιά τους πουλήθηκαν άν-

τι 46 εκατομμυρίων δολαρίων!

Οι δυο άδελφοί άφησαν δυο χήρες. Οί δυο αυτές γυναίκες που απέκτησαν ένα καλό πρωί την διαχείρηση δισεκατομμυρίων, άρχισαν να κάνουν ή κάθε μία τελείως διαφορετική χρήση του πλούτου των. 'Ετσι, πολύ γρήγορα, οί άμερικανοί άνόμασαν την μὲν πρώτη «Φρόνιμη χήρα», τη δὲ δεύτερη «Τρελλή χήρα»... Τὸ παράξενο είναι ότι κι' οί δυο αυτές χήρες είχαν κι' από μια κόρη, που κι' αυτές δέν έμοιαζαν καθόλου, ούτε μεταξύ των, ούτε με τις μητέρες των!

«Ας άρχίσουμε από την «Τρελλή χήρα», ή οποία, τὸν καιρό που πέθανε δ' 'Οράτιος Ντότζ, είχε φθάσει αίσίως στα πενήντα. Για τις περισσότερες γυναίκες, ή ηλικία αυτή σημαίνει την άρχή του τέλους. 'Η κυρία 'Ορατίου Ντότζ, όμως, δέν έμοιαζε με τις γυναίκες αυτές. 'Η μόνη της σκέψις ήταν πὸς να χαρή καλύτερα τὰ τελευταία αποθέματα της νεότητος που είχε μέσα της. Κι' έπεσε με τὰ μούτρα στις διασκεδάσεις.

Τὸ πρώτο πράγμα που έσπευσε να κάνει, μόλις έχρηρε, ήταν να ξαναπαντρευθῇ. Πήρε έναν όμορφο νεαρόν, που ήταν τόσο νέος, ώστε θά μπορούσε κάλλιστα να περάση για παιδί της. 'Ο Κιοι Ντίλλμαν ήταν ήθοποιός. Και χωρισμένος από την πρώτη του γυναίκα. 'Αλλ' αυτό δέν

παίζει ρόλο στην 'Αμερική και πολύ γρήγορα ή μυριόπλουτος χήρα και ο νεαρός ήθοποιός ήνωσαν τὰς τύχας των. 'Εκτοτε, ή ζωή δέν ήταν γι' αυτούς παρά μια άτέλειωτη σειρά από γιορτές, ταξείδια και διασκεδάσεις παντός είδους... Στὸ Νητηρόιτ, ή κυρία Ντίλλμαν έκανε ένα πύργο, που είναι πιστὸ αντίγραφο του άνακτόρου των Βερσαλλιών. 'Ωρισμένα μάλιστα έπιπλα είναι τελείως άθηντικά, όπως οί καρέκλες της Μαρίας 'Αντουανέτας και διάφορα γκομπλέν.

Τὸν χειμῶνα, τὸ ζεύγος Ντίλλμαν εγκαθίσταται στὸ Πάλμ Μπήτς της Φλώριδος, όπου ή «Τρελλή χήρα» έχει μια θύλα σπανίας πολυτελείας. Φαντασθῆτε ότι τὰ ρομπινέ του λουτρού είναι από χρυσάφι!

'Εννοείται ότι μέσα σ' ένα τέτοιο κάδρο, ή ζωή πρέπει νάνε παραμυθένια. Δέν περνάει μέρα, που να μην έφευρεθῇ ένα καινούργιο είδος διασκεδάσεως, κάποιος νέος και δαπανηρός τρόπος, για να περάση εύχάριστα ή ώρα. 'Η παρουσία του νεαροῦ και κομποῦ κ. Ντίλλμαν αποτελεί την μεγαλύτεραν άττραξιόν. Τὸ κέφι του, ή σπριτάδα του, τὸ πρόσχαρο ύφος του αποτελοῦν την καλύτερη έγγυση για την έπιτυχία των έορτῶν που διοργανώνονται στην πολυτελῆ θύλα του Πάλμ Μπήτς.

Φυσικά, ή οίκοδόσποινα πρωτοστατεῖ σ' ὅλη αυτή τη κίνηση. Χάρις στὰ θαύ-

Μία φωτογραφία της Ντέλφιν Ντότζ σ' ένα άγώνα Ιστιοπλοίας.

• ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΡΙΚΗΣ...

ματα της τέχνης του μακιγιάζ, κατορθώνει πάντοτε, παρ' ὅλα τὰ έξήντα της χρόνια, να δίνη μια φευγάλα έντύπωση νέας γυναίκας. Χορεύει, γελάει, παίζει και πληρώνει τους λογαριασμούς.

'Η κυρία Ντίλλμαν είναι πολύ γενναιοδωρη. 'Η συμφωνική ὀρχήστρα του Νητηρόιτ από αυτήν συντηρείται. Και πολλά φιλανθρωπικά κατστήματα με τη τσέπη της δικιά της καλύπτουν τὰ έξοδά τους. 'Ο «όβολος της χήρας» παίρνει στὰ χέρια της μεγαλοπρεπείς διαστάσεις. Κι' έτσι, κανείς δέν τολμά να κριτικάρη την τρελλή της ζωή...

'Αδύνατον να γίνει λόγος για την κυρία Ντίλλμαν, χωρίς ν' άναμιχθῇ και τὸ όνομα της κόρης της Ντελφίν. 'Η Ντελφίν αποτελεί τὸν γνήσιο τύπο του άγοροκόριτσου της 'Αμερικής. 'Αφού πέρασε τὰ πρώτα νεανικά της χρόνια μέσα σ' ένα περιβάλλον τρελλών διασκεδάσεων, τὸ φοβερό αυτό κορίτσι κατάρθωσε πολύ γρήγορα ν' άποκτήσῃ τὰ ξεχωριστά εκείνα γυναισματά, που γεννώνται από την πληθώρα του χρήματος και την έλλειψη της πειθαρχίας. 'Αποτελεῖ τὸ πρώτοπυον της άμερικανίδος «κληρονομίου», όπως την παρουσιάζουν τὰ λαϊκά μυθιστορήματα.

'Από τη μητέρα της κληρονόμησε, όχι μόνον την άδυναμία για τὰς δι-

Η 'Ισαβέλλα Ντότζ δέν έχει παρὰ μια μανία: τις Ιπποδρομίες.

ασκεδάσεις, αλλά και τη μανία των αλλαγών. Ξέρει να προκαλῇ την προσοχή του κοινού με τους ελευθεριάζοντας τρόπους της και τὰ πλατινέ μαλλιά της είναι πασίγνωστα. Πολλοί λένε ότι τὸ παρακάνει με την πλήρη περιφρόνηση της κοινῆς γνώμης. Λαμβάνει μέρος σε άγῶνες ταχύτητος θεζινικάτων κι' έχει γίνει μια σπόρτ-γιοῦμαν από τις λίγες. Μέσα σε τρία χρόνια, παντρεύτηκε και χώρισε τρεις φορές. 'Ο τελευταίος της σύζυγος, δ' τέταρτος κατά σειράν, είναι ένας Γάλλος που μένει στὸ Λονδίνο. Χωρίζει τώρα, και μ' αυτόν, για νὰ πάρῃ τὸν πέμπτον: ένα μποξέρ του Χόλλυγουντ, με ωραία φωνή...

«Όσο ή χήρα του 'Οράτιου Ντότζ είναι μεθυσμένη από τὸ χρήμα, άλλο τόσο άποτραυηγμένη ζῇ ή χήρα του Τζών Ντότζ. Πρωτὸ γίνεται γυναίκα του Τζών, ήταν ιδιαίτερα γραμματεῦς του. Σήμερα, εξακολουθεῖ να είναι όπως τότε, άπλη, εργατική, σεμνή και μετρημένη σε ὅλα.

'Εχουσα συνείδησιν της ταπεινῆς της καταγωγῆς και της μικρῆς της μορφώσεως, δέν έπεχείρησε να παραιδιάσῃ την πόρτα της «ύψηλης κοινωνίας» με τὰ τραπέζογραμμάτιά της. 'Αγνοεῖ τελείως τί γίνεται μέσα στὰ «μεγάλα σπίτια». 'Αλλά και κείνα την άγνοοῦν. Εἰς αντίταλαγμα, όμως, ὅλος δ' κόσμος την έκτιμά, γιατί κατάρθωσε να διατηρήσῃ τη ψυχραιμία της και να μη ζαλισθῇ από τὰ 63 εκατομμύρια των δολαρίων που κληρονόμησε.

'Η χήρα του Τζών Ντότζ ξαναπαντρεύτηκε, όπως και ή άλλη χήρα, ή «τρελλή». Δέν πήρε, όμως, ούτε νεαρόν, ούτε ήθοποιόν. Παντρεύθηκε ένα ζυλεμπορον, τὸν κ. Τζώρτζ Ουίλσον, δ' όποιος διακρίνεται δια τὸν φιλήσυχον και τὸν άπλοϊκό του χαρακτήρα.

'Η νέα κυρία Ουίλσον είναι δεινή στα οικονομολογικά. Την επανόμασαν «γυναίκο-τραπεζίτη». Διετέλεσε επί σειράν ἑτῶν διευθύντρια των εργοστασίων αυτοκινήτων Γκράχαμ Πάιητς και πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της «Φιντέλιτν Μπάνκ» και του «Τράστ του Νητηρόιτ».

'Επί πλέον, έχει και τη μανία της φιλανθρωπίας. 'Όλος δ' κόσμος την εύλογεί για τις ευεργεσίες της και τις μεγάλες της θωρές.

Τόσον υπό έποψιν φυσικῶν, ὅσον και από άπόψεως χαρακτήρος, ή κυρία Ουίλσον αποτελεί τὸ άκρον αντίθετον της κυρίας Ντίλλμαν. 'Η «φρόνιμη χήρα» είναι άρκετά ψηλή, μελαχροινή και άπροσποίητη. Δέν έχει ούτε θαλαμηγούς, ούτε μαργαριταρένια κολλιέ, ούτε άνάκτορα, ούτε χρυσά ρομπινέ. 'Η μόνη της άδυναμία είναι ένα κουκλαστικό μεγάλο

που τὸ έκτισε για ένα από τὰ παιδιά της. Παρ' ὅλα τὰ εκατομμύρια της, έχει μείνει άσπῃ μέχρι τὸ κόκκαλο. 'Η μόνη διασκέδασίς της, ύστερα από τη δουλειά της ήμέρας, είναι τὸ μπρίτζ.

'Η κυρία Ουίλσον είναι μητριά μιας κόρης του Τζών Ντότζ από τὸν πρώτο του γάμο. 'Η κόρη αυτή όνομάζεται 'Ισαβέλλα Ντότζ και παντρεύτηκε ένα κάποιον κ. Σλόαν, με τὸν ὅποιον στα 1930 έχώρισε. Στὸ διαζύγιο αυτό δέν υπάρχει τίποτε τὸ έκπληκτικό. 'Αλλ' εκείνο που προκαλεῖ την περιέργεια, είναι ότι ή χήρα Σλόαν δέν ξαναπαντρεύτηκε. 'Οκτὼ ὁλόκληρα χρόνια τώρα, δέν κάνει

Η «φρόνιμη χήρα» του Τζών Ντότζ.

τίποτα άλλο από τὸ ν' άποκρούῃ συνεχῶς προτάσεις γάμου...

'Η γυναίκα αυτή έχει τη μανία των Ιπποδρομιών. 'Η μόνη της φιλοδοξία είναι να έχῃ τὸν πρώτο σταδίου της 'Αμερικής. Στα 1924, δέν είχε παρὰ μόνον ἑνα ἄλογο. Σήμερα, έχει πενήντα. Είναι ιδιοκτήτρια του περιφήμου «Καβαλκάντ», ἑνὸς από τους καλύτερους καθαροαίμους των 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Μία μέρα, ύστερ' από μια ωραία νίκη του «Καβαλκάντ», στὸν Ιππόδρομο της Βάσιγκτων, της ήρθε ξαφνικά ή ιδέα να περάσῃ λίγες μέρες στὰς νήσους Βερμούδας. Φυσικά, προσκάλεσε και ὅλη την παρέα της. «Ναί, της άπήντησαν οί φίλοι της, πολύ ευχαρίστως, αλλά δέν έχουμε μαζί μας καθόλου ροῦχα. Τὰ έχουμε αφήσει ὅλα στη Νέα 'Υόρκη!

—Και γι' αυτό στενοχωρεῖσθε; Εἰπε ή κυρία Σλόαν.

Και χωρίς να διστασῇ, έδωκε στους δέκα πέντε καλεσμένους της από ἑνα τεῖς άπροσδιορίστου ποσού, για ν' αγοράσουν ὅτι ήθελαν.

'Ετσι, μέσα σε μισή ώρα, έφωδίασμένα τὰ μέλη της παρέας με πλήρεις άποσκευές και ὅλα τὰ χρειώδη για τὸ ταξίδι, ξεκίνησαν για τὰς Βερμούδας...

Πόσο εύκολη είναι ή ζωή, όταν δέν είναι κανείς άναγκασμένος να μετράῃ τὰ λεφτά που έχει στην Τράπεζα...

Μια απρόοπτος σύλληψις

Περιπετειώδες διήγημα του Δ. Τζιοβάννι

Με την ελαστικότητα γάτας έφθασε πάνω στην στέγη. Ήταν μια καλοκαιρινή νύχτα χωρίς φεγγάρι, δηλαδή ό,τι χρειαζόταν για μια παρόμοια επιχείρηση. Μεσάνυχτα. Η παράξενη αυτή πολιτεία κοιμότανε ολόκληρη. Τα φώτα του δρόμου φωτίσαν αδύνατα την νέα πάνω απ' την στέγη ή έκαμαν να λάμπουν τα ξανθά της μαλλιά.

Χαμογέλασε. Έφθασε ελαφρά ως τον φεγγίτη της στέγης, που ήταν ανοιχτός. Ή στέγη αυτή έσκέπαζε ένα μεγάλο γκαράζ αυτοκινήτων. Άνοιξε με τα δόντια της την τσάντα της. Είχε μέσα ένα ηλεκτρικό φανάρι και ένα πιστόλι. Έπειτα σιγά-σιγά κατέβηκε από τον φεγγίτη. Χτύπησε το ένα της γόνατο. Άλλά τί εύτυχια! Δεν είχε σπάσει ούτε ένα κόκκαλο.

Έρριξε τριγύρω μια ματιά. Η θύρα του γκαράζ ήταν κλειδωμένη. Αυτή όμως είχε μαζί της αντικλειδιά και είχε ακόμη και μεγάλη πείρα. Μέσα στο γκαράζ υπήρχαν δώδεκα άμαξια. Η γυναίκα μπήκε στο έργοσπίτη, που ήταν γεμάτο έργα-λεία και κουτιά με θερνίκια.

Έξαφνα, ένα κλειδί γύρισε σε μια κλειδαρότρυπα. Στράφηκε κατάπληκτη. Δεν το περίμενε αυτό. Αμέσως όμως έσβυσε το ηλεκτρικό φανάρι της και κρύφτηκε πίσω από ένα αυτοκίνητο με το πιστόλι στο χέρι. Ποιός μπορούσε να ήταν αυτή την ώρα;

Οι πόρτες έτριξαν κι' άξαφνα το γκαράζ φωτίστηκε. Κρυμμένη πάντα πίσω από το αυτοκίνητο, είδε να προβάλλει ένα ζευγος παπουτσιών σπόρ, που άστραφταν. Κατάλαβε αμέσως πως όπως είχαν τα πράγματα κάθε απόπειρα αντίστασης θα ήταν περιττή και θα κατέληγεν ίσως εις θάρος της. Έτσι χωρίς να διστάση σηκώθηκε και προχώρησε.

—Κατεβάστε αυτό το πιστόλι, είπε ο άνθρωπος που μπήκε.

Η γυναίκα υπήκουσε, την ίδια ώρα όμως, άφησε μια κραυγή. Κι' εκείνος επίσης την ανενγνώρισε.

—Καλησπέρα, του είπε εκείνη. Και συλλογίζομενη πως έπρεπε να παίξω όλα για όλα, επρόσθεσε:

—Μ' άρεσουν τα μάτια σου, Τζών!

—Εκείνος φώναξε:

—Κέυ!

Έπειτα κύτταξε το πιστόλι που το κρατούσε ακόμη στα χέρια της. Εκείνη ντραπήκε και τώκρυψε στην τσέπη της.

—Με ειδοποίησε το κουδούνι της ασφαλείας, είπε. Ήμουν στο γραφείο μου. Το γκαράζ είχε βλέπεις ανοιχτό και τη νύχτα.

—Δεν φαντάζομαι να είσαι συ ο ιδιοκτήτης;

—Βεβαίωτατα και είμαι. Το γκαράζ Τζώνος είναι το μεγαλύτερο της πόλεως.

—Υπάρχουν χιλιάδες Τζώνες. Ποι

νά φαντασθώ πως ήσουν σύ. Λυπούμαι πολύ.

—Εκείνος τη ρώτησε:

—Θάθελα να μάθω όμως τί γυρεύεις εδώ;

—Δεν το βλέπεις; Είναι τόσο φανερό!

—Δεν σε ξέρω τόσο τρελλή ώστε να φαντάζεσαι πως θα μπορούσες να κλέψης ένα αυτοκίνητο;

—Όχι βέβαια ένα αυτοκίνητο, απήντησε εκείνη.

Και ύστερα από λίγη σκέψη:

—Μερικοί, εν τούτοις, λημονούν κάπου-κάπου μέσ' στ' αυτοκίνητα μερικά πράγματα αρκετά πολύτιμα.

—Και κάνεις από πολλόν καιρό αυτό το επάγγελμα; την ρώτησε.

—Εδώ και λίγες μέρες. Την πε-

ρασμένη έβδομάδα πληγώθηκε ο άντρας μου και τον αντικαθιστώ, ώσπου να γίνει τελείως καλά.

Την κύτταξε κατάματα.

—Θαυμάζω την ψυχραιμία σου, είπε.

—'Ας μη μιλάμε πια για μένα, έκαμε σηκώνοντας τους ώμους της. Πές μου, είσαι πάντοτε παντρεμένος με την Χάζελ Κράουφορντ;

—Εκείνος απήντησε καταφατικά.

Της πρότεινε να πάνε σ' το γραφείο κι' εκείνη δέχθηκε με την πεποίθηση πως το πράγμα θα κατέληγε υπέρ αυτής.

Όταν όμως μπήκαν στο γραφείο, εκείνος έβγαλε το πιστόλι του, και την διέταξε:

Χωρίς να διστάση σηκώθηκε και προχώρησε.

Α. ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

Χωρίς να διστάση σηκώθηκε και προχώρησε.

—Κάθισε εκεί!

—Τί σημαίνει αυτό, Τζών;

—Αυτό σημαίνει ότι το παρελθόν έχει ταφή. Από τότε πέρασαν έννεα χρόνια και ακολουθήσαμε διαφορετικούς δρόμους. Αυτό είναι όλο! Τώρα το καλύτερο που έχεις να κάνης είναι να καθήσης ήσυχα ως που να έρθουν οι αστυνομικοί.

Και κάλεσε με το τηλέφωνο την αστυνομία.

—'Η εύγνωμοσύνη δεν ήταν ποτέ πολύ ανεπτυγμένη σε σένα, Τζών, του είπε εκείνη.

—'Η εύγνωμοσύνη;

—Ναι! Ξεχνάς πως όταν βγήκες καταχαρκτης ως παρίας του συλλόγου μας, έγω σ' έσωσα;

—Σου είπα Κέυ, ότι όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν έχουν πεθάνει πιά!

—Όπως νομίζεις, Τζών!

Δυο αστυνομικοί μπήκαν μέσα.

—Καλησπέρα, Τζών, είπε ο ένας.

—Γειά σου! Για κύτταξε εδώ σε παρακαλώ να περιποιηθής την όμορφη που ξέρεi να κατεβαίνει από τις στέγες στα ξένα γκαράζ...

Οι δυο αστυνομικοί πήγαν, ν' άφοπλισουν τη νέα γυναίκα.

—Κάνετε λάθος, φώναξε ξαφνικά η Κέυ. Τον Τζών πρέπει να πιάσετε. Άνε-

κάλυφα πως τρία από τα αυτοκίνητά του έχουν πλαστούς αριθμούς. Ο

άνδρας μου είναι αντιπρόσωπος των ασφαλιστικών εταιρειών και τον παρα-

κολουθεί τώρα μήνες και βρίσκεται εις τα ίχνη του. Την περασμένη έβδο-

μάδα θα τον έβρισκα, μα οι άνθρωποι του τον πλή-

γωσαν και κατάφερε να τ' οσκάση. Από τότε τό-

θαλα πείσμα να καταφέρω να του περάσω τις χειρο-

πέδες μόνι μου. Και πρό όλ-

γου διεπίστωσα την άπάτη των πλαστών αριθμών που μπορείτε άλλωστε να την εξακριβώ-

τε, και με τα μάτια σας.

Ο επί κεφαλής αστυνομικός έτρεξε μια στιγμή σ' ένα από τ' αυτοκίνητα έβγαλε λιγάκι τον αριθμό του κι' έπειτα γυρίζοντας στάθηκε με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά στον Τζών.

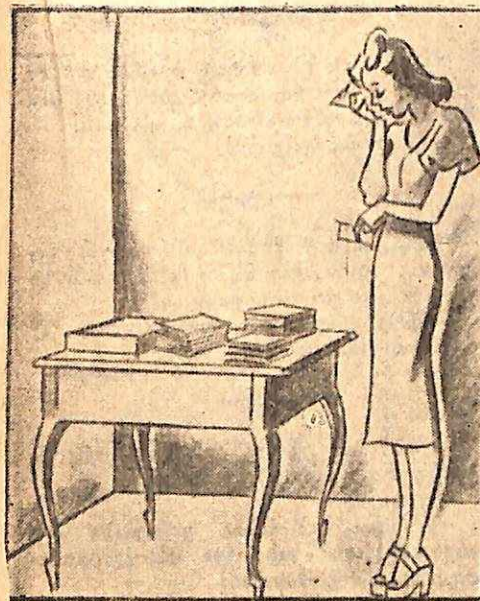
—Άγαπητέ μου Τζών του εί-

πε, με μεγάλη μου ευχαρίστηση θ' άκούσω τις δικαιολογίες σου και θα ένθουσιαστώ αν διαψεύσης την κυρία.

Άμιλητος, ο Τζών σωριάστηκε στην πολυθρόνα του γραφείου του. Οι δυο αστυνομικοί πλησίασαν και του πέρασαν τις χειροπέδες.

Γνωρίζετε τόν έαυτό σας;

Ένα παιχνίδι πολύ διασκεδαστικό
άλλά και πολύ... άποκαλυπτικό.

Η εγκαταλελειμμένη.

ΕΝΑ φρόνιμο κορίτσι πρέπει να γνωρίζει τόν... χαρακτήρα του. Ίδου ένα παιχνίδι διασκεδαστικό και άποκαλυπτικό.

Ποιός ξέρει πόσες φορές ένα κορίτσι θα έθεσε στον έαυτό του το ερώτημα:

«'Η τάδε ή η τάδε φιλενάδα μου πως θα φερνότανε άραγε σε μια περίπτωση σαν κι' αυτή?».

Από τόν συλλογισμό αυτόν ως την άποκάλυψη του χαρακτήρος της φιλενάδας σας, το πράγμα είναι πολύ εύκολο. Το παιχνίδι που έκθέτουμε μπορεί να εφαρμοσθή στον έαυτό σας ή και σε μια άλλη γυναίκα που γνωρίζετε.

Μια μαϊμουδίτσα.

Άφου διαβάσετε τα πέντε διλήμματα και σημειώσετε σε κάθε ένα ποιό από τα πέντε ψηφία ανταποκρίνεται στην στάσι που θα τηρούσατε σεις σε μια παρομοία περίπτωση, κυττάξτε στην σελίδα 60 στήλη 1η, τί άποφαίνεται ο «Ψυχολόγος» της «Έβδομάδος» για τόν χαρακτήρα σας.

Μια απρόοπτος συνάντησις.

Οι πέντε περιπτώσεις που αναφέ-

ρομε, προβλέπου, καθεμιά, και πέντε ξεχωριστές αντιδράσεις, σημειούμενες με τα ψηφία Α Β Γ Δ Ε. Έρω-

τήσατε τη συνείδησή σας και σημειώσατε μ' ένα από τα ψηφία αυτά τί θα έκανατε σεις σε κάθε μία από τις περιπτώσεις αυτές. Το αυτό μπορεί-

τε να κάνετε και για μια φιλενάδα σας. Τα περισσότερα ψηφία που θα συμπέσουν στις άπαντήσεις σας θα άποδείξουν το χαρακτήρα σας

ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

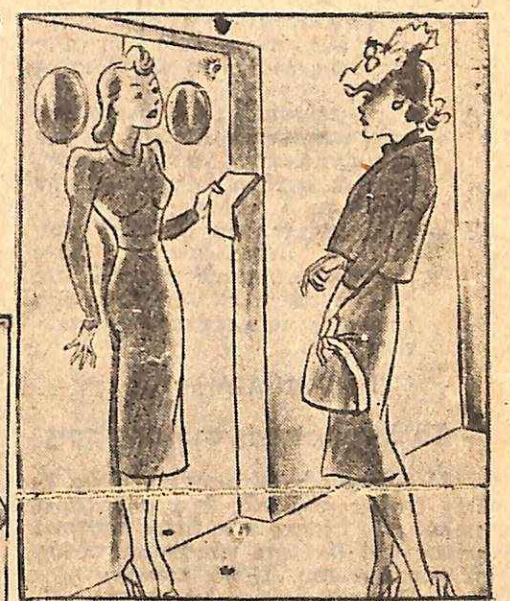
Η εγκαταλελειμμένη

Λίγες μέρες προ του γάμου σας, ο άρραβωνιαστικός σας σας εγκαταλείπει, και δεν σας μένουν παρά λίγα γράμματά του. Τί θα κάνετε;

Α — Θα τ' άποστρέψετε σ' αυτόν, που σας τ' έστειλε;

Β — Θα τ' άψετε;

Γ — Θα τ' άδέσετε με μια κορδελλίτσα και θα τ' άκρύψετε σε μια γωνιά του συρταριού σας, για να τ' άδιαβάσετε καμιά φορά και να τ' άπορίσετε με τ' άδ-
κρούα σας;

Η κυρία του κυρίου.

Δ — Θα τ' άδείξετε στις φίλες σας, για να δούν ότι σας φέρθηκε σαν πρόστυχος άνθρωπος;

Ε — Θα τ' άδείξετε στον πατέρα σας για να πάη να τ' άπ' άναγκυρίση;

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

Μια μαϊμουδίτσα

Έχετε ένα φόρεμα κομψότατο, άλ-
ληθινό μοντέλλο. Την ώρα που το δο-
κιμάζετε μπαίνει μια φίλη σας που το
κυττάζει καλά-καλά και το θαυ-
μάζει. Ύστερα από μια έβδομάδα

Η αντίπαλος.

πηγαίνετε στο σπίτι μιάς θείας σας για να μείνετε λίγες μέρες στην έξοχη, κι' εκεί βρίσκετε την φίλη σας να φορη το ίδιο ακριβώς φόρεμα με το δικό σας. Τι θα κάνετε;

- A — Θα υποκριθώτε πως δεν τον αντιληφθήκατε και θα αφήσετε το δικό σας φόρεμα στην βαλίτσα σας;
- B — Θα πείτε στην φίλη σας να δειχθεί να της δώσετε το δικό σας φόρεμα;
- Γ — Θα μείνετε στενοχωρημένη όλη τη βραδιά κι' έπειτα θα ζητήσετε εξηγήσεις από τη φίλη σας πως έτόλμησε να το κάνει αυτό;
- Δ — Θα χαρίσετε το φόρεμά σας στην υπηρέτριά σας και θα την εξαναγκάσετε να το φορέσει, και να κατέβη άμέσως να την δει όλος ο κόσμος;
- E — Θα τρέξετε στο δωμάτιό σας για να μακιγιαρισθείτε ώστε όταν παρουσιασθείτε φορώντας το ίδιο φόρεμα, να είστε όσο μπορείτε περισσότερο γοητευτική;

ΤΡΙΤΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

Μιά απρόοπτος συνάντησις

- Σ' ένα χορό συναντάτε ξαφνικά έναν άνδρα που σας έχει φλερτάρει πολύ. Δεν έχετε πώς ήταν παντρεμένος και βλέπετε να τον συνοδεύει η γυναίκα του. Τι θα κάνετε;
- A — Προσποιείσθε πως δεν τον είδατε;
- B — Τον κρατείτε στα καμμένα κάροβουνα όλη την βραδιά, λέγοντας του πως θα τον αποκαλύψει στην γυναίκα του;
- Γ — Το β' λέτε φανερά τί σκέπτεσθε γι' αυτόν κι' έπειτα ειδοποιείτε την γυναίκα του, «για το καλό της», έννοείται;
- Δ — Γυρίζετε τις πλάτες σας λέγοντας πως το λάθος δεν είναι δικό σας, αφού η γυναίκα του δεν τα καταφέρνει να διατηρήσει τον έρωτα του συζύγου της;
- E — Επιχειρείτε έναν μικρόν έκβιασμό, που θα σας πληρωθεί με σοκολατάκια;

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

Η κυρία του κυρίου

Είσαθε γραμματέας του κυρίου, ο οποίος έχει μια ξανθή φιλενάδα. Μια μέρα ενώ η τελευταία βρίσκεται στο γραφείο του, φθάνει η γυναίκα του. Τι κάνετε;

- A — Μπαίνετε αποφασιστικά στο γραφείο του προϊσταμένου σας κλείνοντας πίσω σας την πόρτα και τον ειδοποιείτε για την άφιξη της κυρίας;
- B — Λέτε στην κυρία ότι ο άνδρας της έχει έναν πλάτη και την συμβουλεύετε να πάει στο αντικρινό καφενείο να περιμένει ως ότου φύγει ο πλάτης;
- Γ — Δεν κάνετε τίποτε απ' αυτά και παίρνετε το ύψος γάτας, που έφαγε το καναρίνι και αίσθάνεται πως είναι ένοχη;
- Δ — Την οδηγείτε σ' ένα άλλο γραφείο, όπου μπορεί να συνομιλήσει με τον ταμία και έπειτα σπεύδετε και ειδοποιείτε τον προϊστάμενο για να φύγει η φίλη του;
- E — Την αφήνετε να περιμένει εκεί,

ως πού να βγει έξω ή ξανθούλα και να την δει;

ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

Η αντίπαλος

Συλλαμβάνετε τον άνδρα σας την ώρα που φιλεί μια φίλη σας. Τι κάνετε;

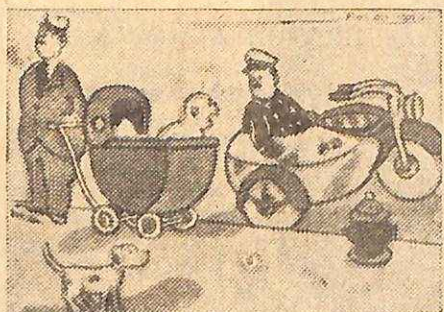
- A — Φεύγετε χωρίς να φανερώσετε την παρουσία σας;
- B — Μπαίνετε γελώντας και φωνάζετε: «Μήπως κάνετε δοκιμή για καμιά ταινία»;
- Γ — Φεύγετε, μα αφού προηγουμένως τους κάνετε να αντιληφθούν ότι τους είδατε και την νύχτα ξυπνάτε τον άνδρα σας με τους γοερούς θρήνους σας;
- Δ — Σιωπάτε, περιμένοντας την στιγμή να εκδικηθείτε;
- E — Τους πλησιάζετε κι' αρχίζετε την φίλη σας στα χαστούκια;

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΝΔΡΙΚΕΣ και ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί όλοι οι άνδρες συνειθίζουν να ρωτούν τα ίδια πράγματα. Βέβαια κι' είσαι ο πρώτος που αγάπησα!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τό μωρό.— Μπαμπά, μπαμπά! Κόταξε ένα γέρο που ακόμα δεν έμαθε να περπατά!

Εξυπνα 50%

— Έκανε έπτά χρόνια κόρτε της γυναίκας του προτού την παντρευτεί;

— Και τώρα;

— Τώρα είναι έπτά χρόνια που της κάνει κάθε βδομάδα μόνος τα πακέττα της.

— Ο πολυτάλαντος πεθερός; Θέλετε να σας δώσω την κορη μου; Μα δεν έχετε κανένα εισόδημα, νέε μου!

— Ακριβώς γι' αυτό.

— Μαρία, σου επαναλαμβάνω για τελευταία φορά, δεν θα ξαναδώ πιά στην κουζίνα εκείνον τον φαντάρο!

— Όχι, κυρία, σας το υπόσχομαι. Τ' άφτισα τώρα μ' έναν ναύτη!...

— Έπ' δύο χρόνια, συνέχεια, της έγραφα ένα γράμμα την ημέρα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, στο τέλος μούστειλε ένα ευχαριστήριο γράμμα για τα γραμματόσημα που της έστειλα!

— Ο συνταγματάρχης σταματά έριππος ένα φαντάρο;

— Στρατιώτα! τί βαθμό φέρω εγώ;

— Συνταγματάρχου, συνταγματάρχα μου!

— Και τί είναι αυτός που είναι κάτω από μένα;

— Το αλόγο σας, συνταγματάρχα μου!

— Σε βεβαιώ, Κική, ότι ο Παύλος μου μιλάει πάντα πολύ εξυπνα.

— Και τί λείπει;

— Όλο για μένα!

— Ο έπαρχιακός αστυνόμος στον συλλαβέντα ξένο για κάποιο έγκλημα;

— Άρνεσαι λοιπόν την ένοχή σου;

— Άρνούμαι, κύριε αστυνόμε, γιατί ποτέ δεν ήμουν εγώ τόσο κακοεργός όσο ο Νέρων, τόσο σκληρός όσο ο Ήλιος γάβδος, τόσο τρελλός όσο ο Βάιτμαν, τόσο θρασύς όσο ο Άλ Καπόνε, ώστε να διαπράξω αυτό το έγκλημα!

— Ωραία! Σε συλλαμβάνω. Κύριε ένομοτάρχα, πάρε σε παρακαλώ σημείωση των ονομάτων των συνενόχων του κυρίου για να εκδώσουμε κανονικά έντάλματα συλλήψεως και για τις αφεντιές τους.

— Δε μου λές, αγαπητή μου, πως τα καταφέρνεις και κάνεις την υπηρέτριά σου να ξυπνά τόσο νωρίς κάθε πρωί;

— Είμαι τυχερή, Λίτσα μου. Η υπηρέτριά μου είναι έρωτευμένη με το γαλατσά μου.

Δέν ήταν κατά βάθος κακό παιδί ο Ντίκ Μέρικς. Ο πατέρας του όμως είχε μαζέψει αρκετά εκατομμύρια και σ' αυτόν τον μοναδικό του γυιό δεν είχε αφήσει παρά την διαρκή απασχόληση να γλεντάει.

Τό βράδυ εκείνο στο «Ντρήμς Ντρήμ» τό πιο πολυσύχναστο κέντρο του Μπροντγουάι, ο Ντίκ Μέρικς είχε πιά λίγο παραπάνω. Για να τον δικαιολογήσουμε πρέπει να πούμε, ότι εκεί μέσα έβασίλευε μεγάλη εὐθυμία, μα άσυνήθης ζωηρότης. Ο ίδιος ο ιδιοκτήτης, που τό μούτρο του έμιαζε σαν μπουλντόγκ, περνούσε από τραπέζι σε τραπέζι, σκορπίζοντας χαμόγελα. Στην πραγματικότητα κύτταζε να βεβαιωθεί ότι δεν ύπνηχαν άστυνομικοί στο κέντρο και ότι όλοι οι πελάτες ήσαν άνθρωποι πρώτης τάξεως.

Κατά τα μεσάνυχτα, όταν δεν ύπνηχεν πιά εκεί μέσα κανείς, πού να μη ήτανε στο κέρι, έλειψαν την πόρτα του κέντρου κι' ένας υπάλληλος άνήγγειλε ότι θα γινότανε κλήρωσις ενός άπροόπου λαχείου. Αυτό γινότανε κάθε βράδυ στο Ντρήμς Ντρήμ, τα κέρδη δέ ήταν διάφορα περίεργα πράγματα: Πότε μια λεοπαρδαλίς, πότε ένα... δάκρυ της Γκρέτα Γκάρμπο, πότε ένας χρυσός ναυγυλές. Κανείς όμως δεν ήξερε ποτέ εν των προτέρων, τί έπρόκειτο να κληρωθή έκεινο τό βράδυ.

Ο υπάλληλος ανέβηκε στη σκηνή μαζί με δύο νέες. Η μια βαστούσε μια μικρή κληρωτίδα γεμάτη αριθμούς κι' ή άλλη είχε δεμένα τα μάτια. Συγχρόνως γυναίκες του καμπαρέ πουλούσαν λαχεία προς δέκα δολάρια τό ένα.

Ο Ντίκ έδωσε κι' αυτός δέκα δολάρια και πήρε τον αριθμό του. Όταν ή πώλησις του λαχείου τελείωσε, ο υπάλληλος φώναξε, ότι αρχίζει ή κλήρωσις. Όλων τα βλέμματα ήσαν γυρισμένα στη σκηνή. Η νέα με τα δεμένα μάτια έβαλε τό χέρι της στην κληρωτίδα, ανέκατεψε τούς αριθμούς και τράβηξεν έναν:

— Σαρανταεπτά! — έφώναξεν ο υπάλληλος.

Ήταν ο αριθμός του Ντίκ Μέρικς. Έδωσε τό λαχνό του και ενώ οι μουσικές έπαιζαν ένα δαιμονισμένο σινοπό, από τό βάθος της αίθουσής είδε να προβάλλει μια νέα, ώραιότητα, που φορούσε ένα κόκκινο μεταξωτό πουκαμισάκι. Ο υπάλληλος, που διηύθυνε τό λαχείο την σκηνή και την ώδήγησε μπροστά στον Ντίκ.

— Είναι δική σας γι' απόψε, τού είπε. Την κερδίσατε στο λαχείο.

Ζαλισμένος από τό κρασί και τα χειροκροτήματα ο Ντίκ διέταξε να φέρουν ένα μπουτίλια σαμπάνια.

Είχε σχεδόν ξεμερώσει, όταν άπεφάσισε να βγεί από τό «Ντρήμς Ντρήμ». Στο δρόμο ο δροσερός αέρας, αν δεν τον έβοήθησε να περπατήσει σταθερά, τού ξεκαθάρισε όμως λίγο την σκέψη κι' όταν ανέβηκε στο αυτοκίνητο βρέθηκε πλάι του κάτι άπαλό και μυρωμένο. Τότε έπαισθη, ότι όλη αυτή ή υπόθεσις του λαχείου δεν ήταν όνειρο, πού είχε δει άπάνω στο μεθύσι του.

Γέλασε, κυττάζοντας την νέα, που καθότανε ψυχρή δίπλα του.

— Ά! έδώ, είσαι βλέπω της είπε. Ο αριθμός σαρανταεπτά.

Σε λίγα λεπτά τό αυτοκίνητο βρέθηκε μπροστά στην μικρή βίλλα, όπου ο Ντίκ είχε την γρασοειρία του. Την ώδήγησε στο δωμάτιό του:

— Καθίστε δυο λεπτά, της είπε, ενώ... Τότε συνέβη κάτι που ο Ντίκ δεν μπορούσε να φαντασθή.

Η νέα πετάχτηκε ξαφνικά έπάνω και έκρυψε τα μάτια της στα χέρια της. Έπειτα κύτταξε τρομαγμένη τό δωμάτιο και τό νέο.

— Πώς; Πού βρίσκομαι; Τί σημαίνουν όλα αυτά; φώναξε.

— Μά... τί λέτε; Βρίσκεσθε στο σπίτι μου.

— Και πού; είπατε σεις;

— Πού; είπα! Ο Ντίκ άρχισε να γελά. Άστείο πράγμα! Πάντως σας υπόσχομαι να μη στενοχωρηθείτε μαζί μου. Πηγαίνω τώρα να πάρω τις πυτζάμες μου.

Αυτό είναι παλις, φώναξε ή νέα. Με μείθατε σεις κι' έκεινος ο παληάνθρωπος. Όχι, όμως όχι!...

Και λέγοντας ή νέα έτρεξε στο μπάνιο και κλειδώθηκε.

Βγήκε έξω! φώναξε ο Ντίκ. Αυτή όμως κλεισμένη μέσα δεν άπαντούσε. Ο Ντίκ βρεθηκε και κατακουρασμένος καθώς ήτανε πήγε κι' έπεσε στο κρεβάτι του. Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει.

Όταν ξύπνησε ύστερα από μερικές ώρες θυμήθηκε την περιεργήν αυτή περιπέτεια κι' έσπευσε άμέσως να πάει στο μπάνιο. Ήταν πάντα κλειδωμένο.

— Βγήκε έξω, φώναξε πάλι ο Ντίκ.

Ακούσθηκε τό τριέξιο του κλειδιού στην κλειδωνιά κι' αυτή φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας.

— Τί θέτε; είπε κατατρομαγμένη.

— Τίποτε μπορείτε να πηγαίνετε. Σας δίνω όμως μια συμβουλή, αφού δεν τα καταφέρνετε να μη άνακατεθείτε μ' αυτές τις δουλειές και να μη δέχεσθε να σας βγάζουν στο λαχείο.

Η νέα άρχισε να κλαίει.

— Άχ, κύριε, αν ήξερα τί έπαθα, είπε. Και τού διηγήθηκε τότε την ιστορία της, ότι δηλαδή δεν ήτο Νεϊρόνικα, αλλά έπαρχιώτισσα που ήθε στην Ν. Υόρκη με τό όνειρο να γίνει καλλιτέχνης σε μουζικ-χόλλ. Κατόρθωσε όμως να φάγη όλες τις οικονομίες της για να ντυθή και να μάθει χορό, αλλά χωρίς να βρει δουλειά. Τέλος κατάφερε την προηγούμενη άκριβώς τού έπεισοδίου και την πήραν στο «Ντρήμς Ντρήμ». Ο ιδιοκτήτης της είπε να είναι καλή με τούς πελάτες και να πίνει μαζί τους. Και της έδωσε να πίνει πρώτος αυτός. Έτσι μέθυσε και δεν θυμότανε πιά τί συνέβη. Συνήλθε μόνον, όταν μπήκε στο σπίτι του Ντίκ.

Σηκώθηκε να φύγει.

— Πού πάτε; την ρώτησεν ο Ντίκ.

— Στο «Ντρήμς Ντρήμ».

— Δεν θα ξαναπάτε αυτό; — Μα πού να πάω;

— Στην πατρίδα σας.

— Άδύνατον, δεν έχω ούτε τα πενήντα δολάρια για τα ναύλα μου... Ο Ντίκ πήγε στο δωμάτιό του και της έφερε τα πενήντα δολάρια.

— Ίδού, της είπε, γυρίστε τώρα, γρήγορα σπίτι σας.

Την συνώδευσεν ως στην έξοδο, και...

Η Λούτση όμως πήρε τα πενήντα δολάρια και δεν τράβηξε για τό χωριό της. Γύρισε στο «Ντρήμς Ντρήμ». Ο ιδιοκτήτης, με την φάτσα τού μπουλντόγκ την υποδέχθηκε με την άνωπομονσία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

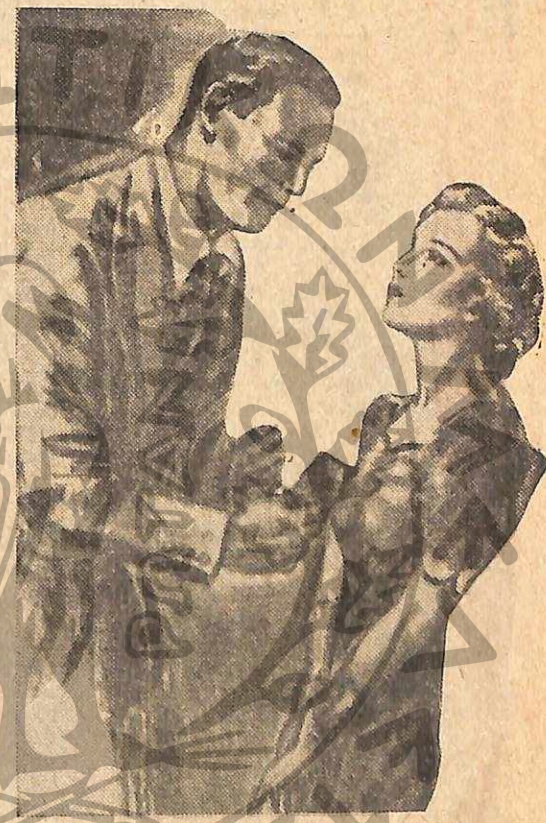
— Λοιπόν, πώς τα πήγατε, αγαπητή μου.

— Ωραία.

— Δώσε μου τα είκοσιπέντε δολάρια και αύριο θα πάς να επανυλάβης τό ίδιο κόλπο στον Πέτερς. Πρέπει ν' αλλάξεις πάντα κέντρο, για να μη σε τσιμπήσουν καμιά μέρα.

Η άθώα παιδούλα χαμογέλασε. Συλλογιζότανε τον Ντίκ Μέρικς, αλλά όχι όπως συλλογίζεται κανείς συνήθως έναν άγγελό.

II. MERMINO

— Ίδού, της είπε, γυρίστε τώρα γρήγορα στο σπίτι σας!...

Προηγούμενα:

«Η περιφημη α-
ουδός Ρόζα Σκαρ-
λάττι γνωρίζεται
μια μέρα μ' έναν
νέο, τον 'Αλμπέρ-
το 'Ιλάριο, ο ό-
ποιος την έρωτεύ-
εται τρελλά και
της ζητεί να γίνει
γυναίκα του. 'Η
Ρόζα ανταποκρίνε-
ται στο αίτημά
του αλλά συγκε-
τείται και του
μηνά με τον Ντα-
νιέλε Κόρντα— με
τον οποίο την συνδέει μια
αδολή και ειλικρινή
φιλία— ότι είναι παν-
τρεμένη και ότι δεν
πρέπει να την ξαναδύ.

«Ο σύζυγος της Ρόζας
ο Πατρίτσιο 'Αστόρι,
την έχει εγκαταλείψει έ-
δώ και πέντε χρόνια ό-
ποτε ανεχώρησε στην
Βραζιλία και δεν έμαθε
πιά κανείς νέα ου. Εί-
χαν παντρευθεί πριν από
καμιά δεκαριά χρόνια
από φλογερό έρωτα, άλ-
λά ο Πατρίτσιο, ένας
άνδρας γοητευτικός, ά-
πένταρος, άστατος και ά-
συνείδητος, αφού έκανε
τη Ρόζα να υποφέρει πο-
λύ με τις ιδιοτροπίες
του, την άφησε κι' έ-
φυγε.

2ο ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

«Η γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Μια μέρα έρχεται ειδήσεις ότι ο Πατρί-
τσιο πέθανε στην Βραζιλία και η Ρόζα
άγραβωνιάζεται με τον 'Αλμπέρτο 'Ιλά-
ριο, στο θαυμάσιο αγρόκτημά του στο
Βενέτο, όπου είχε πάει για να γνωρίσει
την μητέρα του και την αδελφή του.
'Επιστρέφοντας σπίτι της βρίσκει εκεί
τον Πατρίτσιο, ο οποίος είχε διαδώσει
ψέμματα ότι πέθανε για ν' αποφύγει
τους δανειστές του και τώρα επέστρεψε
στην 'Ιταλία άρρωστος και έλεηνός.

«Η Ρόζα σε μια στιγμή αδυναμίας και
οίκτου εγκαταλείπεται στα χάρδια του.
'Αποφεύγει να συναντήσει τον 'Αλμπέρ-
το και αποφασίζει να εξαφανισθεί από
τη ζωή του χωρίς καμιά δικαιολογία.
Τον συναντά όμως στη δεξίωση της
φίλης της 'Αντέλας Μορβέλλι. 'Εκεί-
νος της μιλά προσβλητικά, δίνον-
τάς της λίγο έρχεται ο σύζυγος της Ρόζας
που μοιάζει μάλλον με φάντασμα παρά
με άνθρωπο, ο 'Αλμπέρτο νοιώθει την
αυτοθυσία της Ρόζας και φεύγει κυρι-
ευμένος από απέραντο έρωτα και οίκτο
συγγρόνως γι' αυτήν.

«Η Ρόζα παρακολουθεί μια μέρα τον
Πατρίτσιο για να δει πού πάει και για
να τον βοηθήσει περισσότερο κι' ά-
νακαλύπτει ότι ο Πατρίτσιο συζητά με μια
γυναίκα με την οποία έχει αποκτήσει ένα
χαριτωμένο παιδί, τον Πάτ.

«Η Ρόζα συζητά ήρεμα με την γυναί-
κα, της υπόσχεται να τους βοηθήσει
βλέποντας την φτώχεια στην οποία βρί-
σκονται και πηγαίνει στον Πάτ ένα θαυ-
μάσιο καρβάνι όπως την παρακάλεσε.

«Υστερα ζητά από τον τραπέζιτη Αί-
νεϊα Μελχιώρ, φίλο της 'Αντέλας Μορ-
βέλλι να βοηθήσει για τον Πατρί-
τσιο. 'Ο Μελχιώρ της το υπόσχεται.

Μια μέρα η Στέλλα, η γυναίκα με την
οποία συζητά ο Πατρίτσιο, έρχεται στην
Ρόζα και της αναγγέλει ότι ο Πατρίτσιο
είναι βαρύν άρρωστος. Πηγαίνουν οι
δύο στο σπίτι, αλλά εκεί βρίσκουν νεκρό
τον Πατρίτσιο. 'Η Ρόζα φροντίζει για
όλα τα απαιτούμενα και μετά την κηδεία
παίρνει την Στέλλα και τον Πάτ μαζί
της.

«Εν τώ μεταξύ, σε ένα-δυό κονσέρτα
που δίνει, μάταια περιμένει να φανεί ο
'Αλμπέρτο, ο οποίος ασφαλώς θα το εί-
δε στις εφημερίδες.

«Η 'Αντέλλα Μορβέλλι επισκέπτεται τη
Ρόζα, την συμβουλεύει να γράψει στον
'Αλμπέρτο ότι ο άνδρας της πέθανε, άλ-
λως θα του το γράψει εκείνη.

«Η Ρόζα αποφασίζει να του γράψει
αλλά ύστερα διστάζει και τέλος στέλλει
ένα γράμμα στην αδελφή του 'Αλμπέρτο
Τερεζίτα παρακαλώντας την να ειδοποιή-
σει τον αδελφό της ότι θέλει να τον ιδεί.

«Υστερα από δυό-τρεις μέρες η Ρόζα
δέχεται ένα πρωί την επίσκεψη της Σύμ-
πιλλα ή οποια την παρακαλεί ταπεινά
να μην θέλουν να δει τον 'Αλμπέρτο. 'Η
Ρόζα δεν δέχεται λέγοντας ότι είναι δι-
καίωμα της αυτό και η Σύμπιλλα φεύγει.
'Η Ρόζα πηγαίνει στο δωμάτιο του Πάτ.

«Η Σύμπιλλα ειδοποιεί τον 'Αλμπέρτο
ότι τον ζητεί η Ρόζα και του προσθέτει
ότι είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει
γιατί δεν έχει υποχρεώσεις απέναντί
της.

«Ο 'Αλμπέρτο συναντά την Ρόζα μετά
τον κονσέρτο της στην Πάντοβα και την
συνοδεύει έως το σαλόνι του ξενοδοχείου
στο οποίο κάθονται και οι δύο. 'Εκεί
την αφήνει να καταλάβει ότι θα παντρευ-
τεί τη Σύμπιλλα και την ικετεύει να πε-
ράσει τουλάχιστο εκείνη τη νύχτα μαζί
του. «Το δωμάτιό μου είναι στο πρώτο
πάτωμα, νούμερο δώδεκα», της λέγει. 'Η
Ρόζα αποσύρεται στο δωμάτιό της και έ-
κεί μια συνταρακτική πάλη γίνεται μέσα
της: να πάη ή να μην πάη; 'Η φράση
«Νούμερο 12» την καταδιώκει σαν έφι-
άλτης.

Στο τέλος δεν πηγαίνει και έτοιμάζε-
ται να φύγει. Στο σταθμό λιποθυμά και
την συγκρατεί ο Ντανιέλε που περνού-
σε εκείνη. 'Η 'Αντέλα Μορβέλλι δί-
νει μια δεξίωση όπου η Ρόζα τραγου-
δά την άουα τ'— «Λουρητίας» με αφάν-
ταστο πάθος. «Ολοι οι καλεσμένοι συγ-
κινούνται.

21 ON

«Ο Πάολο Μορτέλλι κύτταξε τη
Ρόζα σαν να την έβλεπε για
πρώτη φορά. 'Ο Ντανιέλες ή-
ταν πολύ χλωμός και σοβα-
ρός. 'Η 'Αντέλα έσφιγγε νευρικά το
μπράτσο του Μελχιώρ. Στο βάθος
της σάλλας, όρθια κοντά στο παρά-
θυρο, η Τζοβάννα Ρούς έκλεισε.
«Η Ρόζα αποσπάστηκε από το πιά-
νο και πέφτοντας σε μια πολυθρόνα
είπε με φωνή λίγο βραχνή ότι δι-
ψούσε:

—Τζίν και νερό παγωμένο, σάς πα-
ρακαλώ, με λίγο λεμόνι.

—Ρόζα, ψιθύρισε ο Ντανιέλε, σάς
παρακαλώ να μην πιείτε άλλο.

«Εκείνη γέλασε σπασμωδικά.

—Δεν θέλω γύρω μου πένθιμες φά-
τσες, Ντανιέλε. Πρέπει να πίνω κα-
νείς και να ξεχνά. Γιατί δεν πίνετε
και σεις επίσης; Είθε ένας άνόη-
τος και σεις επίσης, Ντανιέλε; «Ε-
γώ ήμουν άνοητος έως τώρα, μα τώ-
ρα, φθάει πιά, τελείωσε. Το νούμε-
ρο δώδεκα τελείωσε, τελείωσε άπο-
λύτως!

—Τί θέλετε να πείτε; «Εχετε πιή
πολύ, Ρόζα.

—Δεν μπορείτε να καταλάβετε,
Ντανιέλε.

Του γύρισε την πλάτη απότομα.

«Εκείνος πήγε κοντά στην κυρία
Ρούς και της μίλησε χαμηλόφωνα:

—Κυρία, σάς παρακαλώ, πρέπει
να δώσετε πρώτο το σύνθημα
της αναχωρήσεως. Είναι ανάγκη να
φύγει η Ρόζα άμέσως. Δεν βλέπετε
σε τί κατάσταση βρίσκεται; 'Αλλοί-
μονο αν εξακολουθήσει να πίνει!

—'Αργήσαμε πάρα πολύ, 'Αντέλα,
είπε η δυνατή και άρμονική φωνή
της Τζοβάννας Ρούς. Τώρα σε άφη-
νομε να αναπαυθείς. «Ολοι πάμε να
αναπαυθούμε, δεν είν' έτσι;

«Η Ρόζα ένοιωσε να την παρασύ-
ρουν, να την τυλίγουν μέσα στην γούνα

μου έλαξεν η Μοίρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

της. Της φάνηκε ότι δεν χαιρέτησε
κανένα. «Ολα στριφογύριζαν γύρω
της, μέσα της. Στριφογυρούσε
και χαμογελούσε, ευχαριστημένη.

«Εξαφνα άρχισε να φωνάζει, μέσα
στο ταξί, ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω
για ν' αποχαιρετήσει την 'Αντέλα.
Κάποιος την έσφιξε και την υποχρέ-
ωσε να ήσυχάσει. «Ωστε υπήρχε μα-
ζί της ένας άνδρας στο ταξί; Γιατί
ήταν μ' έναν άνδρα; διερωτήθηκε.
«Εκείνη ήταν μόνη. Γελούσε, ήθελε
να δει ποιος ήταν ο άνδρας αυτός,
μα τα μάτια της ήταν γεμάτα από
μια παράξενη ομίχλη.

Τον είδε στο άσπασερ και γέλα-
σε, γιατί ήταν ο Ντανιέλε. Πάντα ο
Ντανιέλε. Εκείνη ζαλιζόταν, τρίκλι-
ζε, έπεφτε, στους σταθμούς των τραί-
νων και στα άσπασερ και ο Ντανι-
έλε την συγκρατούσε, και την υπο-
στήριζε. Μα τώρα, έφθανε πιά: τώ-
ρα εκείνη ήθελε να σωριαστεί κατά
γής, να αφήσει τον έαυτό της, επί τέ-
λους. Είθε τον Ντανιέλε να ζητά το
κλειδί μέσα στην τσάντα της και ν'
ανοίγει την πόρτα του διαμερίσμα-
τός της.

- Γιατί σάς αγαπώ Ρόζα!

Στο χώλλ εκείνη κάθισε άμέσως
σε μια πολυθρόνα. Μα εκείνος την
άνασκήκωσε, την πήρε στα χέρια
του, αυτήν, που ήταν τόσο μεγάλη...
Μα ήταν λεπτή κι' εκείνος ήταν με-
γαλύτερος απ' αυτήν. Τζίν, εκείνη
ήθελε ακόμα τζίν, με πάγο και λε-
μόνι. «Ενοιωθε δίπλα και ζέστη, ο
λαϊμός της έκαε όλα εκείνα. Και
όμως η ψυχή της ήταν παγωμένη:
άν έλυωνε, θα μπορούσε ακόμη και
να πιή! Τί άστεία ιδέα, για να γε-
λά κανείς!

Στο δωμάτιό της, εκείνος της έ-
θγαλε την γούνα της και την πέτα-
ξε κατά γής. 'Η Ρόζα ήθελε να πε-
τάξει κι' εκείνη τον έαυτό της κατά
γής, έτσι. Μα εκείνος την άνάγκασε
να ξαπλωθεί στο κρεβάτι. «Εκλεισε
τά μάτια της.

«Ολα γύριζαν τρελλά ακόμη και
όταν κρατούσε τα μάτια της κλει-
στά. Τραγουδούσε:

«Ολιμμένες νύχτες και πικρές άγρυ-
πνίες...».

—Σιωπή, Ρόζα! είπε μια φωνή
σκληρή. 'Ο Πάτ κοιμάται.

«Η Ρόζα σιώπησε. 'Ο Πάτ; 'Αλή-
θεια, ήταν και ο Πάτ. Ήταν και ό-
λη η ζωή. Να ξεχνά κανείς... Πίνει
κανείς για να ξεχνά, κι' ύστερα θυ-
μάται το ίδιο όπως και πριν ότι ο-
πάρχει ο Πάτ, και ότι υπάρχει όλη
η ζωή. Γιατί να πίνω κανείς, λοιπόν;
Είθε τον Ντανιέλε που της έβγα-
ζε τις γόβες της, σιγανά. Τότε ξέ-
σπασε σ' ένα λυγμικό κλάμμα, γε-
μάτο παράπονο.

—Ντανιέλε, με πρόδωσαν! «Ολοι

με πρόδωσαν, Ντανιέλε! Το ξέρετε,
Ντανιέλε;

—Το ξέρω, Ρόζα. 'Ησυχάστε όμως...
«Εκλεισε με λυγμούς σαν ένα μι-
κρό κοριτσάκι. Εκείνος σκεφτόταν
ότι ήταν άνώφελο να την καθησυχά-
σει, ότι ίσως θα της έκανε καλό να
ξεσπάσει. Δεν μπορούσε να συντριβεί
έτσι, η Ρόζα: θα συνερχόταν γρή-
γορα, χωρίς άμφιβολία. Αυτό ήταν
μια αδυναμία της στιγμής, και θα
περνούσε. 'Η Ρόζα δεν ήταν μια γυ-
ναίκα αδύνατη.

Πήγε και πήρε την γούνα της και
την σκέπασε με προσοχή και λεπτό-
τητα: ένοιωσε τα χέρια της και τα
πόδια της παγωμένα. Εκείνη καθη-
συχάζε σιγά-σιγά, έπαυσε να κλαίει.
'Ανασκήκωθηκε έλαφρά, στριφογυρ-
μένη

στους άγκωνες, κύτταξε τον Ντα-
νιέλε που τακτοποιούσε την γούνα
γύρω από τα πόδια της. Ρώτησε χα-
μηλόφωνα:

—Γιατί βρίσκεισθε εδώ, Ντανιέλε;

«Εκείνος δεν άπήντησε, μα της χα-
μογέλασε. 'Η Ρόζα είπε ακόμη:

—Δεν κουρασθήκατε να με φροντί-
ζετε, Ντανιέλε, δεν βαρεθήκατε να
κάνετε ύπομονη με μια γυναίκα τρελ-
λη όπως εγώ;

—«Όχι, Ρόζα.

«Εκείνη ξαπλώθηκε πάλι. Δεν μπο-
ρούσε να κρατήσει το κεφάλι της
όρθο: ύστερα από ένα λεπτό, όλα
ξανάρχιζαν να στριφογυρνούν, να
στριφογυρνούν... «Εκλεισε τα μάτια
της. «Όταν τα ξανάνοιξε, είδε ότι ο
Ντανιέλε ήταν ακόμα εκεί, μα κα-

«Η Ρόζα αποσπάστηκε από το πιάνο και πέφτοντας σε μια πολυ-
θρόνα είπε ότι διψούσε.

θόταν σ'ε μιά πολυθρόνα, μακριά απ' αυτήν.

—Ντανιέλε.

«Εκείνος πλησίασε, κάθισε στο κρεβάτι. Εκείνη τον παρατηρούσε, μ'α κάθε τόσο δεν τον έδελεπε γιατί τα θερμά δάκρυα που πλημμύριζαν τα μάτια της, της θόλωναν την όραση. Πόσα δάκρυα, αλήθεια, έχει κανείς! Μονάχα όταν κλαίει, αντιλαμβάνομαστε πόσα ποτάμια δάκρυα κρύβονται μέσα μας.

—Γιατί θρίσκεστε εδώ, Ντανιέλε;

—Δεν θ'είνε δύσκολο να το καταλάβετε, Ρόζα.

«Εκλεισε τα μάτια της. Ένοιωσε ότι εκείνος σκούπιζε μ'ένα μαντήλι το πρόσωπό της που ήταν βρεγμένο από τα δάκρυα. Το μαντήλι είχε ένα λεπτό άρωμα, το χέρι ήταν ανάλαφρο, επιδέξιο.

Ναί, τώρα καταλάβαινε. Αναρωτιόταν, μάλιστα, γιατί δεν το είχε καταλάβει πρωτίτερα. Δεν είχε θελήσει, ίσως, να το καταλάβει, γιατί της ήταν θολικό να μη χάσει την φιλία του Ντανιέλε. Ίσως πάλι να ήταν στο βάθος μιά «άνοητη μικρούλα» όπως έλεγε η κυρία Ρούς, και δεν καταλάβαινε τίποτα, κυριολεκτικώς τίποτα.

—Ντανιέλε.

«Εκείνος είχε απομακρυνθεί πάλι. Σηκώθηκε και ήρθε να καθίσει πάλι στο κρεβάτι.

—Ντανιέλε, θρίσκεστε εδώ από μιά φιλική συμπάθεια;

—Όχι, Ρόζα.

«Εκείνη άνοιξε τα μάτια της κι' ύστερα τ'α ξανάκλεισε και ψιθύρισε:

—Γιατί λοιπόν, Ντανιέλε;

—Γιατί σ'αγαπώ, Ρόζα.

«Εκείνη δεν ξανάνοιξε τα μάτια της και δεν είπε τίποτα. Έξ' άλλου, δεν ήταν ανάγκη να πη τίποτα, εκείνος δεν είχε κάνει μια ερώτηση. Είχε σιωπήσει τόσο χρόνια και τώρα είχε απαντήσει μονάχα γιατί αυτή του είχε κάνει μια ερώτηση: αν δεν τον ρωτούσε, εκείνος θ'α σιωπούσε πάντα. Κι' αυτή δεν είχε καταλάβει, γιατί ήταν άνοητη, ή γιατί της θόλευε να μην καταλάβει.

Τον ένοιωσε να σηκώνεται, να φεύγει από το κρεβάτι και να κάθεται σε μιά πολυθρόνα, σε μιά άκρη, κοντά στο σθυσμένο τζάκι.

Θα ήθελε να του πη κάτι: μιά γυναίκα πρέπει να λέη κάτι όταν ένας άνδρας της είπε ότι την αγαπά.

—Ντανιέλε, θα ήθελα να σ'α πω...

«Εκείνος την διέκοψε, με την στεγνή, άχρωμη φωνή του, πιδ στεγνή παρ'αυτήν.

—Σ'α παρακαλώ να μη μου πητε τίποτα, Ρόζα. Απολύτως τίποτα.

«Η Ρόζα δεν μίλησε. Καλύτερα έτσι. Κατά βάθος δεν είχε τίποτα να του πη. Ίσως θ'α μπορούσε μόνο να τον παρακαλέσει να φύγει. Ήταν περσιτό να μένη ακόμη. Ψιθύρισε.

—Μπορείτε να πηγαίνετε, Ντανιέλε.

«Εκείνος απήντησε μονάχα:

—Όχι, Ρόζα.

Τότε εκείνη ένοιωσε μιά παιδικαστική συγκίνηση, μιά χαρά που της έφερνε δάκρυα στα μάτια, μιά μεγάλη τρυφερότητα γιατί εκείνος δεν έφευγε.

Ήταν λοιπόν αλήθεια ότι δεν είχαν φύγει όλοι, ότι δεν την είχαν προδώσει όλοι. Ο Ντανιέλε δεν μπορούσε να προδώσει. Εκείνος στεκόταν ψηλότερα απ' όλα τα ταπεινά

αυτά πράγματα, ψηλότερα απ' όλες αυτές τις μικρότητες που την είχαν σχεδόν συντρίψει. Σχεδόν. Όχι ακόμη. Ντράπηκε ξαφνα που είχε πη τόσο, γελάσει τόσο, κλάψει τόσο. Ντράπηκε που δεν είχε συγκρατηθεί. Ο Ντανιέλε δεν θ'α το ξεχνούσε ποτέ αυτό! Πάντοτε, ξανάθελοντας τον Ντανιέλε, θ'α ντρεπόταν σκεπτόμενη την βραδυά αυτή.

Ανακάθισε στο κρεβάτι της. Είπε με φωνή που μάταια προσπαθούσε να κάνει σταθερή:

—Ντανιέλε, θα είμαι καλή. Είχα μιά στιγμή αδυναμίας. Συγχωρήστε με. Πρέπει να μου συγχωρήσετε τόσο πράγματα, Ντανιέλε! Μά τώρα πιά θ'α είμαι καλή. Θα είναι σαν να γύρισα από ένα μακρινό ταξίδι. Πρέπει να με νοιώσετε, Ντανιέλε, έχω το συναίσθημα ότι γύρισα από τη χώρα των νεκρών...

«Εκείνος δεν μίλησε. Ίσως να μην είχε τίποτα να πη, ίσως να κοιμόταν. Εκείνη έδελεπε το λεπτό πρόφίλ του, το κεφάλι ακουμπισμένο στην πλάτη της πολυθρόνας, τ'α αριστοκρατικά χαρακτηριστικά του. Ένα πρόσωπο οικείο, συμπαθητικό, που ήταν βεβαία ότι θ'α εξακολουθούσε να θλίπει, για πάντα. Διερωτήθηκε τί θ'α απογινόταν, αν και ο Ντανιέλε, την εγκατέλειπε.

—Ντανιέλε, πητε μου καμιά λέξη!...

—Σ'α παρακαλώ να σιωπήσετε, Ρόζα!

«Εκείνη, ξαπλώθηκε πάλι, σιωπηλά. Το κάτω-κάτω, τώρα που είχε συνέλθει από το μεθύσι της, ήταν αρκετά έξυπνη ώστε να καταλάβει. «Εκείνος την παρακαλούσε να σιωπήσει μ'έναν τόνο προσταγής και όχι παρακλήσεως. Ήταν σωστό. Ήταν θυμωμένος μαζί της γιατί αναγκάστηκε να της εξομολογηθεί ότι την αγαπούσε. Την ήξερε τόσο καλά, λοιπόν, που ήταν βεβαίως ότι έως εκείνη την στιγμή αυτή δεν είχε καταλάβει την αγάπη του.

Μά τί αγάπη, λοιπόν, ήταν η δική του; Τί φτώχη, απέραντη, άνοητη, άπολυτη, αναλλοίωτη αγάπη ένοιωθε ο Ντανιέλε γι' αυτήν, αφού είχε υποφέρει τόσο χρόνια όλα όσα εκείνη τον έκανε να υποφέρει, χωρίς ποτέ ν'αποσπασθεί από κοντά της, χωρίς να ζητήσει οίκτο, χωρίς να απειληθεί σε βαθμό να την μισήσει; Τί να αίσθανόταν άραγε ακόμη και τώρα, αυτός ο άνδρας, μόνος μέσα στο δωμάτιό της, απελπιστικά αδιάφορος στην τρυφερότητα που εκείνη ένοιωσε γι' αυτόν, μ'α που θ'α ήταν παράλογο να του εξομολογηθεί;

«Η Ρόζα ένοιωσε ξαφνα ένα ρίγος τρόμου στη σκέψη ότι τώρα εκείνος θ'α απομακρυνόταν απ' αυτήν, τώρα που η αποκάλυψε είχε γίνει. «Η φίλια τους που είχε διαρκέσει τόσο χρόνια ήταν χτισμένη επάνω σε μιά ψευδαίσθηση: τώρα που η ψευδαίσθηση είχε πέσει, θ'α έπεφτε αναγκαστικώς και η φίλια τους.

Δεν μπορούσαν πιά να διατηρηθούν οι σχέσεις ανάμεταξύ των: Εκείνος δεν θ'α δεχόταν πιά απ' αυτήν την άνωφελή τρυφερότητα. Κι' εκείνη δεν μπορούσε ν'απολαμβάνη πιά, με την δικαιολογία της φιλίας, τον άνωφελό έρωτά του.

Μά πόσο θ'α τον είχε ήδη θασανίσει! Θα ήθελε να του πη τώρα. Μά εκείνος θ'α επανελάμβανε: «σ'α παρακαλώ να σιωπήσετε». Ποτέ δεν της είχε μιλήσει με τόσο σκληρότητα.

Ναί, τώρα θ'α απομακρυνόταν απ' αυτήν, τώρα θ'α την εγκατέλειπε. Αδύνατο να συνεχίσουν όπως πριν, να εξακολουθήσουν τις σχέσεις των όπως πριν. Εκείνη δεν θ'α μπορούσε πιά να του ζητήσει βοήθεια, κι' εκείνος δεν θ'α μπορούσε πιά να κρύψει κάτω από μιά φαινομενική φιλία στην οποία δέ πιστευε πιά κανείς, την άνωφελή μελαγχολία του αίσθηματός του. Από αύριο θάρχιζε ν'απομακρύνεται από κοντά της. Εκείνη αναρωτιόταν τώρα αυτό που δεν είχε αναρωτηθεί ποτέ της, γιατί δεν είχε υπάρξει ανάγκη: αναρωτιόταν τί θ'α ήταν η ζωή της χωρίς τον μεγάλο της φίλο.

Κατέβηκε από το κρεβάτι της, τυλίχτηκε μέσα στη γούνα γιατί ριγόσε ολόκληρη και πλησίασε τον Ντανιέλε χωρίς εκείνος να δειξη ότι την αντίληφθηκε. Βρέθηκε γονατισμένη κοντά του: τόσο ψηλή, που ακόμη και γονατιστή καθώς ήταν, το κεφάλι της έφθανε στην καρδιά του. Βρέθηκε ακουμπισμένη επάνω του, σφιγμένη επάνω του, χωρίς πιά να διερωτάται αν ήταν καλό ή κακό αυτό που έκανε. Γαντζωνόταν επάνω του, παρ'όλο που παραδεχόταν την πιθανότητα να την διώξει.

Μά εκείνος δεν την έδιώχνε. Την κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του, κρατούσε το κεφάλι της, σφιχτά επάνω στην καρδιά του, τόσο σφιχτά που εκείνη ένοιωθε να πνίγεται. Δεν ήθελε ίσως να δη το πρόσωπό της, το στόμα της, φοβόταν το στόμα της και τον ίδιο τον έαυτό του. Ένοιωθε τον έαυτό του εξαιρετικά αδύναμο, έστω και αν της είχε μιλήσει με τόσο σκληρότητα. Δεν είχε πιά υπερηφάνεια, δεν είχε ούτε καν αξιοπρέπεια, όταν επρόκειτο για κείνην.

Σκεπτόταν με πικρία:

«Δεν είναι πιά καιρός να μιλά κανείς για υπερηφάνεια στην ηλικία μου. Δεν είναι πιά ζήτημα υπερηφάνειας. Είναι ζήτημα πένιας. Ακόμη και αν το ψωμί μας είναι πεισμένο καταγής, είναι ανάγκη να σκύψωμε για να το πιάσωμε.

«Η φωνή που δεν έμοιαζε με καμμιάν άλλη στον κόσμο είπε, ξαφνα, πνιγμένη ανάμεσα στα μπράτσια του:

—Μήπως σκοπεύετε να με πνίξετε, Ντανιέλε;

«Εκείνος ψιθύρισε, χαλαρώνοντας το σφίξιμο:

—Όπως θέλετε, Ρόζα.

Σκεπτόταν, ότι, και θ'α την έπνι-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

γες ακόμη, αν του το ζητούσε.

«Εκείνη είπε, κυττάζοντάς τον με μάτια που έλαμπαν καθώς της κρατούσε σφιχτά το πρόσωπο με τα δύο του χέρια, μακριά από το δικό του:

—Ντανιέλε, δεν είμαι από κείνες που αφήνουν να τις πνίσουν, το ξέρετε. Όρκισητε μου ότι δεν θ'α με εγκαταλείψετε, και τότε θ'α κατορθώσω να ζήσω και να είμαι καλή.

«Εκείνος ψιθύρισε:

—Όρκίζομαι, όρκίζομαι, όρκίζομαι.

«Εκείνη απομάκρυνε τα χέρια του από το πρόσωπό της και σηκώθηκε άργα. Του μίλησε χωρίς να τον κυτάξει, όρθη κοντά στο τζάκι.

—Εύχαριστώ, Ντανιέλε. Και τώρα πηγαίνετε. Πρέπει να κοιμηθώ, για να ξαναρχίσω να μελετώ με ήρεμια. Πότε θέλετε να πάμε στη Βενετία; Την Παρασκευή;

—Την Παρασκευή, Ρόζα!

Χωρίστηκαν, μ'έναν απλό χαιρετισμό. Εκείνος είχε τα κλειδιά του διαμερισμάτος της, που τ'α είχε πάρει προηγουμένως από την τσάντα της. Δεν της τ'α επέστρεψε.

—□□—

«Όταν έμεινε μόνη, η Ρόζα γδύθηκε άργα και πλάνιασε μ'α δεν έσησε το φως. Κυττάζε την πολυθρόνα όπου είχε καθήσει ο Ντανιέλε. Ήταν πολύ ήρεμη και λίγο έκπληκτη συγχρόνως.

Σκέφθηκε ότι είχε κάνει άσχημα να διώξει τον Ντανιέλε. Τώρα αυτή ή μοναξιά και αυτή ή σιωπή της έφερναν ζάλη ψιθύρισε «Ντανιέλε» σαν να μπορούσε εκείνος να της απαντήσει ότι θρίσκοταν εκεί και ότι

δεν θ'α την εγκατέλειπε.

«Η υπερδιέγερσις του κρασιού είχε περάσει καθώς και η υπερδιέγερσις των λυγμών. Μά δεν μπορούσε να κοιμηθώ. Σκεπτόταν συγκεχυμένα πράγματα που την εξήπταν χωρίς να την κουράζουν. Και οι σκέψεις αυτές της έδιναν μιά άπρόοπτη ευχαρίστηση.

Θα τραγουδούσε καλά στη Βενετία, θ'α είχε μεγάλη επιτυχία. Νά που είχε φτάσει στο άποκορύφωμα της καριέρας της. Κι' έπειτα, ήταν και ο Πάτ που την αγαπούσε. Ο Πάτ τον όποιον εκείνη δεν θ'α εγκατέλειπε ποτέ, γιατί εκείνη δεν ήταν απ'αυτές που εγκαταλείπουν. Ο Πάτ θ'α γινόταν μεγάλος... Κι' έπειτα, εκείνη ήθελε να κάνει ένα ταξίδι: ναί, θ'α πηγαίνε στη Νάπολη, με τον Ντανιέλε. Θ'α έτρωγαν στην θεράντα ενός γραφικού ξενοδοχείου στο Βόμερο, απ'όπου φαινόταν όλη η γαλάζια απεραντωσύνη της θάλασσας.

«Υστερα εκείνη θ'α μελετούσε την «Λοιπόν» ακόμη και τον «Μάκβεθ». Ναί, ίσως η ζωή αξίζει τον κόπο να την ζήσει κανείς! Είναι μεγάλη η ζωή! Και έχει θέση και για τ'α όμορφα και για τ'α άσχημα πράγματα: υπάρχει τόσο καιρός για να υποφέρει κανείς, για ν'αγαπήσει και για ν'απολαύσει... Η ζωή μοιάζει μ'ένα μεγάλο κατάστημα όπου πηγαίνει κανείς για να ψωνίσει, ότι του χρειάζεται. Τα όμορφα πράγματα πληρώνονται ακριβά, μ'α καμιά φορά, είναι τόσο άνοητος κανείς που πληρώνει ακριβιά ακόμη και τ'α άσχημα. Το ζήτημα είναι να μη γελαστή στην τιμή.

«Εξαφνα η Ρόζα χαμογέλασε. Ναί, εκείνοι που αγαπούσε την είχαν εγκαταλείψει. Μά εκείνη ένοιωθε τώρα ότι δεν ήταν μόνη... Υπήρχε κάποιος που δεν την είχε εγκαταλείψει ούτε λεπτό, κάποιος που δεν θ'α την εγκατέλειπε ποτέ...

Μιά νέα παράστασις

της «Νόρμας»

—Ρόζα είπε η Τζοθάννα Ρούς στη νέα γυναίκα που πήγε να την αποχαιρετήσει προτού φύγει για την Βενετία. Ρόζα, να θυμάσαι πάντα αυτό που σου επαναλαμβάνω τόσο χρόνια τώρα: να τραγουδάς, να τραγουδάς. «Όλα τ'άλλα έχουν μιά σημασία πολύ σχετική. Το ψητό που κόπηκε πολύ πρέπει να το πετά κανείς, αυτό είναι αλήθεια. Μά οι άλλες στενοχώριες διορθώνονται τόσο εύκολα!

—Θα πετάξω το καμμένο ψητό, κυρία! Και θ'α φροντίσω να μην κάμω άλλο πιά, για να μη διατρέχω τον κίνδυνο να πεθάνω της πένιας.

«Η Ρόζα γελοούσε. Ήταν τόσο όμορφη και δροσερή μέσα στο νεανικό ταγιέρκι της από άνοιχτο γκρι ύφασμα γαρνιρισμένο με όμοιόχρωμη ρενάρ, τόσο όμορφη και δροσερή και γεμάτη αυτοπεποίθηση που έμοιαζε ή προσωποποίησης της τελείας ευτυχίας.

—Λυπούμαι που δεν μπορώ να έλθω στη Βενετία, είπε η κυρία Ρούς. Θ'α έλθω ο Κόρντα;

—Φεύγει αύριο μαζί μου, είπε η Ρόζα κοκκινίζοντας.

«Η κυρία Ρούς έκανε ότι δεν είδε το κοκκίνισμα αυτό. Σκεπτόταν: «Αν αυτή τη φορά ήταν ή σειρά του Κόρντα! Και να σκέπτεται κανείς πόσο απλά θ'α ήταν όλα από την άρχη, αν η Ρόζα έρωτευόταν άμέσως τον Κόρντα! Πόσος καιρός χαμένος!»

«Η συνέχεια εις το επόμενο»

(Φιλολογική μετάφρασις:
Δίδος ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Δεν άφινε κανένα παραπονεμένο

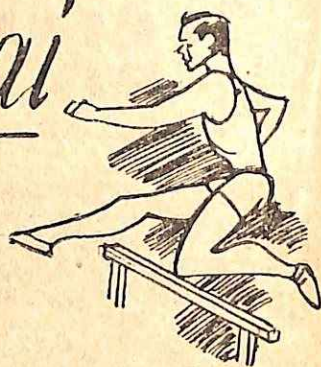
Ένας ολιγαρχής

—Που π'ας, Μαρία, με τ'α άδεια ποτήρια;
—Είναι για τους κυρίους που δεν πίνουν, κυρία!

—Ω, ω! Έχεις καταδιωχθεί από φορές; Απάντησε, εκδυσμύς, κλοπή, απόπειρα φόνου...
—Τί τ'α θέλετε, κύριε, άναγκιά. Κανένας σ'αυτό τον κόσμο δεν είναι τέλειος...

Οι αϊνιανοί πρωταθληταί

Γ' Πανιώνιος Γυμναστικός Σύλλογος

Η δράσις του Πανιωνίου Γυμναστικού Συλλόγου που θα επισκεφθούμε σήμερα είναι μακρά και πολυσχιδή, ή δέ ιστορία του την όποιαν θα αναπτύξουμε μέσα σε λίγες γραμμές, διαίρειται εις δύο κυρίως περιόδους.

Η πρώτη αρχίζει από το έτος της ίδρύσεως του Συλλόγου, δηλαδή το 1890, μέχρι της Μικρασιατικής καταστροφής και η δευτέρα από το 1922 μέχρι των ημερών μας.

Ο Πανιώνιος ιδρύθηκε στη Σμύρνη, προ πενήντα περίπου ετών από μια ομάδα μορφωμένων και δραστηρίων νέων της εποχής εκείνης: τον Τζέτζο, τον Άργυρόπουλο, τον Φατσέα, τον Μιλανάκη και άλλους. Στην αρχή το νεοσύστατο σωματείο δεν είχε ως σκοπό την ανάπτυξη και επίδοση του γυμναστικού αίσθηματος στην ελληνική νεολαία της Ιωνίας. Οι βλέψεις του όμιλου ήταν μουσικοφιλογικίες και το πρώτο του όνομα δεν ήταν Πανιώνιος, αλλά «Ορφύς». Το νεαρό όμως σωματείο έμελλε να περάσει στα πρώτα του βήματα μια σοβαροτάτη έσωτερική κρίση που την προκάλεσε κάποια διαφορά μεταξύ των μελών του και η οποία τα χώρισε σε δύο μερίδες από τις οποίες η μία απέχωρησε τελικώς και ίδρυσε έναν καθαρώς γυμναστικό σύλλογο το «Γυμνάσιον».

Δεν πρέπει όμως να φαντασθούμε ότι επηκολούθησε αλληλοσπαράγμος μεταξύ των δύο Συλλόγων. Τούναντίον συνεργάθηκαν περίφημα και αλληλοϋποστηρίχθηκαν.

Μετά πάροδο δε ολίγου χρόνου κατέληξαν να συνενωθούν και πάλι και ν' αποτελέσουν τον Πανιώνιο Σύλλογο.

Για να λάβετε μια ιδέα της πολυμύ-

ρου δράσεως του συλλόγου αυτού θα σας αναφέρω ότι περιελάμβανε δεκατέσσερα εν όλω τμήματα: αθλητικό, γυμναστικό, ποδοσφαιρικό, ναυτικό, κολυμβητικό, εκδρομών, πεζοπορίας, αντισφαιρικό, ξιφασκίας, σκοποβολής, ποδηλασίας, μουσικό, καλλιτεχνικό, φιλολογικό.

Οι πρώτοι αγώνες τους οποίους προεκήρυξε ο Πανιώνιος χρονολογούνται από το 1896, λίγους μήνες μετά την τέλεση των Ολυμπιακών των Αθηνών. Οι αθλητικοί αυτοί αγώνες ονομάστησαν Πανιώνιοι και επαναλαμβάνοντο ανελλιπώς κάθε χρόνο συγκεντρώνοντας τους διασημότερους Μικρασιάτες πρωταθλητάς. Εκτός όμως της ετήσιας και επίσημης αυτής συναντήσεως το δραστήριο σωματείο της Ιωνικής Μητροπόλεως διοργάνωνε και διαφόρους άλλους αθλητικούς και γυμναστικούς αγώνες χάριν της καλύτερας προπονήσεως των αθλητών του. Η δράση του όμως δεν περιορίζεται έως εδώ. Ένα από τα ωραιότερα και γονιμότερα έργα του Πανιωνίου είναι και η καθιέρωσις ετήσιων σχολικών αγώνων τους οποίους προεκήρυξε για πρώτη φορά το 1901. Η εμπνευστής αυτή του νεαρού Σωματείου έκαμε την καλύτερα εντύπωση όχι μόνον στην Σμύρνην διελεύθη, αλλά και των Αθηνών και ολοκλήρου της Ελλάδος. Απόδειξις ότι το πρώτον Πανελλήνιον Εκπαιδευτικόν Συνέδριον που συνεήλθε στην Ελληνική πρωτεύουσα το 1904, απένειμε στον Πανιώνιο δίπλωμα τιμής με Χρυσό Μετάλλιο.

Με τον καιρό τα μέλη του Σμυρναϊκού Συλλόγου έγιναν περισσότερα, μεταξύ δε αυτών υπήρχαν αθληταί αξίας οι οποίοι επανειλημμένως επρωτεύσαν σε διεθνείς αγώνες, όπως επί παραδείγματι στους

Ολυμπιακούς του 1906 και του 1920 στην Αυστρία και τους Πανηγυρικούς του 1910 και του 1912 στην Αλς-ζάνδρεια.

Συμμετείχε, επίσης, τακτικά στους

Δις Στεργίου, πρωταθλήτρια της δισκοβολίας.

Πανελληνίους αγώνες που ετελούντο στις Αθήνας. Η εξέλιξις αυτή κράτησε μέχρι του 1922, όποτε λόγω των ιστορικών γεγονότων που διεδραματίστησαν, ο Πανιώνιος Γυμναστικός Σύλλογος που είχε έδρα του την Σμύρνην διελύθη. Δεν άργησε όμως ν' ανασυγκροτηθί έδω με τα λείψανα της παλιάς του συγκροτήσεως. Το έργο της ανανέυσσεως όφειλεται στον άκαματο και πολύτιμο δημιουργό του Πανιωνίου Δημήτριο Δάλλα, ο οποίος συνεκέντρωσε γύρω του τα ελάχιστα μέλη που διέφυγαν στην Ελλάδα.

Άμέσως ο Σμυρναϊκός Σύλλογος μετά την ανασυγκροτήσή του, αναμίχθηκε ενεργώς σε κάθε αγωνιστική κίνηση της Χώρας μας, οργανώνοντας αγώνες και παίρνοντας μέρος σε άλλους.

Εκείνο όμως για το όποιον ο Πανιώνιος δικαιότατα υπερηφανεύεται, είναι η εισαγωγή στην Ελλάδα του γυναικείου αθλητισμού.

Μετά την σύντομον αυτήν ιστορικήν ανασκόπησης της δράσεως του Συλλόγου, ως επισκεφθούμε τώρα χωριστά κάθε τμήμα του.

Θ' αρχίσουμε, φυσικά, από το σπου-

δαιότερο: το τμήμα αθλητισμού στίβου.

Ο Πανιώνιος περιλαμβάνει μεταξύ των μελών του πολλούς και εκλεκτούς αθλητάς, ιδίως, εφέθους, οι οποίοι θ' αποτελέσουν πολύ σύντομα τους αϊνιανούς πρωταθλητάς του Ελληνικού στίβου.

Εις τους δρόμους ταχύτητος 100 και 200 μέτρων διακρίνονται οι εξής:

Καμίζογλης, εκ των πρωταθλητών του Πανιωνίου και ειδικός γραμματέας του σημερινού Διοικητικού Συμβουλίου. Το ρεκόρ του στα 100 μέτρα είναι 11" 2) 10.

Μισαηλίδης, εκ των πρωταθλητών, επίσης, του Συλλόγου, με χρόνο 11" 6 για τα 100 μέτρα.

Πετροπούλακης, ένας νεώτατος αθλητής, του οποίου η εξέλιξις είναι απολύτως εξηραλισμένη. Το ρεκόρ του είναι 11" 8, καταπληκτικό για την ηλικία του.

Μαστοργιάννης, άριστος δρομέας, μ' εξαιρετικά προσόντα, τα οποία επιτρέπουν να προβλέψη κανείς γι' αυτόν το καλύτερο μέλλον στον αθλητικό στίβο.

Νταής, δρομέας, ο οποίος, παρά το νεαρόν της ηλικίας του, κατορθώνει να καλύπτει τα 100 μέτρα σε 12".

Πολλοί καλοί, επίσης, είναι οι νεαροί δρομείς Κουτρομπάνος και Θεοδοσάκης, οι οποίοι με μια συστηματική προπόνηση θ' αποδώσουν, άσφαλως, λαμπρά αποτελέσματα.

Στον δρόμο παρατεταμένης ταχύτητας, τα σκήπτρα τα κατέχουν δύο πρωθληταί: ο Μισαηλίδης και ο Κορρές. Εκτός αυτών, στα 400 μέτρα επιδίδονται και οι εξής:

Πετροπούλακης, τον οποίο αναφέρουμε και παραπάνω στους δρόμους ταχύτητος και για τον οποίο, επαναλαμβάνουμε, ότι πρόκειται περί εξαιρετικού αθλητού με λαμπρές επιδόσεις.

Γρεσκάς, νεαρός δρομέας με πολλά προσόντα.

Κτενός, εφέθος, ο οποίος θα έχη, άσφαλως, πολύ καλή εξέλιξη εάν εξακολουθήσει να γυμνάζεται συστηματικώς.

Κυριακάκης, ένας νέος, ο οποίος περιλαμβάνεται μεταξύ των καλύτερων εφέθων—αθλητών του Πανιωνίου.

και Δοξόπουλος, δρομέας, ο οποίος, παρά το νεαρόν της ηλικίας του, επιδίδεται με επιτυχίαν τόσο στους δρόμους παρατεταμένης ταχύτητος, όσο και στους δρόμους ήμιαντοχής.

Στα 800 μ. την πρώτη θέση κατέχει ο Κορρές με τον καλό χρόνο των 2' 4".

Αθληταί με εξέλιξη στους δρόμους ήμιαντοχής είναι:

Ο Δοξόπουλος, του οποίου το ρεκόρ στα 800 μ. είναι το καλύτερο, ύστερα από τον Κορρέ. Ο αθλητής αυτός

καλύπτει την απόσταση σε 2' 10".

Ο Μισσιό είναι επίσης πολύ καλός δρομέας ήμιαντοχής και είναι εις θέση να καλυτερεύση το σημερινό του ρεκόρ των 2' 12".

Στα 300 μέτρα ο Πανιώνιος έχει έναν υπέρτομο αθλητή, ο οποίος θ' αρχίσει πάλι να γυμνάζεται. Όταν ήταν ακόμη εφέθος είχε κατορθώσει να καλύψη τα 1500 μ. σε 4' 15" και τα 3000 σε 9' 28".

Στους δρόμους αντοχής, ο καλύτερος αθλητής του Συλλόγου είναι ο Μπαμπατζόγλου, ο οποίος έτρεξε και Μαραθώνιο.

Η ομάδα των αλμάτων του Πανιωνίου είναι άρκετά ισχυρά. Στο ύψος διακρίνονται:

Ο Παπακωρύκος, αθλητής με πολύ καλό στυλ, ο οποίος υπερβαίνει το 1.70.

Ο Ρουσσόπουλος, ένας από

στις ρίψεις, ο Πανιώνιος έχει έναν αθλητή πρώτης κλάσεως, τον Στεφαννάκη. Είναι πρωταθλητής στην σφαιροβολία με το θαυμάσιο ρεκόρ των 16 μ. 60. Εκείνο δε που αποτελεί το μεγαλύτερό του προσόν, είναι η σταθερότης των βολών του. Σε κάθε προπόνησή του ο Στεφαννάκης όπωσδήποτε υπερβαίνει τα 14 μέτρα.

Άλλοι καλοί σφαιροβόλοι του Συλλόγου είναι και οι:

Ρουσσόπουλος, νεώτατος αθλητής, ο οποίος πλησιάζει τα 12 μέτρα.

Δρίτσας, εφέθος μ' εξαιρετικά προσόντα, ο οποίος σε κάθε εμφάνισή του επιτυγχάνει ρίψεις πολύ ικανοποιητικές για την ηλικία του.

Αξιοί, επίσης, ν' αναφερθούν είναι δύο νεώτατοι αθληταί: ο Μπούφης και ο Ανδρετσός, για τους οποίους γενικώς προβλέπεται ότι θα φθάσουν μια μέρα στην πρώτη γραμμή των Ελλήνων σφαιροβόλων.

Στον άκοντισμό επ' κεφαλής του Πανιωνίου βρίσκεται ο πρωταθλητής και Βαλκανιονίκης μας Παπαγεωργίου. Η δράσις και η αξία του είναι τόσο γνωστά, ώστε να περιτεύη κάθε σχετικό σχόλιο.

Καλός άκοντιστής είναι ο νεαρός Σάμιος, ο οποίος υπερβαίνει τα 50 μ., καθώς και οι Ρουσσόπουλος και Κτενός.

Τέλος, στην δισκοβολία, τόσο στην ελευθέρα όσο και στην Ελληνική, επιδίδονται με άριστη επιτυχία ο Στεφαννάκης και ο Ανδρετσός.

Από το 1922 που εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα ο Πανιώνιος δεν κατόρθωσε ν' αποκτήσει δικό του γυμναστήριο. Φυσικά, κατά το διάστημα αυτό έλαβε πάμπολλες και επίσημες διαβεβαιώσεις από διαφόρους Κυβερνήσεις ότι θα του παραχωρηθί ένα γήπεδο, αλλά καμμία δεν ετήρησε την υπόσχεσίν της. Τέλος, ύστερα από άναυδη δεκαετή ετών, μόλις φέτος, κατορθώσε, με την συνδρομή του Κράτους, να θέσει τον θεμέλιο λίθο του γυμναστηρίου που θα ιδρύση στη Νέα Σμύρνη.

Ός σήμερα, οι αθληταί του Πανιωνίου εγυμνάζοντο στο Παναθηναϊκόν Στάδιον υπό άριστα, όμολογουμένως, συνθήκας: περιποιημένο γήπεδο, μεγάλη ευρυχωρία, καλές εγκαταστάσεις. Παρ' όλα, όμως, αυτά τα προσόντα, δεν είχαν—και δικαίως—απόλυτη ελευθερία κινήσεως. Ενώ τώρα θ' αποκτήσουν την άνεσή τους.

Ελλείψει χώρου, αναγκαζόμεθα να διακόψουμε εις το σημείον αυτό την έρευνά μας. Στο προσεχές φύλλο της «Εβδομάδος» θ' ασχοληθούμε με την κίνηση ή την δράση των λοιπών τμημάτων του.

Φ. Π.

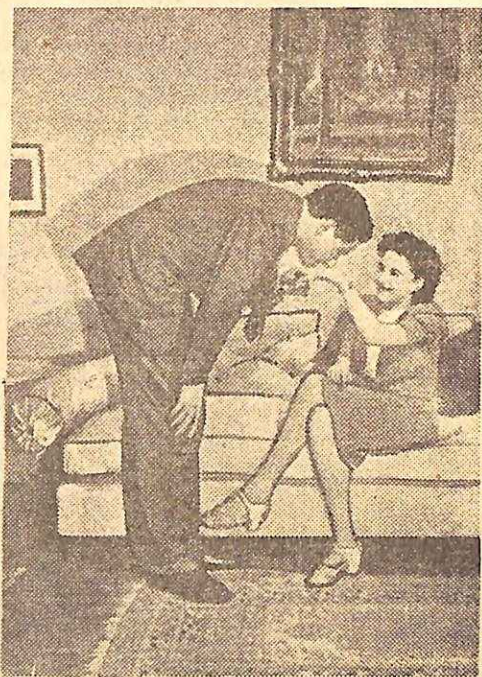
Η ομάδα του μπάσκετ του Πανιωνίου. Έξ αριστερών προς τα δεξιά: Ρουσσόπουλος, Μίσης, Δημητριάδης, Καμζούλης, Γρεσός, Μαρσός, Β.

Για να περνάτε την ώρα σας Δέν παρατηρείτε τίποτε σ' αυτές τις εικόνες;

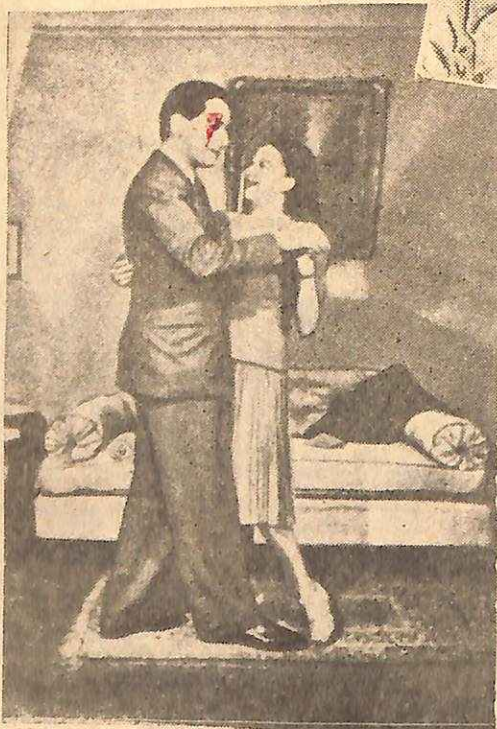
'Αριθ. 1

Αυτές οι πέντε φωτογραφίες εμφανίζουν από ένα χονδροειδέστατο σφάλμα ή κάθε μία.
Δέν βλέπετε κανένα; Θα πη ότι δέν είστε διόλου προσεκτικός. Και αυτό είναι λυπηρό.
Δέν είναι όμως δυνατόν! Προσέξτε λίγο καλλίτερα. Ηύρατε μήπως ένα ή δύο σφάλματα; Έ, το πρώτο

'Αριθ. 4

κατοικητικό.
Ηύρατε τρία; Μπορείτε να ισχυρισθήτε ότι δέν είστε απρόσεκτος.
Ηύρατε τέσσερα;
Ηύρατε μήπως όλα τα σφάλματα; Τότε είστε χωρίς αμφιβολία ένα... τέρας παρατηρητικό...
Είστε όμως, βέβαιος ότι τα σφάλματα που νομίζετε ότι ανεκαλύψατε είναι και τα πραγματικά;
Αυτό θα το εξακριβώσετε από την σελίδα 61 στήλη 1η.

'Αριθ. 2

αρχίζει να γίνεται κάπως υποφερτό, χωρίς πάντως να είναι και πολύ ι-

'Αριθ. 5

'Αριθ. 3

Κοντά στον γκρεμισμένο τοίχο

Ένα διηγηματάκι του Φρ. Μπουτέ

Επί τέλους, σέ ξαναβλέπω ύστερα από τέσσερα χρόνια, φώναξε γεμάτος χαρά ο Γκακτόν στον φίλο του Άλαιν, βοηθώντας τον να κατέβη από το ολοκαίνουργο αυτοκίνητό του. Μά την αλήθεια, καιρός ήταν να με θυμηθείς. Άλλα βέβαια, που να σ' αφήσουν οι υποθέσεις έσένα νάρθης και να ιδής τον παλιό σου φίλο που αποφάσισε να γίνει κτηματίας και να εγκατασταθή εδώ στην έξοχη. Οι πωσθήποτε, χαίρουμαι που οι δουλειές σου πηγαίνουν καλά, καθώς φαίνεται και από το ολοκαίνουργο αυτοκίνητό σου, αλλά να σου πω την αλήθεια, κι' εγώ δέν έχω κανένα παράπονο από την αγροτική μου ζωή.
Και κουβεντιάζοντας οι δυο παλιοί φίλοι, προχώρησαν ανάμεσα από το χώλ ως το σαλόνι, όπου τους περίμενε κι' άλλος ένα καλοσερβιρισμένο «απεριτίφ». Σέ λίγο κατέβηκε και η γυναίκα του Γκακτόν, μία χαριτωμένη και άπλη γυναίκα και ο Άλαιν ήταν ένθουσιασμένος που μπορούσε να συζητήσει διάφορα πράγματα έξω από τις καθημερινές του δουλειές.
Στην αρχή του κακοφάνηκε λιγάκι όταν άκουσε ότι είχαν καλέσει το βράδυ για χάρη του μία μεγάλη συντροφιά από τα γειτονικά κτήματα, μά όταν αργότερα βρέθηκε στον τόσο διαφορετικό αυτό κύκλο ήταν σχεδόν ένθουσιασμένος.

Δέν μου λές, ρώτησε μετά το φαγητό τον φίλο του Γκακτόν, ποιά είν' αυτή η χαριτωμένη κυρία που ακουμπάει στο τζάκι και που καθόταν στο τραπέζι δίπλα σου;
— Α, φίλε μου, το άπαντσε ο Γκακτόν. Βλέπω ότι είσαι πάντοτε ο ίδιος, αδιόρθωτος. Δόν Ζουάν. Δέν σκέφτηκες αλήθεια ακόμη να παντρευτείς;
— Να παντρευτώ; Αυτό δέν θα το σκεφθώ ποτέ μου.
— Λοιπόν, η κυρία που ρωτάς, είναι η γυναίκα αυτού του κυρίου που στέκει δίπλα της και που είναι ο πιο κοντινός μου γείτονας. Η έπαυλς του απέχει καμιά πεντακοσαριά μέτρα από εδώ και τα περιβόλια μας συνορεύουν.
Η γυναίκα του ονομάζεται Έντιμ, και αυτή η χαριτωμένη κοπέλλα που βλέπεις πιδ εκεί και που της μοιάζει καταπληκτικά είναι η νεώτερή της αδερφή η Χριστίνα. Το καλό που σοι θέλω άφησε ήσυχη την Έντιμ γιατί ο άντρας της είναι τόσο γηλιάρης που δέν θα το είχε σέ τίποτα να ξεκάνη έναν από τους δυό σας ή και τους δύο μαζί, αν του έμπαιναν οι ψύλοι σ' αυτά.

— Ποτέ μου δέν με φόβισε η ζηλοτυπία του συζύγου, άπάντησε ο Άλαιν με αυτοπεποίθηση. Και από την ημέρα εκείνη άρχισε να κορτάρη άγρια την Έντιμ.
Κάποιο βράδυ, την ώρα που χορεύανε μαζί, της ζήτησε ένα ραντεβού κι' εκείνη του είπε ότι θα τον περίμενε τα μεσάνυχτα κοντά στην γκρεμισμένη μάντρα που χώριζε τα δύο περιβόλια.
Ο Άλαιν έφθασε την ώριμένη ώρα στο ραντεβού. Κατάπληκτος όμως είδε ότι αντί της Έντιμ είχε έρθει η Χριστίνα!
— Αφήστε την αδελφή μου ήσυχη, του είπε αυτή συγκινημένη, γιατί ο άντρας της έχει κιόλας υποψίες και απειλεί να την σκοτώσει αυτήν κι' εσάς.
Ο Άλαιν έτοιμαζόταν να απαντήσει όταν άξαφνα πετάχτηκε μέσα από κάτω θάμνους ο άντρας της Έντιμ, έξαλλος, έτοιμος να τον κατασπαράξει. Για μία στιγμή, όταν είδε πως ήταν η Χριστίνα υποχώρησε, μά ύστερα πλησίασε τον Άλαιν φωνάζοντας:
— Άτιμε, θέλεις να παρασύρεις ένα άθωο κορίτσι.
Ο Άλαιν που δέν είχε καμιά διάνοια να μετρηθεί με έναν έξαλλο αντίπαλο και να δημιουργήσει σκάνδαλο στο σπίτι του φίλου του αναγκάστηκε να δηλώσει:
— Κυρίες ήμου έτοιμος ακριβώς να ρωτήσω την δεσποινίδα Χριστίνα αν θα ήθελε να γίνει γυναίκα μου.
Ποτέ του δέν ζήτησε ο Άλαιν να μάθω αν η σκηνή κοντά στον γκρεμισμένο τοίχο ήταν αληθινή ή σκηνοθετημένη. Γιατί να ρωτήσει άλλωστε; Ήταν τόσο ευτυχισμένος με την γυναίκα του την Χριστίνα.

Τό πνεύμα των μικρών

ΑΛΗΘΕΙΑ, ΠΩΣ ΧΩΡΟΥΣΑΝ;

Η Διλή, γεμάτη άπορία, ύστερ' από το διάβασμα ενός βιβλίου, σκέπτεται:
— Γράφει πως τον παλιό καιρό, οι άνθρωποι αντί να μεταχειρίζονται λεπτά, πλήρωναν αυτά που αγόραζαν με πρόβατα, με βόδια και με φρούτα. Πως όμως κατάφερναν να χωράνε όλα αυτά μέσα σ' ένα πορτοφόλι;

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ!...

— Λοιπόν, Τάχη, τί σ' εξέτασε ο καθηγητής του στην ιστορία;
— Άστα, καλέ πατέρα. Όλο με ρωτούσε για πράγματα που έγιναν προτού ακόμα γεννηθώ εγώ!

ΤΟ ΖΩΤΑΝΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Μία σεβασμία δεσποινίς πηγαίνει να επισκεφθή μια φίλη της, μητέρα ενός χαριτωμένου μικρού κοριτσιού. Όταν πήγε σπίτι της, η μικρούλα έκλαιε.

— Πώ! πώ! Τί κακό πράγμα να κλαίς έτσι!... λέγει της μικρούλας η μητέρα της.

— Ναί, είναι πολύ κακό! έπεμβαίνει η επισκέπτρις. Θα γίνης άσχημη πολύ άσχημη αν κλαίς έτσι.

Και η μικρούλα, σταματώντας το κλάμμα της:

— Κλαίγατε και σεις πολύ όταν ήσαστε μικρή, δεσποινίς;

ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝΕ!...

— Πατέρα, ένα παιδί στο σχολείο μου είπε ότι σου μοιάζω πολύ και ότι θα γίνω κι' εγώ φαλακρά.

— Και σ' τί του είπες;

— Τίποτε. Τόν έδεραι!

ΤΙ ΑΝΑΙΔΕΙΑ!

Η μικρούλα Άλίκη ρωτά γεμάτη άπορία την μητέρα της:

— Καλέ μαμά, άγορί είμαι εγώ ή κορίτσι;

— Κορίτσι, χρυσή μου, γιατί;

— Γιατί την ώρα που διάβαζα το μάθημά μου, με πλησίασε η γειτόνισσά μας κυρία Μαρία και μου είπε: «Βογάζου, παιδί μου, εργάζου, γιατί μόνον έτσι θα γίνης άνθρωπος»!

ΔΙΚΗΟ ΕΙΧΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ!...

Ο πατέρας δερνώντας στα μαλακά με μια παντούφλα τον Περικλή:

— Να για να σε έντυπωθή καλά στο μυαλό το ξόλο αυτό!

Και ο Περικλής:

— Για στάσου, πατέρα. Κάνεις λάθος. Απτό που χτυπάς είναι το μυαλό μου;

Το "αρωγότο κρίνο"

Σαρλόττα συλλαμοάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει. Ένα βράδυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστο δηλητηριώδες. Τώρα έξηγετο η παράξενη αρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει στο βράδυ κρυφά στο άκατοικητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι άναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έλαθε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε άναίσθητος στο δρόμο.

Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρας έπηρε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπώγνωση του και τα δυο διδύμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα έκλείσθησαν σ' ένα ορφανοτροφείο.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρας έβγήκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του υπολοίπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουδραί, όπου το ορφανοτροφείο, για να ξαναδύ τα κορίτσια της. Εκεί όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις προόλιγου δραπετεύσει. Γίνονται έρουνες παντού αλλά τα κορίτσια δεν άνευρέθησαν.

Τό ένα από αυτά, η Κλαίρη, φθάνει στο Παρίσι και πίνει δουλειά σ' ένα καπελλάδικο. Την είχε συστήσει εκεί ο τραπέζιτης κ. Μώμπ που την είχε γνωρίσει τυχαία και την είχε συμπαθήσει. Γρήγορα όμως η Κλαίρη, που είχε μετανοήσει σε Μαγδαληνή, αντιλαμβάνεται τί ήταν η συμπαθεία αυτή και άποικουεί τον Μώμπ. Αυτός εις έκδικησιν την πετά στο δρόμο. Χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, η Κλαίρη συναντά κάποια τέως συνάδελφό της, την Σοφία, που κάμνει τώρα υποπτη ζωή. Αυτή της προσφέρει φιλοξενία χωρίς να φανερώση στην Κλαίρη τί έκαμνε στην πραγματικότητα. Μια μέρα την παρασύρει σε μια έκδρομή. Εκεί η Κλαίρη γνωρίζεται μ' ένα νέο και πλούσιότατο κύριο, τον Ρομπέρ. Ώξού που την έρωτεύεται τρελλά και που την πείθει στο τέλος να τον άκολουθήσει.

Η Κλαίρη είναι τώρα μέσα στα πλούτη. Ξαφνικά μια μέρα δέχεται την επίσκεψη του τραπέζιτη Μώμπ. Είναι πάντα τρελλός μαζί της και την καλεί να τον άκολουθήσει. Αυτή άρνείται και ο Μώμπ ορκίζεται να έκδικηθεί. Προκαλεί μια φιλονεικία με τον Ρομπέρ, μονομαχεί μαζί του και τον σκοτώνει. Η Κλαίρη είναι πάλι μόνη. Άλλ' όχι έντελως. Κάποιος την αγαπά και την σκέπτεται: ο γιατρός Γκωτιέ Μαρινιάν, που ξη τώρα μακριά απ' το σπίτι του. Μια μέρα καθώς επέστρεφαν από έναν περίπατό τους στο δάσος άκούει γυναικείες φωνές να ζητούν βοήθεια. Ο Γκωτιέ τρέχει και κατορθώνει να σώση την γυναίκα που κινδύνευε. Ήταν ένα νέο κορίτσι που του είχαν έπιτεθεί κακοποιοί. Ο Γκωτιέ το πναινει στο σπίτι της αίλης του και η Κλαίρη άναγνωρίζει την άδελφή της Λουίζα. Εκείνο το βράδυ οι δυο άδελφές το περνούν σχεδόν άγρυπνες διηγώντας η μια στην άλλη τις περιπέτειές τους. Μεταξύ άλλων η Λουίζα μιλεί στην άδελφή της για κάποια αίσθηματική της γνωριμία με κάποιον

Ούρβανό, το γυιό του κόμητος Ουμβέρτου ντε Τιελλαί. Την άλλη μέρα τις έπισκέπτεται ο Γκωτιέ κι' οι νέες μαθαίνουν ότι η μητέρα τους ξη. Παρακαλούν τον Γκωτιέ να τους την εύρη. Αυτός υπόσχεται. Έν τώ μεταξύ είδοποιείται ο Μπερτελέν και παίρνει τα δυο κορίτσια σπίτι του. Μια μέρα οι δυο κορίτσια τους οι δυο νέες συναντιώνται με τον Ούρβανό. Αυτός άναγνωρίζει την Λουίζα και η καρδιά του χτυπά δυνατά. Άρχίζει να συναντάται με την Λουίζα και μιλά σχετικώς στον πτέρα του που του άρνείται την άδεια να την παντρευτεί. Ώστόσο κι' ο Μπερτελέν καταλαβαίνει ότι ο κόμης δεν θα δέχονταν αυτό το γάμο ποτέ και βρίσκει τον Ούρβανό προσπαθών να τον μεταπειση. Ο Ούρβανός είναι άνένδοτος.

Ο κόμης άναλαμβάνει να μεταπειση τη Λουίζα, τη συναντά και της μιλά. Βγαίνοντας από του Μπερτελέν συναντά τον Μώμπ και τον άναγνωρίζει ως τον άδελφό του άν και άμφιβάλλει λίγο. Του μιλά και αργότερα τον έπισκέπτεται στο ξενοδοχείο του για να του προτείνη τάχα την άγορά ενός κτήματος. Τον προσκαλεί δέ και στο Φενεστρέλ όπου ο Μώμπ πηγαίνει. Ο κόμης τον γυρνά στο πατρικό σπίτι και άνακαλύπτει μια κάποια ταραχή του Μώμπ. Ο Μώμπ φεύγει...

310N

ΜΙΑ τέτοια έπίσκεψις άκόμη, συλλογίσθηκε, και χάθηκε! Δεν έφυγε ώστόσο από το Άζαί. Έξακολούθησε τους μηχανικούς του περιπάτους στα περίχωρα. Δεν μπορούσε να βγάλη το μυαλό του από την Κλαίρη. Και ήλπιζεν ότι έτσι θα κατάρθωνε να τη συναντήσει τυχαία στο δρόμο.

Κάποιο βράδυ πράγματι τη συνήντησε. Η νέα εβάδιζε βιαστικά, γυρίζοντας στο σπίτι της. Μόλις τον άντικρουσε μπροστά της, τον άνεγνωρίσε άμέσως, και δεν μπόρεσε να κρατήσει κάποια κραυγή έκπληξως.

Αυτός την έπλησίασε και της είπε

Η ιστορία
ένος μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική

ΟΝΙΟΝ ΟΤΟΥΦΟ

με χαμηλή φωνή, μολονότι ήταν μόνοι:

— Ναί, εγώ είμαι... ο Μώμπ, ο Μώμπ που δεν σε ξέχασε... που δεν θα σε ξεχάση ποτέ... Ο Μώμπ που σ' άγαπά...

Αυτή έκαμε να φύγη. Ο Μώμπ όμως την έκράτησε άρπάζοντάς την από το μπράτσο.

— Μη φύγης! της είπε με λαχανιασμένη φωνή. Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς από μένα.

— Η νέα έτρεμε σύγκορμη. Άν δεν την κρατούσε αυτός, θα σωριαζόταν χάμα. Τα δόντια της χτυπούσαν.

— Σας μισώ, άφήστε με! έτραύλισε. Έσείς με σπρώξατε στην καταστροφή... Έσείς είσατε ο αίτιος της κατάντιας μου...

— Σ' άγαπάω! επανέλαβε αυτός με πάθος. Σου ορκίζομαι σ' ό,τι πολυτιμότερο έχω, πως σ' άγαπάω άληθινά! Δεν είναι δυνατόν να μην το καταλαβαίνης αυτό, να μη το νοιώθης, να μη το μαντεύεις... Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα... Ναί, ναί, έχεις δίκιο να είσαι θυμωμένη μαζί μου. Σου έκανα κακό. Συχώρεσε με όμως. Είμαι ικανός τώρα να κάμω ό,τι μου ζητήσεις για να σ' άποκτήσω πάλι... Γιατί έπιμένεις να ζής σ' αυτό το χωριό, όπου δεν μπορεί παρά να πλήτεις; Γιατί δεν έργεσαι στο Παρίσι όπου θα ζής σαν βασίλισσα χωρίς στην έμορφιά σου και χάρις στα πλούτη μου;

— Ποτέ! Ποτέ! — Δεν θα με λυπηθείς λοιπόν; Δεν θα μπορούσες να προσπαθήσεις να μ' άγαπήσεις;

— Σας μισώ!

Ο Μώμπ έτρεμε δλόκληρος. Συγκρατήθηκε ώστόσο.

— Δεν θα θυμώσω με τα λόγια σου... Δεν θέλω να θυμώσω. Σ' άγαπάω!...

Αυτή με μιαν άπότομη κίνηση, έπείσθησε να το ξεφύγη. Αυτός όμως την έκράτησε και πάλι.

— Όχι άκόμη. Όχι άκόμη!

— Αφήστε με!

— Όχι. Θέλω να σου πω άκόμα...

— Αφήστε με, άλλοιώςτικα θα καλέσω βοήθεια!

— Δεν φοβούμαι κανένα στον κόσμο παρά μόνον εσένα. Θυμήσου τον Ρομπέρ. Ώξού. Έσείς καλά πως οι άνθρωποι δεν με φοβίζονται, κι' ότι δεν λοναρίζω την ανθρώπινη ζωή, όταν την κρατώ στην άκρη του πιστολιού μου.

— Ελεεινέ! Δολοφόνε!

— Θα ξαναγίνω δλ' αυτό, άν με άναγκάσης για να σε κάμω δική μου. Την κρατούσε τόσο σφιχτά, ώστε δεν μπορούσε αυτή να φέρη την παρρηλική αντίσταση. Έρριξε μια μοτιά δλόγουρά της με άπόγνωση.

— Βοήθεια! έφώναξε.

Ο άποτροπιασμός που του έδειχνε η νέα έκαμε τον Μώμπ να χάση την ψυχραιμία του. Μια παράξενη φλόγα φάνηκε στα μάτια του.

— Έσύ με σπρώχνεις στο έγκλημα! είπε βραχνά.

Έφερε την παλάμη του στο στόμα της νέας. Μια πνιγμένη κραυγή βγήκε από τα χείλη της. Αυτός τότε την άγκάλιασε παράφορα, σαν τρελλός:

— Σ' άγαπάω! της φώναξε. Σ' άγαπάω, και θα σε κάμω δική μου!

Η Κλαίρη λιποθύμισε.

Γραμμένη
από τον
τρυφερώτατο
και άγαπημένο
των γυναικών
συγγραφέα
Ιούλιο Μαρύ

στολιού μου.

— Θα ξαναγίνω δλ' αυτό, άν με άναγκάσης για να σε κάμω δική μου.

Την κρατούσε τόσο σφιχτά, ώστε δεν μπορούσε αυτή να φέρη την παρρηλική αντίσταση. Έρριξε μια μοτιά δλόγουρά της με άπόγνωση.

— Βοήθεια! έφώναξε.

Ο άποτροπιασμός που του έδειχνε η νέα έκαμε τον Μώμπ να χάση την ψυχραιμία του. Μια παράξενη φλόγα φάνηκε στα μάτια του.

— Έσύ με σπρώχνεις στο έγκλημα! είπε βραχνά.

Έφερε την παλάμη του στο στόμα της νέας. Μια πνιγμένη κραυγή βγήκε από τα χείλη της. Αυτός τότε την άγκάλιασε παράφορα, σαν τρελλός:

— Σ' άγαπάω! της φώναξε. Σ' άγαπάω, και θα σε κάμω δική μου!

Η Κλαίρη λιποθύμισε.

— Το πιστεύω αυτό. Θα μου το άποδείξης σκοτώνοντάς με, βέβαια, όπως έσκοτώσες τον γιατρό Ρενεβίλ!

— Χάνω τα λόγια μου. Είσατε άσφαλώς, τρελλός! έπιθύρισε ο Μώμπ.

Ο Τιελλαί άκουσε, ώστόσο, τα λόγια του. Ο Μώμπ τα είχε προφέρει με τόσην ήρεμιά, με τόση ψυχραιμία, ώστε ο κόμης, προς στιγμήν τάχασε. Μήπως είχε κάνει λάθος; Μήπως είχε πάρει άλλον άντ' άλλου;

— Η Κλαίρη, ώστόσο, είχε συνέλθει. Ο Τιελλαί την έβοήθησε να σηκωθεί. Αυτή έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο τρόμο στον Μώμπ, ο οποίος έπροχώρησε προς το μέρος της.

— Ήσυχάστε, δεσποινίς, είπε ο κόμης. Δεν διατρέχετε πλέον κανέναν κίνδυνο.

— Κι' εγώ, είπεν ο Μώμπ, της λέω άπειναντίας: «Όχι, μην ήσυχάστε γιατί θα ξαναβρεθώ στο δρόμο σας. Θα με συναντάτε πάντοτε, πάντοτε». Και αλλοίμονό της! Άλλοίμονο σε όλους όσους θα την προστατεύουν, σε όλους όσους θα την αγαπούν!

Ο Τιελλαί άφησε προς στιγμήν τη νέα. Προχώρησε προς τον Μώμπ. Τον πλησίασε τόσο πολύ, ώστε άγγιχτήκαν σχεδόν. Και με σιγανή φωνή, κυττάζοντάς τον κατάματα, τούπε:

— Και εγώ, άθλιε, θα μάθω ποιός είσαι!

— Έπιμένετε λοιπόν; Μ' αυτό είναι σωστή μαγιά...

— Θα μάθω ποιός είσαι και εάν είσαι άδελφός μου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

— Και εγώ είμαι άδελφός σου...

Τὸ ἄρρωστο κρίνο

θά συμβῇ;

— 'Αλλοίμονό σου! Γιατί θά σέ τι μωρήσω ἀλύπητα, ἀλύπητα!

— 'Επέστρεψε πρὸς τὴν Κλαίρη. Τῆς ἐπρόσφερε τὸ μπράτσο του.

— 'Ελάτε μαζί μου. Θά σὰς συνοδεύσω ἕως τὸ σπίτι σας.

Κι' ἐξηφανίσθησαν πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

— 55 —

Ὁ Μώμπ δὲν ἐπεζήτησε νὰ τοὺς ἐμπαρίσει. Εἶπε μόνο σιγὰ γιὰ τὸν ἄνδρα τὸν τοῦ: «Ὅσο γιὰ νὰ μάθης ποιὸς εἶμαι... ἀν εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, πᾶρ το ἀπόφασι, καὶ μένε μου Οὐμβέρτο: ποτὲ δὲν θά τὸ μάθης αὐτό!

Ἐνῶ προχωροῦσαν ὁ Τιελλάι ρώτησε τὴν Κλαίρη:

— Ποῦ τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Μὴ μοῦ ρῶσετε τίποτα. Πῆγε μὲ μὲν τὰ δικά...

Ἡ Κλαίρη βρισκόταν σὲ τέτοια νευρική, ἐπρεμε τόσο πολὺ, ὥστε δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ κρύψῃ τὸ παρελθόν της. Τοῦ τὰ εἶπε σιγὰ. Τοῦ διηγήθηκε πῶς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ ὄρφανοτροφεῖο, πῶς εἶχε χάσει τὴν ἀδερφή της τὴν Λουίζα, πῶς εἶχε συνηθισθῇ μὲ τὸν Μώμπ, πῶς εἶχε συνδεθῇ μαζί του καὶ πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια του.

— Ὅσο λοιπὸν ὁ ἄθλιος αὐτὸς σ' ἀγαπᾷ;

— Ναί. Ἔτσι πιστεύω. Ὅσο κι' ἂν ντρέπωμαι γι' αὐτό, μ' ἀγαπᾷ. Καὶ εἶνε ἱκανὸς νὰ κἀν καὶ ἐγκλημα ἀκούη χάριν τῆς τερατώδους ἀγάπης του. Τὸν εἶδατε πρὸ ὀλίγου...

— Ναί, τὸν εἶδα.

— Ὅτ' ἐξανάλθη. Δὲν θά γλυτώσω ἀπ' αὐτόν.

Εἶχαν φθάσει πλέον στὸ σπίτι τοῦ Μπερτελέν. Ὁ Τιελλάι τὴν ἀποχαιρέτησε ἐκεῖ. Πρὶν φύγῃ ὅμως τῆς εἶπε:

— Ὅχι, δὲν θά γίνετε καὶ σεῖς θύμα του. Ἀπεναντίας μάλιστα θά χρησιμεύσετε στὴν τιμωρία του.

— 56 —

Ὁ Τιελλάι ἐξαπατῆρε τὸν δρόμο πρὸς τὸ φανεστρέλ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ γιὸς του τοῦ εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἑρπῆκα του γιὰ τὴν Λουίζα, δὲν τὸν εἶχε ἐξαπατῆ καλῶς. Ὁ γιὸς κι' αὐτὸς ἄλλως τε εἶχεν ἐπιζητήσει καθόλου νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν πατέρα του νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του. Καὶ ὁ κόμης ἐξορτώντας τὸν χαρακτήρα τοῦ Οὐρβανό, ἀνησυχῶσε. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὥστόσο, μόλις ἐγύρισε στὸν πύργο, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ γιου του. Ὁ Οὐρβανὸς μόλις τὸν εἶδε, σηκώθηκε.

— Εἶδα τὴν Λουίζα, εἶπεν ἄπλως ὁ κόμης.

— Καὶ ἡ Λουίζα ὡς εἶπε πῶς μ' ἀγαπᾷ! εἶπεν ὁ Οὐρβανὸς κυττάζοντας τὸν πατέρα του στὰ μάτια.

Αὐτὸς ἐκάθησε ἀναγκαστικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ναί, σ' ἀγαπᾷ βαθειά!

— Καὶ δὲν θά τὴν λυπηθῇς πατέρα;

— Ἐρώτησα τὴν ἴδια ἐάν ἐπίστευε

ἐνσυνειδήτως ὅτι θά ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ γυναῖκα σου.

— Καὶ θά σοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν τὸ πιστεύει...

— 'Ακριβῶς.

— Καὶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ τέτοιο πράγμα.

— Πράγματι,

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγὼ τὸ ἐσκέφθηκα.

— Παιδί μου, μοῦ σχίζεις τὴν καρδιά...

— Λυποῦμαι πολὺ, πατέρα. Ἀγαπῶ ὅμως τὴν Λουίζα καὶ θά γίνῃ γυναῖκα μου. Θά περιφρονῇσω ἐν ἀνάγκῃ τὴν προλήψεϊς τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν θεωρῶ ἀπολύτως ἀδικοῦ νὰ καθιστοῦ με ὑπεύθυνη αὐτὴν τὴν κοπέλλα γιὰ τὰ σφάλματα τῆς μητέρας της. Ἡ ζωὴ της ἕως τώρα δὲν ἦταν παρὰ ἐνα συνεχὲς μαρτύριο. Εἶνε καιρὸς νὰ εὐτυχίσῃ.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προλήψεϊς τοῦ κόσμου, τίς ὁποῖες πιστεύω κι' ἐγώ, ὅτι θά μὴ πορῇσις ἴσως νὰ κατανικήσῃς, θά ἀντιμετωπίσῃς καὶ κάτι ἄλλο, παιδί μου, ποῦ δὲν θά πορῇσις νὰ κλονίσῃς.

— Ποῖο πράγμα, πατέρα μου;

— Τὴ θέλησή μου.

— Ἡ θέλησή σου πατέρα μου, εἶπε σιγὰ ὁ νέος, θά λυγίσῃ μπρὸς στὰ δάκρυα τοῦ ἀθώου αὐτοῦ κοριτσιού.

— 57 —

Τὴν ἐπομένη ὁ Οὐρβανὸς συνήντησε ὅπως πάντα τὴν Λουίζα. Αὐτὴ φαίνονταν κλαμένη, ταραγμένη.

— Πρέπει νὰ χωρισθοῦμε, τοῦ εἶπε. Νὰ χωρισθοῦμε γιὰ πάντα...

— Θάχῃς αὐτὴ τὴ δύναμη;

— Πρέπει νὰ ὑπακούσω στὸν πατέρα σου. Δὲν θέλω νὰ ἐπισύρω τὴν περιφρόνησίν σου.

— Λουίζα σὲ ἱκετεύω...

— Μὴν ἐπιμένῃς ἀγαπημένε μου...

Ἡ καρδιά του εἶνε συντριμμένη. Νοιώθω πῶς ὁ χωρισμὸς αὐτὸς θά μὲ οδηγήσῃ στὸν θάνατόν...

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς!

Αὐτὴ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς ποτέ.

Ἡ Λουίζα ἐξέπασσε σὲ λυγμούς.

— Σ' ἀγαπῶ, πιστέψέ με. Καὶ δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ μου κανέναν ἄλλον...

— Ὁρκίσου!

— Στ' ὀρκίζομαι. Τὸ ξέρεις ἄλλως τε καλῶς.

— Ἐγὼ τότε, Λουίζα, σοῦ λέω: Μὴ χάσῃς τὸ θάρρος σου. Μὴ χάσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην σου στὴν ἀγάπη μας. Κάτι μοῦ λέει πῶς γρήγορα θά ἐνωθοῦμε γιὰ πάντα.

— Παρὰ τὰ τόσα ἐμπόδια;

— Ναί.

— Οὐρβανέ, δὲ θά γίνω ποτέ γυναῖκα σου παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατέρα σου.

— Ἐ, λοιπὸν, ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... καὶ τὸ λέει στὴν καρδιά μου, ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου θάλῃ νὰ σὲ πάρῃ μιὰ μέρα γιὰ νὰ σὲ οδηγήσῃ κοντά μου, καλῶντάς σε «κόρη του».

— Θεέ μου! Εἶναι δυνατό;

— Τὰ δάκρυά της εἶχαν στεγνῶσει τώρα. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Κι' ὁ Οὐρβανὸς φεύγοντας, τὴν ἄφησε σχεδὸν εὐτυχισμένη.

— 58 —

Ἰὸ τράϊνο ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Τούρ ἐφθασε στὸν μικρὸ σταθμὸ στίς

7 καὶ 40. Μιὰ μόνον ἐπιβάτις κατέβηκε. Ἐδῶσε τὸ εἰσιτήριο της στὸν σταθμαρχὴ καὶ βγῆκε στὴν πόλιν. Ἡ ἐπιβάτις αὕτη ἦταν ἡ Σαρλόττα Λαμάρς.

Ἐπὶ μὴνες τώρα ἔφαγνε νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τῶν παιδιῶν της διασχίζοντας ὅλη τὴ Γαλία ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἀλλοίμονον ὅμως. Δὲν εἶχε βρῇ τίποτα. Καὶ ἀπελπιμένη, ἄρρωστη, ἀποκαμωμένη, ἐγύριζε στὸ Μπερτελέν, γιὰ ν' ἀναπαυθῇ λίγο καὶ νὰ βρῇ κάποια παρηγορία κοντά του.

Μήπως δὲν τῆς εἶχε πῇ αὐτός;

— Τὸ σπῆτι μου θά εἶνε σπῆτι σου; Ἔλα...

Τὸ εἶχε θυμηθῇ αὐτὸ κι' ἐρχόταν τώρα. Ἐπρωγώρησε μέσα στὸ σκοτάδι σκυφτὴ μὲ ὕψος κουρασμένη.

Ἐκτὸς ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μπερτελέν. Παρητήρησε ὅτι δυὸ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Ὁ Ζάν δὲν εἶχε κοιμηθῇ συνεπῶς ἀκόμα. Ἐπρωγώρησε πρὸς τὴν καγκελλένια πόρτα τοῦ κήπου. Ἐξαφνα ὅμως ἀντήχησαν ἄγρια γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν. Αὐτὴ ἐτρόμαξε καὶ σταμάτησε.

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ὅμως ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ Μπερτελέν. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος της. Δὲν τὴν ἀνεγνώρισε ὅμως, γιὰ τὴν ἡ Σαρλόττα στεκόταν στὴ σκιά.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία; Ποιὸν ζητεῖτε;

Ἡ Σαρλόττα βγῆκε ἀπ' τὴ σκιά. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἐφώτισε στὸ πρόσωπο.

— Ζάν! ψιθύρισε μὲ φωνὴν ποῦ ἔτρεμε. Μοῦ εἶπες κάποτε: «Τὸ σπῆτι μου θά εἶνε καὶ δικό σου σπῆτι! Ἔλα!» Καὶ νὰ. Ἠλθα. Ἠλθα, γιὰ τὴν εἶμαι δυστυχισμένη, γιὰ τὴν εἶμαι ἀπὸ πεισμένη, γιὰ τὴν δὲν ἐξαναβρῆκα τὰ παιδιά μου...

— Σαρλόττα! Θεέ μου, ἐσὺ! Τέλος πάντων!

Αὐτὴ στηρίχθηκε στὸν τοῖχο τῆς μάντρας.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ποῦ σὲ ἐξαναβλέπω, Ζάν! Κι' ὅμως ἡ ψυχὴ μου κλαίει ὅταν συλλογιζώμαι τίς μικροῦλες μου ποῦ δὲν θά ἐξαναδῶ...

Τὴν μικροῦλες της. Μὲ μιὰ λέξη, θά μὴ πορῇσις νὰ τὴν καθιστάς ὁ Μπερτελέν. Θά μὴ πορῇσις νὰ τῆς πῇ: Ὁι μικροῦλες σου βρισκονται ἐδῶ!

Οἱ λέξεις αὐτὲς ὅμως μπόρουν νὰ τὴν σκοτώσουν. Ἡ εὐτυχία εἶνε ἐπικίνδυνος πολλὰς φορές. Εἶνε θανάσιμη σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις. Ἐπρεπε νὰ τὴν προετοιμάσῃ σιγὰ-σιγὰ...

— Γιατί δὲν μοῦ ἔγραψες;... εἶπε. Γιατί, ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ἰδωθήκαμε, δὲν ἐφρόντισες νὰ λάβω εἰδήσεις σου;

— Πρὸς τί; Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη... Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ λυπηθῶ καὶ σένα. Δὲν προσέφερα ποτέ καμμιὰ χαρὰ στὴ ζωὴ σου, καὶ μένε μου Ζάν. Κάποτε, ὅταν ἐμαθα πῶς μ' ἀγαποῦσες, ἡ καρδιά μου ἀνῆκε σ' ἄλλον. Κι' ἀπὸ τότε, μόνο τίς λύπες μου μοιράστηκες μαζί μου.

— Ἐάν μοῦ ἔγραφες, ἐν τούτοις, Σαρλόττα, θά ἐνώνναμε τίς προσπάθειές μας γιὰ νὰ βρῶμε τὰ παιδιά σου...

— Τί θά μὴ πορῇσις καὶ σὺ νὰ κἀνῃς, Ζάν;

— Ποιὸς ξέρει;

— Ὅ,τι ἦταν ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ γίνῃ, τὸ ἔκαμα ἐγώ...

— Ποιὸς ξέρει; Ἐξαπατῶ αὐτὸς μὲ ὕψος μυστηριώδες.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Ἡ Σαρλόττα

ὡς πρόσεξε αὐτό. Καὶ μὲ ἀγωνία εἶπε:

— Ζάν, μήπως ξέρεις τίποτα;

— Ὅχι, ὄχι! Δὲν ξέρω τίποτα...

— Ἀχ, Θεέ μου! ἐψιθύρισε αὐτὴ κουνώντας θλιβερά τὸ κεφάλι της. Εἶμαι τρελλή!

— Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε αὐτὸς, δὲν θάθελαι νὰ χάσῃς κάθε ἐλπίδα.

— Ζάν! Ζάν!

Τοῦ ἄρπαξε τὰ χέρια. Τάσφιξε μέσά στὰ δικά της.

— Θάλῃς καλεῖς ὅτι δὲν μοῦ φανερώνεις ὅλη τὴ σκέψη σου.

— Ἔλα, Σαρλόττα. Ἀς μὴ μένου με ἐδῶ. Ἔλα μαζί μου μέσα στὸ σπῆτι...

— 59 —

Ὅταν βρεθῆκαν στὸ κατάφωτο σαλόνι, ἡ Σαρλόττα ἐκύτταξε προσεκτικὰ τὸν Μπερτελέν. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν χαρὰ.

— Τί εὐτυχισμένος ποῦ φαίνεσαι νὰ εἶσαι, Ζάν.

— Εἶμαι πράγματι εὐτυχισμένος. Δὲν εἶνε φυσικὸ αὐτὸ ὅμως, ἀφοῦ σὲ ξαναβρίσκω.

— Ναί. Βέβαια, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷς...

Ἐμεινε σιωπηλὴ λίγες στιγμές. Κατόπιν ξαφνικὰ τοῦ ἐπῆρε τὸ χέρι.

— Πόσον εἶσαι ταραγμένος, ἐντούτοις! Ἐχεις πυρετό.

Ὁ Μπερτελέν τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι του, σὰ νὰ φοβόταν μήπως προδοθῇ.

— Ζάν, μοῦ κρύβεις κάποιο μυστικό, εἶπε αὐτὴ λαχανιάζοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Σὲ βεβαιῶνω, Σαρλόττα, ὅτι ἀπατάσαι, εἶπεν αὐτὸς τρομαγμένος.

Ἡ Σαρλόττα εἶχε πράγματι γλωμιᾶσαι φοβερὰ.

— Εἶνε πολὺ κακὸ ἐκ μέρους σου, ἐάν μοῦ κρύβῃς τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μπερτελέν συλλογιζόταν ὥστόσο:

— Ἐάν τῆς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, θά τὴν σκότωνα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ εὐτυχία σὰν νὰ τὴν γτυποῦσα μ' ἓνα μαχαίρι.

Τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ κοντά του. Καὶ γιὰ νὰ τὴν κἀν νὰ ἡρεμήσῃ, τὴν ἀνάγκασε νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅλες τίς περιπέτειές της ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνάντησιν, ὅλες τίς προσπάθειες ποῦ εἶχε κατὰ βάλῃ γιὰ νὰ ἐξαναβρῇ τὰ παιδιά της. Κατόπιν βλέποντάς τὴν ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴν κούραση, τῆς εἶπε:

— Ἔλα, τώρα, Σαρλόττα. Καιρὸς εἶνε ν' ἀναπαυθῇς...

Θά σὲ οδηγήσω στὸ δωμάτιό σου.

Αὐτὴ σηκώθηκε καὶ πειθὴν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— 60 —

Ἀνεβῆκαν στὸ πρῶτο πάτωμα. Καθῶς περνοῦσαν ἀπὸ τὸν διάδρομο, ἀκούσαν ὁμιλίες.

Ἦσαν οἱ δύο ἀδελφὲς ποῦ κουβέντιαζαν στὸ δωμάτιό τους.

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

— Ποιὸς εἶνε μέσα ἐκεῖ;

— Ἡ Σαρλόττα ἐξεπλάγη.

Τὸ ἄρρωστο κρίνο

— Τί τρέχει ἄραγε;

Ἐτέντωσε τ' αὐτὴ. Οἱ δυὸ νέες μιλοῦσαν γιὰ τίς αἰσθηματικές τους περιπέτειες. Ἡ Λουίζα ἔλεγε:

— Τὸν ἀγαπῶ, κι' ὅμως ποτὲ δὲν θά γίνω δική του! Μοῦ τὸ εἶπε καθαρὰ ὁ πατέρας του. Ἀλλοίμονον. Μήπως ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῇ; Μ' ἀγαπᾷ ὥστόσο.

Καὶ ἡ Κλαίρη ἀπαντοῦσε:

— Ἐσὺ τουλάχιστον ἔχεις τὴν περηφάνειαν νὰ λῆς πῶς εἶσαι ἀξία του. Καὶ πῶς σιγὰ ἐπρόσθεσε:

— Ἐνῶ ἐγώ, ἀγαπῶ κι' ἐγὼ ὅπως ἐσὺ, καὶ δὲν εἶμαι ἀξία τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὅποιον ἀγαπῶ.

Ἡ Κλαίρη ἦταν ποῦ ἐκλαίγε. Ἡ Λουίζα προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἐνῶ σ' ἀγαπᾷ, θά σὲ συγχωρήσῃ. Ἐὰν λησμονήσῃ...

— Ἀλλοίμονο!

Ἡ Λουίζα ἐξαφνα ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφὴ της.

— Κλαίρη, ψιθύρισε. Ξαναλές καμμιὰ φορὰ τὴν προσευχὴ ποῦ λέγαμε ἄλλοτε, ὅταν εἴμαστε στὸ ὄρφανοτροφεῖο; Ἐγώ, ὅταν νοιώθω νὰ μὲ πνίγῃ ἡ ἀγανάκτηση γιὰ τὴν ἀδικία, ποῦ μᾶς γίνεταί, γονατίζω καὶ λέω ἐκεῖνη τὴν προσευχὴ. Ἐσὺ, ἀδελφούλα μου;

— Ἐγὼ δὲν τὴν λέω!

— Γιατί;

— Γιατί δὲν πιστεύω πιά σὲ τίποτα! Σὲ τίποτα!

— Ὁ, ἀδερφούλα μου, μὴν τὸ λές αὐτό. Μὴν ξεχνᾷς ὅτι μέσα στὴ δυστυχία μας παρουσιάσθηκε ἓνας ἄνθρωπος ποῦ ἔσκυψε μὲ πατρικὴ στοργὴ πάνω ἀπ' τὸν πόνο μας... ποῦ μᾶς ἔσωσε...

— Για μὲν δὲν ὑπάρχει πλέον σωτηρία. Εἶνε ἀργά. Εἶμαι γαμμένη πλέον ἐγώ!

— Ἀδερφούλα μου, μοῦ σχίζεις τὴν καρδιά...

Εϋδυμες ιστοριοϋλες

"Υστερ' από δυό χρόνια συζυγικής ζωής, ή συζυγος με τα δάκρυα, σχεδόν, ττ' μάτια:

—Και όμως, Τάκη, ήσουν τρυφερώτερος άλλοτε μαζί μου. "Όταν μ' αγκάλιαζες, πονούσα από τὸ σφίξιμο, ἐνῶ τώρα...

—Δὲν έχεις δίκιο, ἀγάπη μου. "Αν δὲν πονᾷς τώρα, ὅταν σὲ σφίγγω ἐπάνω μου, εἶναι πὺν δὲν ὑπάρχουν πιά κουμπιά στὸ σακκάκι μου γιὰ νὰ σὲ πονέσουν...

Οἱ θεαταὶ ἐνὸς θεάτρου τοῦ Λονδίνου γκρίνιαζαν συχνὰ γιὰ τὰ μεγάλα καπέλλα μὲ τὰ ὁποῖα πολλὲς κυρίες συνήθιζαν νὰ ἐρχονται στὸ θέατρο, καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ μὴν ξαναπατήσουν πιά τ' αὐτό. Πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ ἰδῇ τὸ θέατρο τοῦ ἐορμαζομένου ὁ θεατρὼννης σκέφθηκε τὸ ἐξής: Βάζει τὸν ρεζισέρ τοῦ θιάσου καὶ λέγει ἕνα βράδυ:

—Κυρίες μου, ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου, ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν τακτικὴν πελατεῖαν τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἀπαγορεύσῃ ἀπὸ τῆς αὐριον στίς κυρίες νὰ φοροῦν τὰ καπέλλα των κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως. Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἰσχύει διὰ τὰς ἡλικιωμένους κυρίας.

Τὴν ἄλλη μέρα οὔτε μιὰ γυναῖκα δὲν ἦλθε μὲ καπέλλο στὴν παράστασι!

"Ενας Ἀμερικανὸς ἔτρωγε παρὲα μ' ἕναν Γάλλο φίλο του, μὲ τὸν ὁποῖο συνεταξίδευε στὴν Κουαντὴ Ἀκτή. Κατὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἔπαυε στὸ κάθε τι νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

—Ἐμεῖς ἔχουμε μεγαλειότερο ἀπ' αὐτὴ στὴν Ἀμερική.

Ὁ φίλος του τὸν ἄκουγε, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε.

"Όταν ἐπρόκειτο νὰ ἀποσυρθοῦν στὴ δωματίό τους, ὁ Γάλλος κατὰ λέγει ἰδιαιτέρως τοῦ καμαριέρῃ τοῦ Ἀμερικανοῦ, δίνοντάς του ταυτοχρόνως καὶ ἕνα γενοῦαο πουρμπουάρ.

Σὲ λίγο ὁ Ἀμερικανὸς πέφτει στὴ κρεβάτι του. Ἀμέσως ὅμως πετάγεται ἐπάνω φωνάζοντας γοερά. Εἶχε πέσει μὲ τὰ μαλακὰ πάνω σ' ἕναν κάδουρα.

—Τί εἶνε αὐτό; φωνάζει τοῦ Γάλλου.

—Ψῶλος! τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχετε πὺν μεγάλους ἐσείς στὴν Ἀμερική!...

"Ενας κυνηγός, λίγο μῦωψ, ρωτᾷ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς παρέας του:

—Δὲ μοῦ λέε, ὅλοι οἱ κυνηγοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ δάσος;

—Ναί.

—Ὅλοι;

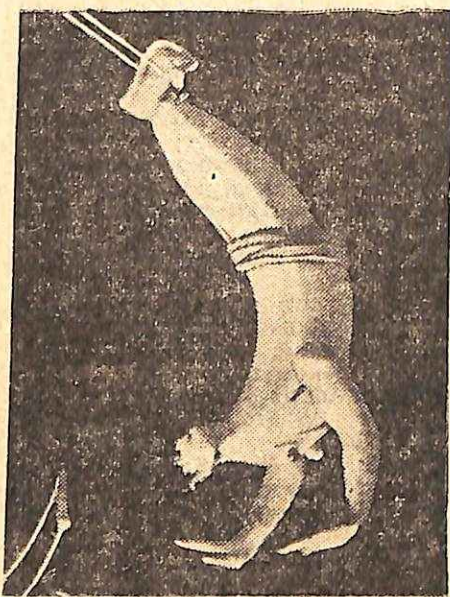
—Μὰ βέβαια!

—Σῶοι καὶ ἀνέρωοι;

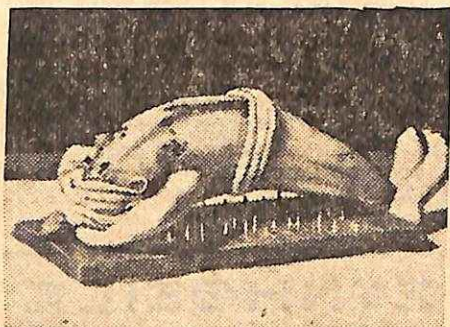
—Ἀφοῦ τοὺς εἶδα!

—Ὁρῶναι! Σκέτωσα, λοιπόν, ἕνα λαγὸ!

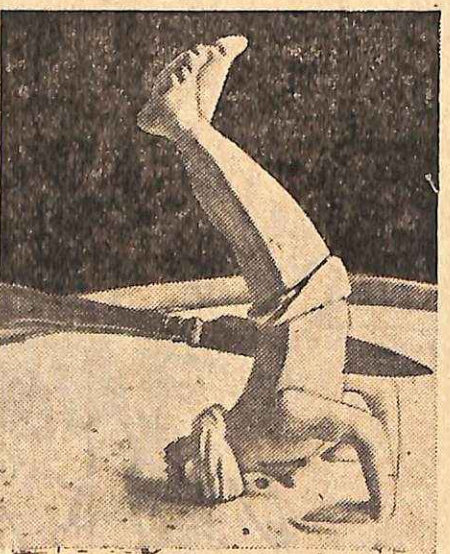
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΠΑΝΑΝΕΣ

Ὁ σαλιμπάνκος

Ὁ φακίτης ἐπάνω στὰ καρφιῶ

Ὁ κλόουν

Ὁ γνωστὸς Ἀγγλος γλύπτης Χένρυ Ρίξ ἐδημιούργησε κατὰ θαυμάσιες κοῦκλες μέ... μπανάνες! Ἡ ἔκφρασις των καὶ ἡ ζωηρότης των κινήσεων των εἶναι καταπληκτικὲς. Ἀληθινὰ ἔργα τέχνης.

Οἱ Ἀγγλοὶ τὰ ἐξετίμησαν τόσο πολὺ, πὺν στίς ὥρες τῆς σχολῆς των δάλλθκαν νὰ τὰ μιμηθοῦν καὶ κατασκευάζουν τὰ πὺν παράξενα συμπλέγματα.

Μικρὰ περίεργα

"Ενας Ἀμερικανὸς μηχανικός, τέως ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, βρῆκε ἕνα μηχανήμα, τὸ ὁποῖο θὰ καθιστᾷ στὸ ἐξῆς ἀδύνατη τὴν ἀπαγωγή μικρῶν παιδιῶν ἀπὸ τοὺς διαδρόμους «κιντνάπερς». Τὸ μηχανήμα αὐτό, εἶναι εἶδος μικροφώνου, τοποθετημένου μέσα στὸ κρεβάτακι τῶν παιδιῶν καὶ συνδεδεμένου μὲ μεγάλῳνα τοποθετημένα σ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ μηχανήμα αὐτό εἶναι τόσο εὐαίσθητο, πὺν μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ καὶ τὸν ἐλαφρότερο στεναγμὸ τοῦ μικροῦ. Μόλις, λοιπόν, συμβῇ τίποτε τὸ ἀνώμαλο εἰς βάρος τοῦ παιδιοῦ, ἀμέσως τὸ παίρνει εἰδηση ὅλο τὸ σπῖτι καὶ τὸ παιδὶ σωζεται.

Ὁ δῆμος Λονδίνου ἐδημοσίευσε ἕνα μεγάλο τόμο, πὺν περιέχει πληροφορίες ἐπὶ τῆς δημογραφικῆς κινήσεως τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσῃς καὶ ἐπὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων πὺν ἔχουν σχέση μὲ τὴν ζωὴ τῆς.

Λοιπόν, ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ μαθαίνουμε ὅτι τὸ Λονδίνο ἔχει σήμερα 8.233.912 κατοίκους, ὅτι γίνονται κάθε μέρα 120 γάμοι, ὅτι κάθε χρόνο γεννιοῦνται 58.000 μικροὶ Λονδρέζοι καὶ πεθαίνουν 51.000 κάθε ἡλικίας ὅτι 17.000 Λονδρέζοι συλλαμβάνονται σὲ κατάστασι μὴ ἀποκρυπτομένης μέθης, ὅτι οἱ δρόμοι τοῦ Λονδίνου ἔχουν, συνολικῶς, μῆκος 2325 χιλιομέτρων, ὅση δηλ. εἶναι ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Λονδίνο μέχρι τῆς Νέας Γῆς (κοντὰ στίς ἀμερικανικὲς ἄκτες), ὅτι οἱ Λονδρέζοι μόλις βλέπουν 3 ὥρες καὶ 12 λεπτά, ἥλιο τὴν ἡμέρα, καὶ ὅτι ἀπὸ τίς 365 μέρες τοῦ χρόνου, τίς 187 βρέχει καὶ τίς 42 ἔχει πυκνὴ ὁμίχλη...

Ὁ ἐντιμότατος μίστερ Μίλες, ἀπὸ τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας, πὺν πέθανε τελευταίως, ἔσπασε ἕνα περίεργο ρεκόρ: ἔγραψε τὴν μεγαλειότερη διαθήκη τοῦ κόσμου. Πραγματικὰ, αὕτη περιέχει 32.400 λέξεις. Ἡ μεγαλειότερη πρὸ αὐτῆς διαθήκη ἦταν τοῦ Ἀγγλοῦ μίστερ Μπάε, ἀπὸ τὸ Γκλῶστερ καὶ περιελάμβανε 26.000 λέξεις.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ γιὰ τὸ ἄκρον ἀντίθετον τῶν δυὸ αὐτῶν διαθηκῶν; Ἦταν τοῦ ὑπολοχαγοῦ Φράνκ Ράμπουν Κίλκλεϋ, πὺν πέθανε στὸν Μεγάλο Πόλεμο. Ἡ διαθήκη αὕτη εἶχε γραφῇ πίσω ἀπὸ τὴν φωτογραφία μιᾶς νέας γυναίκας πὺν τὴν ἔλεγαν Τζέην καὶ ἔλεγε: «Τῆς ἀφῆνω ὅλα». Ἡ διαθήκη αὕτη εἶχε ὅλο-ὅλο, μὲ τὴν ἡμερομηνία καὶ τὴν ὑπογραφή, 11 λέξεις.

Ἰταλικά διηγήματα

Τὸ εἶχε πει κι' ὁ Σοπεννάουερ

Μιὰ ἱστορία σὰν εϋδυμογράφημα

Τὴν πρώτη φορὰ πὺν τὴν εἶδα ἦταν στὴν ἀγορακιὰ τοῦ Κάσι, τῇ γεμάτῃ χαλίγια.

Ἦταν ξαπλωμένη κατὰ γῆς, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο στὴ θάλασσα καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς συναγωνίζονταν μὲ τὴ θάλασσα ἂν ἦταν πὺν γαλανὰ.

Τώρα ὅλοι σας ξέρετε τί συμβαίνει στὸ Κάσι, μὲ τὸν ἐξαιρετικὸ ἀέρα, πὺν ἀναπνέει κανεὶς ἐκεῖ: "Ενας ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ δῇ μιὰ γυναῖκα, χωρὶς νὰ τὴν ἐρωτευθῇ. Κι' ἐγὼ τὴν ἔπαθα ἀμέσως. "Ενα τέτοιο κεραυνόβλο ἐρωτα δὲν τὸν φανταζόμουν ποτέ.

Καθὼς τὴν ἐκύτταζα, συλλογιζόμουν πὺς ἂν αὕτη ἡ κοπέλλα παντρευότανε μιὰ μέρα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ πάρῃ κανένα ἄλλον ἀπὸ ἐμένα. "Όσο γιὰ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ τὴν κατακτοῦσα, δὲν εἶχα κανένα φόβο. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ εἶχα διαβάσει ἕνα βιβλίο τοῦ Σοπεργάουερ καὶ εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν περίεργο νόμο τῶν ἀντιθέσεων.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε ἰδέα περὶ τίνος πρόκειται, μὺν ὅμως νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω μὲ δυὸ λόγια:

«Φαίνεται, λέγει ὁ Σοπεννάουερ, ὅτι ἡ γυναῖκα ἔλκεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον πὺν ἔχει χαρακτηρὰ ἐκ διαμέτρου μὲ τὸν δικὸ τῆς. Καὶ γι' αὐτὸ συμβαίνει συνήθως, οἱ θαρραλεοὶ ἄνδρες νὰ παντρεύονται γυναῖκες φοβισσιάρες, οἱ φοβισσιάρηδες νὰ πέφτουν στὴν ἀγκαλιὰ μικρῶν στρατηγῶν μὲ φουστάνια, οἱ ποιηταὶ νὰ τὰ φκεῖνουν μὲ γυναῖκες, πὺν ἔχουν ἐξαιρετικὰ πρακτικὸ πνεῦμα καὶ οἱ κακοὶ καὶ θρασύς νὰ ἐρωτεύονται καὶ νὰ τὰ καταφέρουν νὰ τοὺς ἀγαποῦνε γυναῖκες ἀγαθώτατες, πὺν γίνονται θύματά των...»

"Όταν τὴν εἶδα νὰ μὲ κυττάξῃ μὲ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς νύχια, ἐσχημάτισα ἀμέσως τὴν πεποίθησι, ὅτι ἦταν ἕνας τύπος ἡσυχου καὶ εὐγενικοῦ κοριτσιοῦ. Πόσο δύσκολο εἶναι νὰ καταλάβῃ κανεὶς μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὸν χαρακτηρὰ μιᾶς γυναίκας μὲ τὸ μαγίό τῆς! "Όταν ποόκειται νὰ κρίνῃς μιὰ γυναῖκα ντυμένη, τὸ πρᾶγμα εἶναι ὅπως δῆποτε πὺν εὐκολο.

Τὴν νέαν αὕτην ἐν τούτοις, δὲν εἶχα νὰ τὴν κρίνω παρὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς καὶ ἀμέσως εἶπα πὺς τέτοια μάτια δὲν μπορούσαν νὰ ἀνέκουν παρὰ στὸ πὺν ἡσυχ, στὸ πὺν γλυκό, στὸ πὺν εὐγενικὸ πλάσμα τοῦ κόσμου.

Ἐν τούτοις κι' ἐγὼ ἔχω τὸν ἴδιο χαρακτηρὰ. Εἶμαι τόσο ἡσυχος, πὺν θάνα μὲχρις ἀηδίας κι' ἂν αὕτη μὲ πρόσχε ἐκινδύνευα νὰ χάσω κάθε ἐλπίδα νὰ ὑ ἀγαπήσῃ. Ἀπεφάσισα, λοιπόν, νὰ ὑποκριθῶ καὶ νὰ ἐμφανισθῶ τελείως διαφορετικὸς, θρασύς καὶ αὐταρχικὸς κι' ἔτσι νὰ τὴν κάμω νὰ καταλάβῃ ἀμέσως, ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ ἄνθρωπος, πὺν τῆς ταίριαζε.

Πλησίασα λοιπόν καὶ τῆς εἶπα, χω-

τοῦ Ἀλλονζο Μέτζ

—Μοῦ φαίνεται πὺς, ἄρ-
χισε νὰ λῆ ἐκείνη.
—Δὲν ἔχει μοῦ φαίνεται
καὶ μοῦ ξεφαίνεται. Σὰς ἀ-

ρέσω:

—Ὦ, Θεέ μου!... ξαναεἶπε ἐκείνη.

—Λοιπόν ἐν τάξει. Εἴμαστε σύμφωνοι. Δὲν μοῦ λέτε τώρα. Κάνετε τὸ μπά-
νιο σας;

—Ὅχι, ἀκούη· ἐγὼ...

—Ἀς κάνουμε μαζί. Ἐμπρός, μᾶς!

—

Ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας γιὰ νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ ἐρωτός μας κι' ὅλη τὴν εὐτυχία, πὺν μοῦ ἔδωκε αὕτη κατὰ τὴν περίοδο τῆς μνηστείας μας, τὸ πὺν λεπτό, τὸ πὺν γλυκό, τὸ πὺν εὐγενικὸ πλάσμα τῆς τοῦ κόσμου; Ἐρρουφούσε κυριολεκτικὰ τὰ λόγια μου, ὑπήκουε σ' ὅλες τίς διαταγές μου, ἔκανε ὅλες μου τίς ἰδιοτροπίες, ὅσο καμμιὰ γυναῖκα στὸν κόσμῳ.

Εἶχα πεισθῇ σ' ἀλήθεια πὺς ἤμουν αὐταρχικὸς καὶ πὺς δὲν ἔπρεπε οὔτε καν νὰ συζητῇ τίς ἐπιθυμίες μου. Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν φανταζόμουν τὸν ἐαυτό μου ἱκανὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ παίξῃ αὕτη τὴν κωμωδία. Περίμενα λοιπόν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μας κι' ὅταν βρεθῆκαμε μόνοι τῆς εἶπα:

—Ἀγαπητῇ μου, πρέπει νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐξομολόγησι. Σ' ἐνέλασα γιὰ τὸν χαρακτηρὰ μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι διόλου ἐκείνος, πὺν φαντάζεσαι. "Όταν σὲ εἶδα τὴν πρώτη φορὰ κατὰλαθα πὺς ὁ χαρακτηρὰ σου εἶναι ἡσυχος, ἀγαθός, εὐγενικός καὶ θάληρα νὰ σὲ κατακτῶ, δειγχνοντάς σου πὺς εἶμαι διαφορετικώτερος ἀπὸ ὅτι εἶμαι τῶνπτι, δηλαδὴ ἡσυχώτατος ἄνθρωπος. Δὲν ξέρω ἂν ἔχῃς ἀκούσει γιὰ τὸν νόμο τῶν ἀντιθέσεων τοῦ Σοπεννάουερ.

—Τὸν ξέρω, μοῦ ἀπάντησε καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα.

Μὲ κυττάζε κατὰματα κι' εἶχε πάρει μιὰ ἐκφρασι ὅπως διόλου διαφορετικὴ.

—Τόσο καλὰ τὸν ξέρω τὸν νόμο αὐτό, πὺν ὅταν ἦλθες κοντὰ μου, κατὰλαθα ἀμέσως πὺς ἂν ἤθελα νὰ μ' ἀγαπήσῃς, τὸ καλλίτερο πὺν εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ ὑποκριθῶ τὴν ἡσυχὴ καὶ γλυκειὰ γυναῖκα. Κι' ἐνῶ μοῦ ἐρχότανε νὰ σὲ μπατσί-
σω γιὰ ὅσα μοῦ ἔλεγε, ἔκανα τὴν μισοκακομοιρη. Νομίζω πὺς ἐπέτυχα ἐκεῖνο πὺν ἤθελα. Μὰ τώρα τί κάθεται καὶ μὲ κυττάς ἔτσι. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὕτη διατάσσω. Ἐλα γρήγορα στὸ κρεβάτι. Κι' αὐριο τὸ πρῶτ νὰ σηκωθῇς χωρίς νὰ πλύ-
νῃς τὰ πιάτα, ἄπου φάγανε οἱ καλεσμέ-
νοι μας, γιατί δὲν ἔχουμε ἀκόμη ὑπηρε-
τρια!

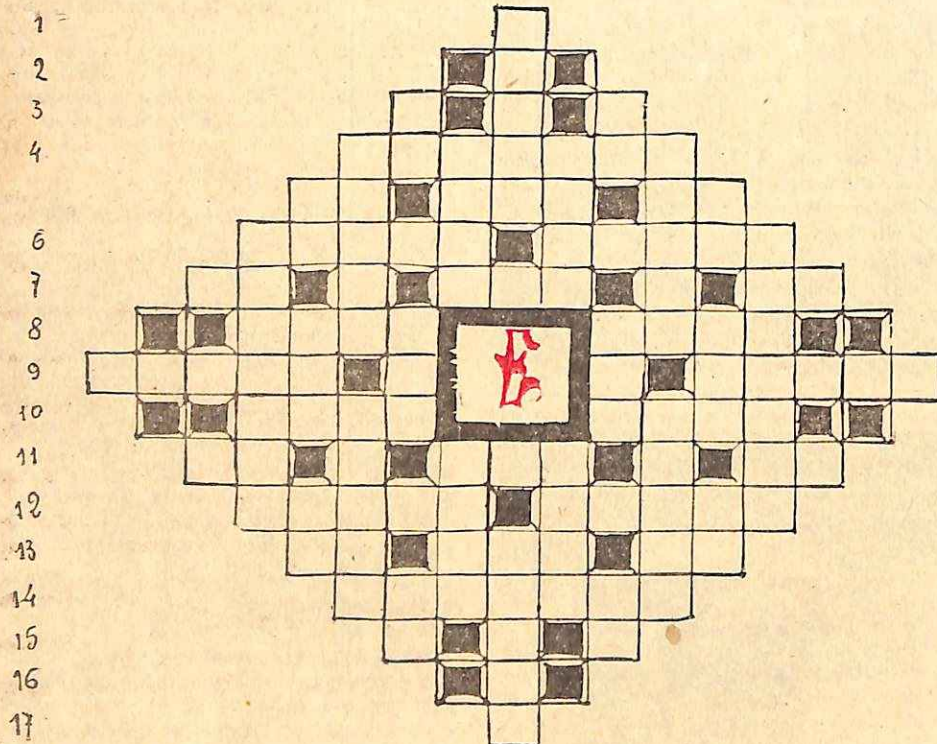

Μὲ κυττάζε κατὰματα, κι' εἶχε πάρει μιὰ ἐκφραση ἐντελὲς διαφορετικὴ.

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

Οριζοντίως:

- 4) 'Απονέμεται εις την νικήτριαν δαίδα.
- 5) 'Αρθρον (πληθ.). — Πρόθεσις. — 'Ησο (ἀρχαία).
- 6) 'Εποχή του έτους. — Περιβόλι.
- 7) Δεικτικόν. — Σύνδεσμος. — Γράμμα.
- 8) 'Ανάδοχος. — Τά φοροῦν οἱ κληρικοί.
- 9) Μάρκα αυτοκινήτου. — Πράγματι.
- 10) 'Επίρρημα χρονικόν. — 'Αντιθετικὸς σύνδεσμος.
- 11) Γράμμα. — 'Επίρρημα τοπικόν. — ΚΩ.
- 12) Δημοτικόν. — Βρώμε (ἀρχ.).
- 13) Δύο γράμματα τῆς λέξεως ἄλλοι. — 'Αρθρον (γεν.). — 'Αόριστος ἀντωνυμία.
- 14) 'Αριθμοί.

Καθ' ἑτέως:

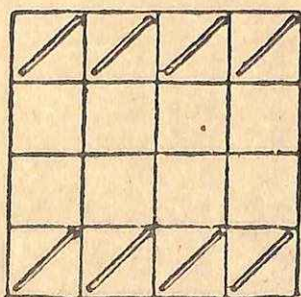
- 4) 'Επέρχεται εις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
- 5) Σύνδεσμος συμπλεκτικός. — Βλέπω. — Νῆμα.
- 6) Μεταφορικὸν μέσον. — 'Υπάρχουν πολλά τοιαῦτα, ἅτινα διδάσκουν τὴν ἀνθρωπότητα (εἰκ.).
- 7) 'Αντωνυμία προσωπική. — 'Οταν. — Ζῶν.
- 8) 'Επιμεριστικὴ ἀντωνυμία. — Πόλις.
- 9) 'Αγῶν. — Διαδέχεται τὴν νύκτα.
- 10) Γούδα (ἀνορθ.). α.....γαμπρὲ πορφύρεται.

- 11) 'Αρθρον. — Μάρκα πούδρας. — Νότα.
- 12) Βοήθη. — Χρήματα.
- 13) 'Αρνησις. — Γαλλική. — Νότα.
- 14) Χορταρικόν.

'Αποστολεύς:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΣ,
'Αθήναι

Τὸ παιχνίδι μετὰ σπέρτα

Σὰς δίνουμε σήμερα ἕνα νέο παιχνίδι μετὰ σπέρτα, πολὺ πρωτότυπον. Πάνω σ' ἕνα φύλλο χαρτί, κάνετε μετὰ τὸ μολύβι τὸ παρακάτω εἰκονιζόμενον τετράγωνον. Κατόπιν παίρνετε ὀκτώ σπέρτα χρωματιστά: τέσσερα μαύρα καὶ τέσσερα

πράσινα ἢ κόκκινα. 'Αν δὲν ἔχετε χρωματιστά σπέρτα, παίρνετε ὀκτώ σπέρτα κοινὰ καὶ ἀσπρίζετε τὰ κεφάλια τῶν τεσσάρων μετὰ λίγη κιμωλία. Καὶ τὸ παιχνίδι ἀρχίζει.

Εἰσθε δὺο παῖκται. 'Ο ἕνας παίρνει τὰ μαύρα π. γ. σπέρτα καὶ ὁ ἄλλος τὰ λευκά. Τοποθετῆτε τὰ σπέρτα ἕνα ἑκάς ἑμμοια, δηλαδή 2 λευκά, 2 μαύρα καὶ κατὰ τὸν τρόπο πού δείχνει ἡ εἰκὼν μας.

Κερδίζει ἐκεῖνος πού θὰ κατορθώσῃ νὰ τοποθετήσῃ τὰ τέσσερα σπέρτα του πάνω σὲ μιὰ μόνη γραμμὴ κάθετο, ὀριζόντιο ἢ διαγώνιο. Οἱ παῖκται παίξουν ἕκαστος τὴν θέσιν τῶν σπέρτων τους, καὶ τοποθετώντας τα μέσα σ' ὁποιοδήποτε τετράγωνον, ἐφ' ὅσον φυσικὰ αὐτὸ δὲν εἶναι κατεληγμένο ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον.

Μέσα σὲ μισὸ λεπτό

Μπορεῖτε νὰ πῆτε μέσα σὲ μισὸ λεπτό, ποῖ τῶν δύο σημείων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα βρίσκεται στὸν 'Ισημερινὸ καὶ τὸ ἄλλο στὸν Β. Πόλο, εἶναι πλησιέστερα πρὸς τὸ κέντρο τῆς γῆς;

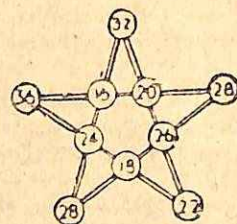
Λύσεις προηγουμένων

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

Στὸ 1ο τὸ Β. δὲν σκεπάζεται τὸ Α. Στὸ 2ο—τὰ σκεπάζεται ὅλα—3ο τὰ σκεπάζεται ὅλα.

ΕΝΑΣ ΑἶΩΝ

'Ιδοὺ πῶς θὰ ἔχετε τὸ ζητούμενον ἄθροισμα:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 569

Οριζοντίως:

- 1) 'Ια. — 2) Αἰδώς. — 3) Μύ, τῆ.
- 4) Δέ, 'Αρης. — 5) Τελῶ, ἄς. — 6) 'Αλογάκι, ὤς. — 7) Αἰλῆς, ἕνα, ντό.— 8) Κρασιά, 'Αμφίων. — 9) 'Ωρα, Ποτά.
- 10) 'Αζωτον — Πράο. — 11) 'Ωραϊότητα. — 12) 'Ανταρσία. — 'Ασσοί, 'Ησαία, φάρως. — 14) 'Ασίας. — Μαίναλον.

Καθ' ἑτέως:

- 1) Σά.— 2) 'Ακρᾶ, Σ. Σ.— 3) Μεταφράζω, οἱ.— 4) 'Ελῆξ. — 'Ωραία.— 5) 'Αλότ, Σατάν. — 6) Τρώγει, Οἶτη.— 7) Η, Η, 'Αναπνοάς. — 8) Σῶζ, τράμ. — 9) Σί, 'Ασπασία. — 10) 'Αμαρτία. — 11) ΑΛΛΑ. — 12) 'Ιωνικός, φά. — 13) Στάζ, 'Αλ. — 14) 'Ον, ρά. — 15) 'Ον.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

— ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ —

Διάλογος τοῦ :

ΝΤΙΝΟΥ ΣΑΚΕΛΑΡΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Πέτρος: 35 ἐτῶν, ψηλός, κομψά ντυμένος, καὶ μετὰ μιὰ μάσκα αὐτοπεποιθήσεως στὸ πρόσωπον.

Ντόρα: 30 ἐτῶν, φαίνεται ὅμως νεώτερη. Πολὺ ὁμορφη.

(Τὸ πλοῖο σὲ λίγο φτάνει στὴ Βενετία. 'Ο Πέτρος στὴν καμπίνα του, πρώτης θέσεως, περπατᾷ νευρικά ἀπὸ τὴν μιὰν ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη. Σὲ μιὰ στιγμὴ χτυπᾷ ἡ πόρτα, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀνοίγει, καὶ μπαίνει μέσα μιὰ ὁρμή ἢ Ντόρα).

Ντόρα.— Κύριε λυπηθῆτε με.

Πέτρος (Μένει, ἐκπληκτός).....

Ντόρα.— Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὴν τὴν συνεχῆ σας παρακολούθησιν.

Πέτρος.— Ποιὰ παρακολούθησιν; Δὲν σὰς γνωρίζω κανὲν κυρία μου.

Ντόρα.— 'Αφήστε τώρα αὐτὸ τὸ ὄφρος. Μὲ ξέρετε καὶ σὰς ξέρω καλά.

Πέτρος.— Δὲν καταλαβαίνω.

Ντόρα.— Χρόνια τώρα ταξιδεύουμε μαζί, ἢ μάλλον ταξιδεύετε μαζί μου.

Πέτρος.— ἔχετε γίνῃ ἡ σκιά μου.

Πέτρος.— Μὲ κολακεύετε. 'Η σκιά σας εἶναι τόσο κομψὴ καὶ τόσο κοντὰ σας...

Ντόρα.— Νὰ λείπουν οἱ εἰρωνεῖες.

Πέτρος.— Μιλῶ σοβαρώτατα.

Ντόρα.— Τί ζητᾷτε ἀπὸ μένα;

Πέτρος.— Αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν κάμω ἐγώ.

Ντόρα.— Γιατί βρῖσκεσθε πάντα μπροστά μου;

Πέτρος.— Μιὰ σύμπτωσης ἔσως.

Ντόρα.— Σύμπτωσης θὰ ἦταν ἂν γινότανε μιὰ, δύο, τρεῖς φορές. 'Αλλὰ αὐτὸ γίνεται χρόνια τώρα. 'Οπου ἐπὶ γὰρ, ἐσεῖς κοντὰ μου πάντα δὲν μ' ἀφήσατε οὔτε μιὰ στιγμὴ.

Πέτρος.— Μήπως, χωρίς νὰ θέλω σὰς ἐνώχλησα μετὰ κάποιο ἄρρεπο φέροσμο;

Ντόρα.— 'Οχι, μὰ ἡ ματιά σας ὅταν καρφώνεται πάνω μου με στενοχωρεῖ. 'Η σιλουέττα σας βρῖσκεται παντοῦ. 'Εχετε καταστήσει γιὰ μένα σωστός ἐφιάλτης.

Πέτρος.— 'Αλήθεια. Μοιάζετε σὰν νὰ προσπαθῆτε νὰ ἀποφύγετε κάτι. Σὰν κυνηγημένο πουλὶ πού μετὰ δία ψάχνει νὰ εὑρῇ τὴ φωλιά του.

Ντόρα.— Εἰσθε λοιπὸν καὶ ποιητής;

Πέτρος.— Πόσα μέρη ἔχετε γυρίσει...

Ντόρα.— 'Ολη τὴ γῆ σχεδόν.

Πέτρος.— Χωρὶς νὰ σταθῇτε πουθενὰ δύο μέρες.

Ντόρα.— Πόσες πόλεις... Πόσοι ἄνθρωποι...

Πέτρος.— Οὔτε νὰ τὰ θυμῶμαι ποσὸν.

Ντόρα.— Θὰ σὰς βοηθῶ ἐγώ. (Συνεπαρμένη). Στὴν Ἑλλάδα, στὴν Αἴγυπτο, στὰ μαγεμένα νησιά τοῦ Ἑλληνικοῦ, σὲς μεγάλους καὶ μικροὺς τοῦ Πόντου, στὴ μυκρομένη 'Ιαπωνία, στὰ...

Πέτρος.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Πέτρος.— Καὶ σὲ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, εἶχατε πάντα ἕναν καινούργιο σύντροφο.

Ντόρα (Εὐθύμα).— Οὐ! Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ τοὺς θυμῶ.

Πέτρος.— 'Η σειρά μου νὰ σὰς βοηθῶ. (Βγάζει ἕνα καρπὸ, καὶ διαβάζει). 'Αμερικανοὶ 2. Πρίγκιψ 'Ινδός, 1. Γερμανοί, 2. Ἕλληνες 1.

(Κλείνει τὸ σημειωματάριο). Κι' αὐτὸς ὁ τελευταῖος ὅπως ἔμαθα, εἶναι 'Εβραῖος μεγαλέμπορος.

Ντόρα.— Εἰσθε βλέπω θαυμάσιος λογιστής.

Πέτρος.— Δὲν πιστεύω νὰ ἀμφισβάζετε γι' αὐτὴν μου τὴν ικανότητα.

Ντόρα.— 'Αν ἔχετε τὴν ἴδια δεξιότητα παντοῦ, θὰ εἰσθε ἀκαταμάχητος.

Πέτρος.— Τὸ μόνο μου ἀδύνατον σημεῖο εἶναι ἡ ψυχολογία. Δὲν μπορῶ παραδειγματῶσαι χάριν, νὰ ἐξηγήσω τὴν μανίαν σας γιὰ τὰ ταξίδια.

Ντόρα.— Εἶναι τόσο μεγάλῃ ἡ ζωὴ, καὶ τόσο μονότονη πού κατεντὰ βαρετὴ, Σὲ κάθε μέρος πού πηγαίνω ἀφήνω ἕνα κομματάκι τῆς, κι' ἐστὶ γίνεται πῶς συντομῇ. Μοιάζει μ' ἕνα τεράστιο κουβάρι νῆμα. 'Εδεσα τὴν ἀκρὴ του σὲ μιὰ πόλιν, καὶ αὐτὸ ξετυλίγεται σ' αὐλάκια π' ἀνοίγουν οἱ ἔλικες τῶν καρδιῶν, ἀνάμεσα σὲς γοημὲς τῶν τραίνων, ἢ σὲς ἀσφαλτοστρωμένες κορδέλλες τῶν δρόμων. Μὰ ἐσεῖς τί ζητᾷτε σὲς περιπλανήσεις σας;

Πέτρος.— 'Απλοσύτητα. Σὲ κάθε πόλιν μαγεύω τὰ κομμάτια τῆς ζωῆς σας καὶ αἰτῶμαι τὴ δική μου. Σὲ κάθε ταξίδι μαγεύω τὸ νῆμα πού σκορπάζετε σὲς, καὶ τυλίγω τὸ κουβάρι τῆς δικῆς μου ζωῆς.

Ντόρα.— Βλέπετε οὕτως ἐνδιαφερόσθε γιὰ μένα;

Πέτρος.— Τὸ ὁμολογῶ.

Ντόρα.— Τότε ἐπανερχομαι στὴν πρώτη μου παράκλησιν. 'Απομακρυνθῆτε ἀπὸ κοντὰ μου.

Πέτρος.— Θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα.

Ντόρα.— Φαίνεται ἄντρας μετὰ θέλησιν. Βγῆτε ἀπὸ τὴν ζωὴν μου καὶ ξεχάστε με. Δὲν θέλω τὸν χαῖό σας.

Πέτρος.— Τὸν χαῖό μου; (Γελά λίγο εἰρωνικά).

Ντόρα.— Συχωρῶστε με. Πυρεξήγησα τίς λέξεις σας, 'Αλλὰ αὐτὸ τὸ ἀπὸ γίνῃ πολὺ γρήγορα, τῶπατε μ' ἕναν τρόπο.....

Πέτρος (Πολὺ εἰρωνικά).— 'Ο! Μὴν τρομάζετε. 'Η ἐνόησίν μου, θὰ βαστήξῃ ὡς τὴν Βενετία. 'Εκεῖ με περιμένει ἡ Βάνα.

Ντόρα.— 'Η ἄμορφη 'Ιταλοῦλα πού ταξίδευε μαζί μας ὡς τὴν Νάπολιν;

Πέτρος.— 'Ακριδῶς. Θὰ συνεχίσω τὸ ταξίδι μου μαζί της, καὶ θὰ φροντίσω νὰ πᾶω τὴν ἀντίθετη ἀπὸ σας διέκδοσιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

Ντόρα.— Καὶ δὲν θὰ σὰς συναντήσω ποτε;

Πέτρος.— 'Ελπίζω ὀχι.

Ντόρα.— Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.

Πέτρος.— Σὰς δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ ἐξαφανισθῶ. Μένετε ἡσυχῇ. Θὰ ἐκκουρασθῶ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπην περιπλάνησιν.

νήσιν, ἀράζοντας σὲ κανένα ἡρεμὸ ἀκρογιάλι.

Ντόρα.— Καὶ θὰ μπορέσετε νὰ βλέπετε τὴν ἴδια πάντα θάλασσα, τίς ἴδιες ἄρνες δεμένες στὰ μουράγια, τὰ ἴδια σπίτια, καὶ τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους; 'Εγὼ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω ποτε αὐτό.

Πέτρος.— 'Αργά. Μιὰ μέρα θὰ ποθήσετε καὶ σὲς ἕνα ἡσυχὸ λιμάνι. Τέτοια εἶναι ἡ ζωὴ.

Ντόρα (Βγάζει ἀπὸ τὸ τσαντάκι της ἕνα μαντήλι, καὶ σκουπίζει διαστικὰ ἕνα δάκρυ).

Πέτρος.— 'Αυτῶμαι κατὰ κράτος πού τὰς στενοχωρεῖται.

Ντόρα.— Τὸ ὅτι θὰ σὰς χάσω μοῦ φέρνει μεγάλη λύπη.

Ένα από τα μυστικά της εύτυχίας

Δέν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ένα από τα κυριότερα μυστικά της εύτυχίας είναι να αγαπάται κανείς. Και ν' αγαπάται όχι μόνο από το πλάσμα με το οποίο μοιράζεται τη ζωή του, αλλά συγχρόνως και από όλους όσους τον περιβάλλουν, συγγενείς και φίλους.

Γιατί αισθανόμαστε συνήθως τόση συγκίνηση στις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας μας και διαβεβαιώνουμε ότι υπήρξαν οι ευτυχέστερες μέρες της ζωής μας; Δεν είναι οι παιδικοί θρόνοι που καταλήγουν να τυλίξουν μ' ένα φωτισμένο το παρελθόν, όπως νομίζουμε, ούτε η ανάμνησις των ξενισμών και έντελως άνευθυνων αυτών χρόνων που μας κάνει να νοσταλγούμε την παιδική ηλικία. Ο λόγος είναι ότι μένει πάντα στο βάθος της μνήμης μας η θερμή και αναντικατάστατη ακτινοβολία της αγάπης που μας περιέβαλε και μας προστάτευε όταν ήμασταν παιδάκια, της μεγαλύτερης αγάπης που υπάρχει στον κόσμο, της μητρικής αγάπης.

Και στην ζωή, αργότερα, και ο χειρότερος έγωιστής ακόμη αισθάνεται την ανάγκη να υποστηρίχεται από την συμπάθεια και την αγάπη εκείνων που τον περιβάλλουν.

Τί είναι ο μισάνθρωπος στις περισσότερες περιπτώσεις; Ένας άνθρωπος από τον οποίον έλειψαν μία ή περισσότερες φέρές τα αισθήματα που ήλπιζε να βρή στους όμοιους του. Ένας άνθρωπος που ζήτησε στους άλλους στοργή και συμπάθεια και αγάπη και δεν τη βρήκε. Και από τότε που του στέρησαν οι άλλοι τα αισθήματα αυτά, τα άπαρνείται όπως ο κάτοικος των πεδιάδων θα μπορούσε ν' άρννηθι την ύπαρξη της θάλασσας που δεν αντίκρυσε ποτέ... Άρνείται την ύπαρξη των αισθημάτων αυτών και δεν μπορεί να γνωρίσει την πραγματική εύτυχία.

Δυστυχώς, όλος ο κόσμος δεν έχει την γοητεία του Δόν Ζουάν και την ομορφιά της Ντόροθι Λαμύρ για να προκαλή άμέσως την συμπάθεια. Γι' αυτό, οι περισσότεροι από μας πρέπει να καταβάλλουμε την απαιτούμενη προσπάθεια για να γινώμεθα έλκυστικοί και να μας αγαπούν, και όλοι μας να προσπαθούμε να διατηρήσουμε την αγάπη αυτή. Και το πράγμα δεν είναι τόσο εύκολο.

Απαιτεί αυτοπειθαρχία, απαιτεί διάκοψη πάλη κατά των ενστίκτων μας, κατά του εγωισμού μας, κατά των παθών μας, όση περίπου χρειάζεται για ν' αποκτήσουμε και την υπέρτατη σοφία. Απαιτεί ακόμη άπειρο τάκτ, κατανόηση, ψυχολογική αντίληψη. Η τέχνη του ν' αγαπάται κανείς απαιτεί μεγάλη ύπομνη. Και πάλιν δεν μπορεί να είναι κανείς βέβαιος ότι θα το επιτύχη. Μια γαλλική παροιμία λέει: «Μονάχα τα χρυσά λουδρίκια άρέσουν σ' όλον τον κόσμο».

Φυσικά, η εύτυχία άρκεϊται στην αγάπη μερικών μόνο προσώπων και αυτά όμως πρέπει να βρεθούν.

ΛΟΡΑ

Το κορμί

ΜΟΔΑ

Τα πρώτα φθινοπωρινά καπέλλα

Τα νέα καπέλλα του φθινοπώρου που παρουσιάζουν γραμμές και τάσεις άπολύτως διαφορετικές, έχουν μόλα ταύτα ένα κοινό σημείο: πολύ «άνεβαστά» πίσω και στο άριστερό πλάι, αφήνουν έντελως ελεύθερο τον λαιμό πίσω που είναι χτενισμένος κατά την μόδα του 1900, σχεδόν όμοιόμορφα: όσες έχουν κοντά μαλλιά, κάνουν μίζ-άν-πλι σε σχήμα κάσας. Όσες πάλι δεν θέλησαν να θυσιάσουν τα μαλλιά που απέκτησαν με τόσους κόπους — για το χτένισμα «άλ-πάζ» που τώρα δεν είναι πιά της μόδας — αυτές τα ρουλάρουν ή τα μπουκλάρουν επάνω στην κορυφή της κεφαλής. Και έχουν δική τους δεν τα κόβουν, γιατί δεν θα είναι καθόλου παράξενο να έπιβάλλη η μόδα τον χειμώνα κρεμαστές μπουκλές (ά λ' άγγλαϊζ) επάνω στους ώμους!

Έτσι, θα δοίμε έφέτος πλατύγυρα «σμπέρο» σαν των κάου-μπού, μτερρά καπέλλα σαν των κλόουν, μικροσκοπικά κουκλίστικα καπελλάκια που πέφτουν υπερβολικά μικρά για το κε-

φάλι, αλλά συγκρατούνται κάτω από το πηγούνι με χαριτωμένες κορδελλίτσες, λουράκια ή απλούστατα με μια μεγάλη βουαλέττα που τυλίγεται γύρω.

Θά φορέσουμε ακόμη κάσκες σαν των παλαιών ρωμαίων και σκωτσέζικα μπουνιέ εις άνάμνησιν της χαριτωμένης Βασίλισσας Έλισάβετ.

Επίσης μερικά διασκεδαστικά «πλάτ» έντελως χαμηλά, άπαράλλακτα μ' εκείνα που φορούσε κοκέτικα επάνω στο ένα μάτι η γοητευτική Ντυμπαρρύ.

Οι όμορφες γαρνιτούρες με την σύγχρονη πλούσια και ραφινάτη μόδα συνηθίζονται πολύ: τα φτερά της στρουθοκαμήλου δεν είναι σπάνια στα καπέλλα, οι ώραιες κορδέλλες είναι άπειρες και τα λουλούδια συναντώνται με άφθονία. Όλες οι γαρνιτούρες τοποθετούνται εις ύψος.

Η Σκιαπαρέλλι συνηθίζει πολύ τα χρωματιστά φτερά στα μικρά αυρά καπελλάκια.

Μολαταύτα, υπάρχουν και μερικά καπέλλα που κρύβουν τον λαιμό: είναι τα καπέλλα που έμπνέονται από τις παιδιαστικές καπελλίνες μας ή ακόμη από τις μικρές φόρμες «Μαρία Στούαρτ», που προορίζονται να συμπληρώνουν τις τουαλέτες για βράδυ ή για θέατρο.

Μερικά χαριτωμένα παριζιάνικα μοντέλλα: 1. Τόνα από φέτρ κόκκινο. 2. Άμπιγιέ καπέλλο από τωπέ ρουμπι με μια δουαλέττα που κολακεύει πολύ. Το μοντέλλο αυτό του Έρικ όνομάζεται «Φυγή». 3. Για το σπόρ, ένα μεγάλο καπέλλο από φέτρ πράσινο με μαλακά μπόρ και ψηλή καλότα, ντραπé μπροστά. 4. Φέτρ γαρνιρισμένο με μπουκλα σκεπασμένη από φίδι μαρρόν. Όνομάζεται... «Μέγας Βεζύρης!». 5. Κομφότατο «ρελε-δ» μαύρο γαρνιρισμένο με πολύχρωμα φτερά. Όνομάζεται... «Επίθεσις».

Της γυναικας

Λουλούδια, λουλούδια

Πρέπει να σημειωθεί ότι η μόδα των λουλουδιών που ευνόείται τόσο πολύ τα τελευταία χρόνια, σήμερα κατέληξε σ' ένα είδος τρέλλας σχεδόν...

Και δεν γαρνίρονται με αυτά μόνο τα καπέλλα, αλλά και τα φορέματα και τα άξεσουάρ της τουαλέτας μας.

Μερικές κομψές Παριζιάνες φόρεσαν με τόλμη λουλούδια φρέσκα, άληθινά, στις βραδυνές των τουαλέτες και στα καπέλλα που φορούσαν στις κούρσες. Η μόδα αυτή κρίθηκε χαριτωμένη και βρήκε πολλούς οπαδούς. Άλλά έπειδή τα πραγματικά λουλούδια μαραίνονται πολύ γρήγορα, είναι προτιμότερο και πρακτικότερο να χρησιμοποιήτε μια γκιρλάντα, ένα μπουκέτο ή μια τούφα από λουλούδια σε καλή άπομίμηση.

Οι βραδυνές τουαλέτες που παρουσιάζει η Μάγκυ Ρούφ, είναι γαρνιρισμένες στο ντεκολτέ με γκιρλάντες από λουλούδια σαν βαρεία κολιέ κομμένα από τον κήπο: γκιολάντες από λιλά λευκό ή μώβ, από τριαντάφυλλα, από μοσχοπίελα κ. ά.

Και γενικά τώρα το έρώτημα: Λουλούδια ή φύλλα; Στην Σκιαπαρέλλι τα φυλλάματα ευνόούνται περισσό-

τερο από τα λουλούδια. Βέπομε κάπες, ζώνες, μπρασέλες, γιακάδες κομμένα από φύλλα σαν μετάλλινα ή άπομιμούμενα τα φυσικά με τόση τέχνη που ξεγελιέται κανείς.

Μια κομψοτάτη Παριζιάνα μάλιστα με πολύ γούστο δεν δίστασε να τυλίχθι σ' ένα άληθινό φύλλωμα κισσού, σε μια άριστοκρατική δεξίωση που δόθηκε τελευταίως. Είχε σπουδαίο σουζέ ή τουαλέττα της και όλοι άπέδιδαν την «κρεασιόν» του μοντέλλου στους πλέον φημισμένους ράφτες του Παρισιού, όταν η γοητευτική κυρία άπεκάλυψε ότι ήταν δική της έμπνευσις.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Υγιεινή της επιδερμίδος

Στο πρόηγούμενο σάς έξήγησα λεπτομερώς τους λόγους για τους όποιους, είτε μακιγιάρσθε, είτε όχι, όφείλετε κάθε βράδυ να καθαρίζετε καλά το πρόσωπό σας. Η καλή αυτή συνήθεια, είναι η βάση της υγιεινής της επιδερμίδος, διατηρεί καθαρό, δροσερό κι άρυτίδωτο το δέρμα, σχεδόν μέχρι του γήρατος. Τα

καλλυντικά της ημέρας και τα διάφορα μακιγιάζ, δίνουν στο πρόσωπο το αναγκαίο ρετουσάρισμα, που μεταχειρίζεται με το κραγιόνι και τις μπογιές κι' ό φωτογράφος στην κάθε φωτογραφία, για την άπόκρυψη όρισμένων άτελειών της ή για την τόνωση των ιδιαιτέρων φυσιογνωμικών γραμμών.

Μ' άλλα λόγια, οι διάφορες κρέμες, οι λοσιόν, οι πούδρες, τα ρίμμελ, τα ρουζ και τα μπρυνέτ χρησιμεύουν μόνο για την τεχνική όμορφια — για το ξεγέλασμα του ματιού — ενώ η έφαρμογή της αλούτου και τακτικής καθαριότητας της επιδερμίδος — το ξεμακιγιάρισμα — χρησιμεύουν για την διατήρηση της φυσικής όμορφιάς. Για τους λόγους αυτούς γίνεται και τόση κατάρηση της λέξεως «ξεμακιγιάρισμα» στην παρούσα στήλη.

Παρακάτω γράφω έναν εύκολο κι' άποτελεσματικό τρόπο ξεμακιγιάρισματος, για όσες δεν έχουν τα μέσα να προμηθευθούν ένα ειδικό «γάλα ξεμακιγιάζ», του όποιου βεβαίως η χρήση είναι άπλουστερα και το αποτέλεσμα άριστο, γιατί περιέχει και την θρεπτική συγγρόνως κρέμα της νυκτός:

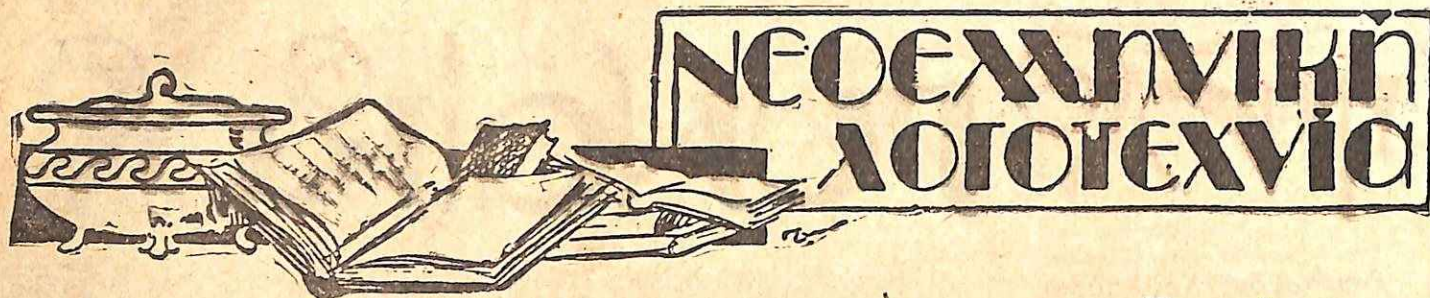
1ον) Όσες έχουν ξηρό ή ελάχιστα ξηρό ή και μέτριο ακόμα δέρμα θά ξεμακιγιάρωνται με την έξης συνταγή: Ρετσινόλαδο 50 γραμ., έλαιον από γλυκά άμύγδαλα 50 γραμ., λάδι φαγητού καθαρό 50 γραμ. κι' έλαιον χαμομήλου 50 γραμ. Με λίγο βαμβάκι βρεγμένο στο παραπάνω μίγμα, καθαρίζετε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας. Μετά δέκα λεπτά δέ μ' ένα κομμάτι στεγνό βαμβάκι το σκουπίζετε καλά. Είθε έτοιμες. Κατ' αυτόν τον τρόπο άφαιρούνται άφ' ένός τα διάφορα καλλυντικά κι' η σκόνη, ενώ άφ' έτέρου τα έγχη των λιπαρών ούσιων, που παραμένουν στο δέρμα, το μαλακώνουν κατά την διάρκεια της νυκτός.

2ον) Λιπαρά δέρματα. Όσες έχετε λιπαρό δέρμα θά ξεμακιγιάρσθε ως έξης: Κτυπάτε σ' ένα δοχείο ένα κρόκο αυγού, προσθέτοντας σιγά-σιγά και ένα κουτάλι της σούπας καθαρό λάδι φαγητού. Άφού κτυήσθε καλά το μίγμα αυτό, όπως γίνεται η μαγιονέζα, τότε άπλώστε το καλά με τα δάκτυλά σας σ' όλο σας το πρόσωπο κι' άφήστε να περάσουν 3—4 λεπτά. Κατόπιν άπαραιτήτως πρέπει να πλύνετε το πρόσωπό σας μ' έλάχιστα χλιαρό νερό, στο όποιον θάχετε διαλύσει βορικό. Η αναλογία του βορικού θάναί η έξης: Τρία ποτήρια νερό, μια κουταλιά της σούπας βορικό. Το βορικό στην περίπτωση αυτή, άφ' ένός άφαιρεί όλο το λίπος από το δέρμα, και άφ' έτέρου άπολυμαίνει την επιδερμίδα και σφίγγει ως στυπτικό τους πόρους της. Το καθαρίσμα του προσώπου με τον κρόκο διατηρεί το δέρμα πάντοτε καθαρό και δροσερό.

Δερματολόγος Γαβριήλ Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

6. Όμοιάτο «καπέλλο-φωτιστέφανος» από δελούδο μονόχρωμο με κόκκινες καρέκλες και μεγάλη δουαλέττα. 7. Ένα μικρό φέτρ μαύρο γαρνιρισμένο με σκωτσέζικο ύφανση ίδιο με της έσώπας. 8. Φέτρ σινέ γκριζο γαρνιρισμένο με γκριζοκράιν και φτερά κόκκινα. Όνομάζεται «Η καρδιά μου». 9. Μαύρο φέτρ με κοκαρδά και κορδέλλες δελουδινες. 10. Χαριτωμένο καπέλλο από λευκό φέτρ γαρνιρισμένο με φτερά πράσινα και ρόζ.

Πληγωμένες καρδιές

Διαβαίνει ο χρόνος

Έρωτικό

«Αγαπημένε. Σε βλέπω ν' ανοίγεις μ' έκπληξη τὰ μάτια διαβάχοντας τὴν πρώτη λέξη 'Αγαπημένε, ποιά νάνα τάχα νὰ σκεφτῇς καὶ τὸ βλέμμα σου περιεργό θ' ἀναζητήσῃ τὴν ὑπογραφή. «Ω, ἦ Ἄννα, Θεέ μου, τί περίεργο:»

Ναί, εἶναι τῆς Ἄννας, τῆς Ἀννούλας, ὅπως μέλεγες. Εἶναι τῆς Ἀννούλας πού ὅμως μῆνες τώρα προσπάθησε ἄδικα νὰ πνίξῃ τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της πού ἔντονα σ' ἀναζητοῦσε.

Ἀγαπημένε: Δὲν ξέρω τί θὰ πῆς γιὰ μένα... Ὅμως θάθελα τόσο νὰ γνωρίσω τὴν καρδιά σου, τὴν καρδιά σου ὅπως πού χτυπᾷ γι' ἀγάπη, γι' αὐτὴν πού ποτέ δὲ μὲ μίλησες. Φυσικά πῶς θὰ μιλῶσες γι' αὐτὴν στὴ μικρὴ σου φίλη, στὸ παιδί πού κοριτσάκι μικρὸ ἀγκάλιαζες καὶ φιλοῦσες ἐσὺ ὁ μεγάλος φίλος, σ' αὐτὴν πού στὰ δεκαοχτὼ χρόνια τῆς νοιώθει κυρίαρχη τὴν ἀγάπη νὰ γιγαντώνῃ μέσα της.

Κι' εἶμαι ἀκόμα παιδί γιὰ σένα. Παιδί σὰν σοῦ μιλῶ γιὰ τίς τρέλλες μου σὺν σχολεῖο, παιδί σὰν σοῦ δείχνω, γιὰ νὰ κινήσω τὴ ζήλεια σου, τὰ ἐρωτικά γράμματα πού παίρνω. Ἐσὺ ξέρεις ν' ἀπαντᾷς στὴ χαρὰ μου μὲ τὴ δική σου χαρὰ, στίς μικρές μου θλίψεις μὲ δυὸ γλυκὰ λόγια. Ὅμως γι' αὐτὴν τώρα τὴ μεγάλῃ μου λιλίψη, σ' αὐτὸν τὸν ἀβάσταχτο πόνο μου, εἰ θὰ πῆς ἀρά γε; Γιατί πονῶ, ὑποφέρω τόσο, Θεέ μου, κι' ἐσὺ δὲ μπορεῖς νὰ μὲ ισοῴησες.

Πόσες φορές στὸν κινηματογράφο, γὰν μπροστὰ στὰ μάτια μας ξετυλίγονταν κάποια ἐρωτικὴ σκηνή, γύριζα τὸ βλέμμα μου γεμάτο λατρεία σὲ σένα. Ἀν γύριζες τότε, θάβλεπες θαυρασμένα τὰ μάτια μου, θάνοιωθες τὴ λατρεία μου γιὰ σένα, θὰ μάντευες τὸ μυστικὸ μου. Ὅπως ποτὲ δὲ γύριζες, φαίνόσουν τόσο ἐπορροφημένος ἀπ' τὸ ἔργο... Καὶ τίς ἰσχύεις π' ἀτέλειωτες περνοῦσαν γιὰ μένα, ἐσὺ ἦσουν τὸν νειρό μου, ἐσὺ ἦ συντροφιὰ μου, ἐσὺ κι' ἡ ζωὴ μου ὅλη...

Καὶ δὲ μίλησα ποτὲ ὡς τώρα... Εἶμαι τόσο περήφανη ἄλλωστε. Ὅμως δὲ μπορῶ πιά! Ἡ φυσικὴ περηφάνεια κι' ἡ εἰσπρέπειά μου γίνηκαν μικρές, ἀσήμαντες μπρὸς τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα τὴν ἐπέραντῃ. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ καὶ πονῶ τόσο...

Σὲ λίγο θάρθῃς ὅπως πάντα. Τὰ ἴδια λόγια θ' ἀκούσω ἀπ' τὰ χεῖλιά σου κι' ὅσοτερά κάπου θὰ πᾶμε ὅπως πάντα. Ὅπως κρυφὰ καθὼς θὰ σοῦ δώσω τὸ μπράσο μου, θ' ἀφήσω τὸ γράμμα αὐτὸ νὰ γλυστρήσῃ στὴν τσέπη σου. Κι' ὅσοτερά... Ἀς γίνῃ θ,εὶ βελήσης. Δὲν θὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ πεθάνω ὅταν νοιώσω πῶς δὲ μ' ἀγαπᾷς, πῶς δὲ θὰ μ' ἀγαπήσης ἰσως. Ὅμως ἡ καρδιά μου—τὸ ξέρω καλὰ αὐτὸ—θὰ πληγωθῇ γιὰ πάντα. Κι' ἐ

Περνοῦν οἱ μέρες καὶ γοργά, γοργὰ διαβαίνει ὁ χρόνος καὶ φεύγουν κι' ἔρχονται ἄνοιξες, φθινόπωρα, χειμῶνες, μὰ τὴν ψυχὴ μ' ἂν κι' ἔμεινα τόσο καιρὸ ἐγὼ μόνος, δὲν πάψαν νὰ τὴν δέρνουν οὐτ' ὥρα οἱ ἀλγηδόνες.

Δὲν πάψαν νὰ τὴν δέρνουν οὐτ' ὥρα οἱ ἀλγηδόνες, γιατί πάντα στὴ σκέψη μου φωλιάζει ἡ θύμησή σου, κι' ἂν φύγαν κι' ἦρθαν ἄνοιξες πολλές, πολλοὶ χειμῶνες, ὅμως στιγμὴ ἀπ' τὰ μάτια μου δὲν ἐξοῦσ' ἡ μορφή σου.

Ναί! ἡ δικιά σου ἡ θύμηση πού ὁ χρόνος δὲν τὴν σβύνει, φέρνει στὰ στήθια μου καημούς καὶ στεναγμούς καὶ κλάμα, καὶ μὲς θυμίζει, εἶτι ἔχασα, κι' ὀλημερίς ἀφήνει, μέσ' στὴν ψυχὴ μου ἀδιάκοπα νὰ παίζεται τὸ δράμα... τοῦ χωρισμοῦ σου.

ΟΗΤΑ

σύ, ἐσὺ θάσαι πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους ὁ μεγάλος φίλος, ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου, ὁ κρυφὸς ἀγαπημένος γιὰ μένα, ἐκείνος πού ξεχνᾷ πῶς εἶν' ἐπικίνδυνη ἡ γοητεία ἐνὸς ἀνδρὸς σὰν κι' ἐσένα, γιὰ ἕνα κορίτσι δεκαοχτὼ χρονῶν σὰν ἐμένα...

Ἀφῆες τὴν πέννα, κι' ἀργὰ δίπλωσε τὸ γράμμα. Ἀπ' τὰ μάτια της τώρα κυλοῦσαν ἀργὰ τὰ δάκρυα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξ' ἡ πόρτα καὶ ὑψηλὴ διαγράφηκε στάνοιγμά της ἡ σιλουέττα του.

—Καλησπέρα, τῆς εἶπε εὐθὺς, πιάνοντας τὰ δυὸ της χεῖρια. Μὰ, τί ἔχεις; σὰν κλαμμένη φαίνεσαι. Κανένα γραμματάκι ἴσως, ἔ; καμμιὰ συγκινητικὴ ἐκμυστήρευση, εἶπε, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα πού κρατοῦσε.

—Ναί, δὲν εἶναι τίποτα... Κάποιο ρομαντικὸ παιδί. Αὐπὴθήκα τόσο πολύ...

Βιαστικά τσαλάκωσε τὸ γράμμα στὰ χεῖριά της κι' ὅσοτερά μ' ἀπότομη κίνηση τῶσγες μικρὰ-μικρὰ κομματάκια.

—Κι' ἄλλη πληγωμένη καρδιά, εἶπ' ἐκείνος μὲ κάποια εἰρωνεία στὴ φωνή. Μὰ ἐσὺ, ἐσὺ, παιδί μου, ἔγινες μοιραία γυναίκα...

Γέλασε ἐκείνη πικρά, ἕνα γέλιο ποῦ μοιάζε καὶ κλάμα μαζί. Καὶ δὲν εἶπε τίποτα...

ΙΩΑΝΝΑ Κ.

Μάτια γλυκὰ καὶ γαλάζια. Πῶς μὲ κυττάτε! Κι' ἐσεῖς κοραλλένια χεῖλη, γιατί πλῆθος σκorpάτες χαμόγελα; Προ-ἀγγελοὶ τάχα νάστε ἐρωτικῆς χαρᾶς; Παιδοῦλα μικρὴ, μαντεύω τοὺς παλμούς της καρδιᾶς σου πούν' ἀγνοοῖ σὰν κρινάκια. Μαντεύω πῶς εἶναι γιὰ μένα... Γιὰ μένα ὅλα... Γιὰ μένα οἱ παλμοί... Γιὰ μένα οἱ ματιές καὶ τὰ χαμόγελα...

Π

Θέλω ἀπόψε πού θάρθῃς, νάχῃς βάλῃ τ' ἀκριβὰ σου μαργαριτάρια... Θέλω σὺν κομὴ σου νάχῃς διάχυτο τ' ἄρωμα πού λουλούδι σὲ κάνει νὰ μοιάζῃς.

Ἐνα ἀγγιολοῦλοδο ὀμπρὶ ἀπόψε μὲ βήματα ἀνδρα σὲ μικρὴ φωλιά, κάποιο θρόισμα ὑπαρξῆς σὰν τὸ πέρασμα νεράιδας θὰ ταράξῃ τὴν ἀπέραντῃ σιγῇ. Κι' ὅσοτερά θέλω δυὸ φιδένια μπράτσα νὰ ἀπλωθοῦν πρὸς ἐμένα γιὰ τὸ πρῶτο ἀγκάλιασμα...

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΞΗΣ

—Π—

Όταν, ἀπ' τὴ ζωὴ δὰ κευ-
ρασδῇς

Θλιβὸ τὸ μοτίβο. Ἡ αὐλαία τραβηγμένη ἀφήνει νὰ φανῇ ὀλόκληρη ἡ σκηνή. Ἡ σκηνὴ μιᾶς ζωῆς...

Καθισμένος στὴν ἄκρη προσπαθεῖ μὲ λυγμούς τὸ βουβὸ του τὸν πόνο νὰ σβύσῃ ΕΚΕΙΝΟΣ... Σπαράζει στὰ στήθια του ἡ καρδιά του ἡ ὀλινμένη. Τρεμοσβύνει στὰ χεῖλιά του σὲ στερνὴ ἱεσιὰ ἡ φωνὴ του ἡ σβυσμένη...

Καὶ τὰ σκηνικά ἀλλάζουν μὲ βία. Χαρούμενη ἡ ὄψη. Γιορτάσι τρανὸ. Μὲς' στὴν τόση τοῦ χοροῦ τὴν κραυγῇ, νά, ΕΚΕΙΝΗ γοργὰ στροβιλιζέται. Σιλουέττα ἐξίσια, μάτια, μαλλιά παραμυθένια. Ὁ καθένας τὸ κομὴ της ἀγκαλιάζει καὶ τὰ χεῖλιά τους σ' ἕνα φίλημα σμίγουν. Τὰ χαμόγελα σ' ὅλους χαρίζει μ' ἕνα ἀτέλειωτο πόθο κρυφόν. Καὶ τὴ ζωὴ της, στὸ ψέμμα βουτᾷ...

Μιὰ μορφὴ σιωπηλὰ περιμένει. Καὶ μιὰ ἄλλη σὺν γλῆντι κυλά... Μὲ ἀγνόητα ὁ νέος προσμένει. Μὰ ἡ νέα στὸν πόνο γελᾷ...

Νεκρικὴ σιγαλιά. Μὲς' στὴν τόση ἀπέραντῃ ὀλίπῃ ἡ ὀρχήστρα παθιάρικα λείει... «Όταν ἀπ' τὴ ζωὴ θὰ κουρασθῇς...»

Καὶ γ'ὼς μπρὸς στὰ μάτια μου βλέπω μὲ πόνο, τῆς ζωῆς μου τ' ἀτέλειωτο δράμα...

...«Όταν, ἀπ' τὴ ζωὴ θὰ κουρασθῇς...» τραγουδάει κι' ἐκείνος. Μὰ μαζί του τὸ ψιθυρίζω κι' ἐγώ...

(Σύνορα),

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΛΙ-ΡΗΣ

Μεταξύ μας

Ἀννοῦλαν Βαρβαρέσσου.
Ἐγκρίνεται τὸ διήγημά σας.

Π. Λυρίτην. Κατώτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα προηγούμενά σας. Στὸ πεζὸ ἐπιτυγχάνετε περισσότερο παρὰ στὸν στίχο.

Γιῶργον Δ. Λύκαν. Καλὸ καὶ ἐγκρίνεται. Γιὰ τὸ ἐνθουσιῶδες γράμμα σας, εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

Μῆτσον Καρραμπίνην. Ὅχι ἀντάξιο τοῦ προηγούμενου σας. Τοῦ λείπει ἡ ἁρμονία, ἡ μουσικότης.

Πόπην Μαργαριτιάδου. Πολὺ ἀπλοϊκὰ καὶ πρωτόλεια τὰ σταλέντα. Ἴσως γιατί δὲν ἔχετε ἀποκτήσῃ εὐχέρεια στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι στρωτὸ. Σχετικὰ καλύτερο «Οἱ καρδιές πού πονοῦν», μὰ καὶ αὐτὸ ὄχι δημοσιεύσιμο. Τὸ σταυρόλεξο

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ἀνθυπομοίραρχος κ. Δημήτριος Ἀντωνᾶκος καὶ ἡ δεσποινὴς Βασιλικὴ Σούμπαση ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὐχομαι νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

Β. Ἀναγνωστάκος

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:
18 Καράτ. τὸ ζεύγος δρχ. 850

14	»	»	»	»	700
12	»	»	»	»	650
10	»	»	»	»	600
8	»	»	»	»	500
6	»	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεῖα καὶ ἡγυγημένη ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ. Ἐλτζη, Ἑλλινόις, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονζίν. Ἐπίσης ἀφίχθησαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517
Ἐκδίδται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Φαβιέρου 12

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
Νικαίας 17

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ δρ. 250
Ἐξάμηνος » » 125
Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6
Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλατῦτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστοράτου 10 Σ) μὲς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

μπορούσατε σὲ δικὰ μας θέματα νὰ κάμετε ὠραίες γελοιογραφίες. Περᾶστε ἀπ' τὸ γραφεῖο καὶ ζητήστε τὸν κ. Σαμπά.

σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη.

Ἀράχνην. Τὸ «Θλιβερὸ ζῦπνημα» νὰ τὸ δουλέψετε μὲ προσοχή, σὲ ὁρισμένα σημεῖα, λίγο σκοτεινὰ καὶ στρωφνὰ γιὰ τὸν ἀναγνώστη καὶ νὰ μᾶς τὰ ξαναστείλετε. Πάντως τὰ θαυμαστικά (καὶ ὄχι ἀποσιωπητικά, ὅπως γράφετε) ἐκεῖνα δὲν μποροῦν νὰ μπουὺν ὅσο κι' ἂν ἔχουν σημασία γιὰ σᾶς, γιατί εἶναι κατὰ ἀπολύτως περιττὸ καὶ ἀρκετὰ ἀστεῖο νὰ μπουὺν θαυμαστικά ἐπάνω ἀπὸ τὸν τίτλο. Εἶναι κατὰ πῶς δὲν ἐπιτρέπεται οὐτε συντακτικῶς.

Ἀνδρέαν Κοκκώλαν. Μέτριο τὸ πεζὸ σας καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Τὸ γράψιμό του δὲν εἶναι πολὺ στρωτὸ ἀκόμα. Στείλτε μας τίποτε ἄλλο περισσότερο δουλεμένο. Μὴ γράφετε ἀπὸ τίς δυὸ πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ.

Νικόλαον Δημητριάδην. Συμπαθητικὸ, ἀλλὰ λίγο σχολαστικὰ καὶ στεγνὰ γραμμένο. Πρὸς τὸ τέλος καλὺτερο. Μὴ βιάζεστε νὰ δημοσιεύσετε.

Κυρίαν Μ. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα ἔξω ἀπὸ τὴ «Σελίδα», στὴν ὁποία — καὶ πάλι ἐπιεικῶς — θὰ μπορούσε νὰ δημοσιευθῇ τὸ «Δάκρυ». Πάντως, ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι καὶ τὰ τρία θέλουν δούλεμα σὺν στίχο.

Κον Α. Ἀντώνιον. Τὰ σκίτσα εἶναι καλὰ, ἀλλὰ δὲν ἔχετε θέματα. Θὰ

ΟΙΚΟΣ ΒΑΖΑΙΟΥ

Γουναρικῶν καὶ γυναικείων φορε-
μάτων, Ταγιέρ, νυφικῶν.

Υπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κας Αὔρας

Ἐπιδιορθώσεις καὶ φύλαξις

ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

Οἱ πελάται τοῦ Οἴκου Βαζαίου δὲ

μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐκτέ-

λεσιν καὶ ἀπὸ τιμᾶς.

Εὐαγγελιστρίας 5

Τηλ. 29-159

Γνωρίζετε τόν έαυτόν σας;

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

Τί λέει ο ψυχολόγος

Εάν σημειώσατε τρία τουλάχιστον Α, σημαίνει ότι είσθε γυναίκα ισροροπημένη, υγιής, που την σέβονται και την αγαπούν όλοι. Είσθε ή ιδανική γυναίκα που είναι πάντα έτοιμη να βοηθήσει τον όμοιό της. Είσθε έπιφυλακτική, σοβαρά, θετική. Έχετε ύψηλά ιδανικά και ξέρετε να τους δίνετε πρακτική εφαρμογή.

Εάν τὸ ψηφίον πὸν προτιμάτε εἶνε τὸ Β, σημαίνει ὅτι εἰσθε ἕνας τύπος ἀνεξάρτητος, πὸν ἀρκεῖται στὸν ἑαυτὸ του, ὅτι ἔχετε πολὺ χιούμορ, στυκτικὸ πνεῦμα. Δὲν ἀγαπάτε τὰ συμβατικὰ πράγματα. Δὲν ἀνέχεσθε κα νένα ζυγὸ.

Τρία Γ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ πνεῦμα σας τὸ κυβερνᾷ ἡ καρδιά. Ἡ φαντασία σας καὶ οἱ αἰσθήσεις σας ἀποτελοῦν τὴν βάση τῆς ζωῆς σας. Εἰσθε συγχρόνως ὀρηκτικὴ καὶ διστακτικὴ καὶ διαρκῶς μετανοῶντε γιὰ τὶς πράξεις σας.

Τὸ ψηφίον Δ σημαίνει ὅτι ἡ γυναίκα ἔχει προσωπικότητα καὶ θέλει νὰ δρᾷ. Εἶνε καλὴ διαχειρίστρια ὑποθέσεων, ἀγαπᾷ ὅμως τὶς μηχανορραφίες.

Οἱ γυναῖκες τοῦ ψηφίου Ε εἶνε ἰδανικὲς σύζυγοι καὶ ἀσύγκριτες φίλες. Εἶνε ὑπολογιστικές. Οὐδέποτε ἔχουν βλαβερὰ αἰσθήματα. Ὑπολογίζουν καλὰ καὶ ξέρουν πότε μποροῦν νὰ ὑποδουλώσουν τὸν ἄνδρα.

Η ΠΑΓΙΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

έπεσε στὴν ἀγκαλιά του με λυγμούς:

— «Ω, πατέρα! Αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος Λαμπρόντ... Ὁ Γουσταῦς μ' ἔσωσε! Θεέ μου!

— «Ὅταν ἠρέμησε λίγο, ἐξήγησε:

— «Ὁ Λαμπρόντ ἤρθε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου καὶ μοῦ εἶπε πὼς κάποιος ἐργάτης ἦταν βαρειά ἄρρωστος κι' ἔπρεπε νὰ τρέξω νὰ τὸν περιποιηθῶ. Κατέβηκα καὶ τότε αὐτὸς ἐπεχείρησε νά...

Ξανάρχισε τὰ κλάμματα. Ὁ θεὸς μου ἐγύρισε πρὸς τὸν Λαμπρόντ:

— «Εμπρός, ἔξω ἀπὸ δῶ! Καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!

Ὁ καρδιοκατακτητὴς δὲν περιέμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Τὸ ἔβαλε στὰ πόδια κι' ἀπὸ τότε κανένας μαι δὲν τὸν ξανάδε. Ὅσο γιὰ μένα, ἐνωιωθὰ μιά μεγάλη χαρὰ νὰ γεμίσῃ τὴν ψυχὴ μου.

Ἡ Λουκία τρέμοντας μπῆκε στὸ σπῆτι. Καὶ ὁ θεὸς μου χτυπώντας με στὸν ὄμο, μοῦπε:

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ λογαριασμὸ τῆς μικρῆς, Γουσταῦ. Ἐλα, τώρα νὰ πιοῦμε κανένα ποτήρι νὰ συνέλθουμε...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα δταν εἶδα τὴν Λουκία νὰ προχωρῇ μέσα στ' ἀμπέλια με ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της, δὲν ἤρξα τὸ συνηθισμένο μου θυμωμένο ὕφος. Ἐκύτταξα ὀλόγυρά μου,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ παθολόγος ἱατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἀναγνώστας μας καθημερινῶς πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν ἀπὸ τὶς 4 1/2—7 1/2 εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ Μιλτιάδου 11. Οἱ θέλοντες ἰδιαιτέρως ἀπάντησιν ν' ἀποστείλουν δι' ἐπιταγῆς εἰς τὴν «Ἑβδομάδα» ἐπ' ὀνόματι τοῦ «ἱατροῦ» τῆς «Ἑβδομάδος». δρ. 50.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἱατροῦ οἱ ἀποδεδειγμένως ἀναγνώσται μας γίνονται δεκτοὶ ἀπολύτως δωρεάν.

Ἀλέξανδρον Ἀν. Ὁμολογῶ ὅτι δταν διαδῶζω γράμματα με τέτοιον περιεχόμενον δὲν νευρίζω μόνον, ἀλλὰ καὶ λυποῦμαι πὸν βλέπω τὴν νεολαία, τοὺς ἀνθρώπους δηλ. στοὺς ὁποίους ἡ πατρίς στηρίζει καὶ τῆς ἐλπίδα νὰ εἶναι τόσο ἀπογοητευμένοι, ὥστε νὰ προκαλοῦν τὸν οἶκτο σ' ὅσους τοὺς ἀκούει. Τὸ φαινόμενον εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον θλιβερόν, ὅσον εἶναι γέροντες πὸν ἐξακολουθοῦν, μ' ὅσα κι' ἂν ἔχουν πάθῃ στὴ ζωὴ, νὰ διατηροῦν μὴ αἰσιοδοξία πὸν συγκινεῖ. Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸ ὕφος αὐτό, ὀλισθήτε με τὸ θάρρος πὸν ἀμύζει στὴν ἡλικία σας καὶ μὴ δειλιάτε πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου. Ἐχετε πάντα στὸ νοῦ σας ὅτι ἡ νίκη στεφανώνει τοὺς ἀνδρείους. Βέβαια θὰ σᾶς βοηθήσω καὶ ἐγώ, γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ πάρετε δύο κουτιά Testoviron Schering τῶν 5 mg. καὶ τῶν 10 mg. καὶ δταν τελειώσουν τότε ὅλα θὰ εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴν τελικὴν νίκη. Ἄν ὅμως παρ' ἐλπίδα καὶ πάλιν ἀποτύχετε, αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι ἡ θεραπεία ἀπέτυχε ἀπλῶς, θὰ πρόκειται περὶ ψυχολογικοῦ αἰτίου κι' αὐτὸ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ, γιατί αἰτία εἶναι ὁ κύριος παράγων. Φροντίστε, λοιπόν, τώρα πὸν εἶναι ἀκόμη καιρός, γιατί ἴσως ἀργότερα νὰ ναι πολὺ ἀργά.

Μίαν βασανισμένην. Ἐπανειλημμένως ἔχω γράψῃ ἀπὸ τὴ στήλη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πῶς δὲν ἔτυχε νὰ τὸ δῆτε; Ἡ μήπως νομίζετε ὅτι πρόκειται περὶ διαφόρου καὶ καὶς φορὰ περιπτώσεως; Ὅλα, λοιπόν, ὅσα σήμερα αἰσθάνεσθε δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνωμαλίαν τὴν ὁποίαν ἔχετε. Λοιπόν, τώρα πὸν εἰσθε ἀκόμη νέα, νὰ φροντίσετε νὰ τακτοποιήσετε τὸ ζήτημα. Ὑπάρχουν ἄλλωστε σήμερα τόσο ἀποτελεσματικὰ φάρ-

μα καὶ ὥστε θάταν πραγματικὸ ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἂν ἀφῆνατε τὴν κατάσταση αὐτὴν νὰ πηγαίη ἔτσι μοιρολατρικῶς. Ὅταν δὲ θὰ σκεφθῆτε πόσο ἄσχημα ἔκματε νὰ μὴ ἀκούσετε τὸ γιαντὸ, θάνατι πᾶ πολὺ ἀργά. Δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆτε, ὅσα μέσα κι' ἂν διαθέσετε, ὕλικά καὶ ῥητικά. Χωρίς, λοιπόν, καμμίαν ἀναβολή, πάρετε Progynon Schering ampoules τῶν 10.000 μ. (τρία κουτῖα) καὶ Proluton τῶν 2 m. καὶ κάμετέ τα σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν πὸν σᾶς ἔδωκε. Εἶναι τὸ μόνον γιὰ νὰ σταματήσουν τὰ συμπτώματα πὸν τόσο σᾶς ἀπελπίζουν.

Ἐπειτα, γεννάται ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ὅπως γράφετε, ὁ ἐνδιαφερόμενος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρίστους μαθητάς, αὐτὸ εἶναι καθησυχαστικόν γιὰ τὴν σημερινὴν κατάσταση, γιατί σημαίνει ὅτι ἡ προηγηθεῖσα ἱστορία δὲν ἄφησε κανένα στίγμα. Γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ἄριστος μαθητὴς, ἀλλὰ χεῖριστος. Γιατὶ, λοιπόν, νὰ σᾶς κυριεύῃ ὁ φόβος; Μήπως μίαν ἄθωα παιδικὴ πράξις μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τόσο κακά; Τί σᾶς φταίει καὶ τὴν παρουσιάζεται γιὰ μαμμποῦλα δὲν ξέρω. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Καὶ πάλιν λυποῦμαι δὲ πὸν ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ μὴ σᾶς ἱκανοποιήσῃ, ἔσως.

Ἀκοινώνητον νέον, Δουτράκι. Εἶναι περίεργο τὸ φαινόμενον πὸν παρατηρεῖται σὲ ὠρισμένους ἀνθρώπους, νὰ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ προσόντα πὸν εἶναι τὸ μοναδικὸ ἄλλωστε χάρισμα τοῦ ὠραίου φύλου. Δηλ. τὴν λείαν ἐπιδερμίδα. Ὅταν τοὺς πᾶρουμε κι' αὐτὸ ἐμεῖς, τί θὰ μείνῃ τότε γιὰ κείνες; Κι' ἐπειτα, ἐπιτρέπεται σ' ἕναν νέον με ζωὴν καὶ με μέλλον μπουστά του νὰ κάθεται ἀντίκρου στὸν καθρέπτη καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὰ ὄπλα, ἀντὶ νὰ κάθεται καὶ νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ δημιουργήσῃ ἕνα ὠραῖο καὶ καλὸ μέλλον; Ἄν ἡ ἀπορία σας περιορίζετο μοναχὰ στὸ ζήτημα τῶν σπυριῶν, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς δικαιολογοῦσα καὶ κανεὶς δὲν θὰ εἶχε νὰ πῇ ἀπολύτως τίποτε. Πάντως, γιὰ νὰ κατορθώσετε νὰ μετριάσετε ὅλα αὐτὰ, εἶναι ἀνάγκη πρῶτα νὰ ἐξαλειφθοῦν τὰ σπυρίδια. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία αἰτία ὅλης τῆς σημερινῆς σας καταστάσεως. Θὰ πάρετε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο σας δύο κουτῖα Ἀντισταφυλοκοκκικὰ ἐμβόλια Κόμη καὶ δύο κουτῖα ἐνέσεις Androstine Ciba τὰ ὁποῖα θὰ κάμετε σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν πὸν τὰ συνοδεύει. Δεύτερον, τώρα γιὰ λίγο διάστημα θὰ ἀποφεύγετε τὸ ξύρισμα καὶ μάλιστα τὸ κόντρα, μετὰ δὲ τὸ ξύρισμα θὰ ἔχετε ζεστὲς κομποέσεις καὶ θὰ κάμνετε 4—5. Ὡς κρέμα δὲ νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν Neige Phulix Παπαδοπούλου. Ὅταν δὲ τελειώσουν αὐτὰ, τότε μοῦ ξαναγράψετε πῶς πάτε.

— Λουκία! τῆς εἶπα. Αὐτὴ σταμάτησε. Με κύτταξε στὰ μάτια. Φαίνεται πὼς κατάλαβε ὅλη τὴ λατρεία πὸν ἔνοιωθα γι' αὐτήν.

— Γουσταῦ! ψιθύρισε με φωνή, πὸν ἔτρεμε λίγο.

Τῆς ἐπῆρα τὸ χέρι μέσα στὰ δικά μου.

— Λουκία... θέλεις νὰ μ' ἀκούσης; Ναι, εἶχα δικήν... Ἦταν μιά παγίδα... Τώρα ὅμως ἔχω μόνο μιά ἐπιθυμία: νὰ πέσω σ' αὐτὴν τὴν παγίδα! Λουκία, θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

Μιά λάμψη πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς:

— Μεγάλο παιδί! μοῦ εἶπε μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Μὰ ἀπὸ 10 χρονῶν κοριτσάκι τὸ ἤξερα πῶς θὰ σὲ παντρεύομαι.

μακα, ὥστε θάταν πραγματικὸ ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἂν ἀφῆνατε τὴν κατάσταση αὐτὴν νὰ πηγαίη ἔτσι μοιρολατρικῶς. Ὅταν δὲ θὰ σκεφθῆτε πόσο ἄσχημα ἔκματε νὰ μὴ ἀκούσετε τὸ γιαντὸ, θάνατι πᾶ πολὺ ἀργά. Δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ σωθῆτε, ὅσα μέσα κι' ἂν διαθέσετε, ὕλικά καὶ ῥητικά. Χωρίς, λοιπόν, καμμίαν ἀναβολή, πάρετε Progynon Schering ampoules τῶν 10.000 μ. (τρία κουτῖα) καὶ Proluton τῶν 2 m. καὶ κάμετέ τα σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν πὸν σᾶς ἔδωκε. Εἶναι τὸ μόνον γιὰ νὰ σταματήσουν τὰ συμπτώματα πὸν τόσο σᾶς ἀπελπίζουν.

Ἐπειτα, γεννάται ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ὅπως γράφετε, ὁ ἐνδιαφερόμενος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρίστους μαθητάς, αὐτὸ εἶναι καθησυχαστικόν γιὰ τὴν σημερινὴν κατάσταση, γιατί σημαίνει ὅτι ἡ προηγηθεῖσα ἱστορία δὲν ἄφησε κανένα στίγμα. Γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ἄριστος μαθητὴς, ἀλλὰ χεῖριστος. Γιατὶ, λοιπόν, νὰ σᾶς κυριεύῃ ὁ φόβος; Μήπως μίαν ἄθωα παιδικὴ πράξις μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τόσο κακά; Τί σᾶς φταίει καὶ τὴν παρουσιάζεται γιὰ μαμμποῦλα δὲν ξέρω. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Καὶ πάλιν λυποῦμαι δὲ πὸν ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ μὴ σᾶς ἱκανοποιήσῃ, ἔσως.

Ἀκοινώνητον νέον, Δουτράκι. Εἶναι περίεργο τὸ φαινόμενον πὸν παρατηρεῖται σὲ ὠρισμένους ἀνθρώπους, νὰ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ προσόντα πὸν εἶναι τὸ μοναδικὸ ἄλλωστε χάρισμα τοῦ ὠραίου φύλου. Δηλ. τὴν λείαν ἐπιδερμίδα. Ὅταν τοὺς πᾶρουμε κι' αὐτὸ ἐμεῖς, τί θὰ μείνῃ τότε γιὰ κείνες; Κι' ἐπειτα, ἐπιτρέπεται σ' ἕναν νέον με ζωὴν καὶ με μέλλον μπουστά του νὰ κάθεται ἀντίκρου στὸν καθρέπτη καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὰ ὄπλα, ἀντὶ νὰ κάθεται καὶ νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ δημιουργήσῃ ἕνα ὠραῖο καὶ καλὸ μέλλον; Ἄν ἡ ἀπορία σας περιορίζετο μοναχὰ στὸ ζήτημα τῶν σπυριῶν, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς δικαιολογοῦσα καὶ κανεὶς δὲν θὰ εἶχε νὰ πῇ ἀπολύτως τίποτε. Πάντως, γιὰ νὰ κατορθώσετε νὰ μετριάσετε ὅλα αὐτὰ, εἶναι ἀνάγκη πρῶτα νὰ ἐξαλειφθοῦν τὰ σπυρίδια. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυρία αἰτία ὅλης τῆς σημερινῆς σας καταστάσεως. Θὰ πάρετε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο σας δύο κουτῖα Ἀντισταφυλοκοκκικὰ ἐμβόλια Κόμη καὶ δύο κουτῖα ἐνέσεις Androstine Ciba τὰ ὁποῖα θὰ κάμετε σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν πὸν τὰ συνοδεύει. Δεύτερον, τώρα γιὰ λίγο διάστημα θὰ ἀποφεύγετε τὸ ξύρισμα καὶ μάλιστα τὸ κόντρα, μετὰ δὲ τὸ ξύρισμα θὰ ἔχετε ζεστὲς κομποέσεις καὶ θὰ κάμνετε 4—5. Ὡς κρέμα δὲ νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν Neige Phulix Παπαδοπούλου. Ὅταν δὲ τελειώσουν αὐτὰ, τότε μοῦ ξαναγράψετε πῶς πάτε.

ΕΓΙΝΑΝ ΜΕΡΙΚΑ ΛΑΘΗ

ΔΕΝ ΠΑΡΑΤΗΡΕΙΤΕ ΤΙΠΟΤΑ Σ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ;

Φωτογραφία, ἀριθ. 1. — Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίς νὰ λειτουργήσῃ ὁ ἠλεκτρικὸς ἀπορροφητήρ, διότι ἀπλούστατα ἔχουν ξεχάσει νὰ βάλουν τὴν ἠλεκτρικὴ πρίζα, καὶ συνεπῶς τὸ μηχανήμα δὲν ἐργάζεται.

Φωτογραφία ἀριθ. 2. — Ἀπὸ πότε οἱ γυναῖκες ὁδηγοῦν τοὺς καβαλιέρους τῶν, ὅπως φαίνεται στὴν φωτογραφία αὐτή;

Φωτογραφία ἀριθ. 3. — Κρατοῦν ποτὲ τὸ πηροῦνι με τὸ ἀριστερὸ χέρι;

Φωτογραφία ἀριθ. 4. — Καὶ οἱ δύο σφίγγουν τὰ ἀριστερά τους χέρια, πρᾶγμα πὸν δὲν συμβαίνει παρὰ μόνον στοὺς ἀριστερόχειρες.

Φωτογραφία ἀριθ. 5. — Ἡ κυρία διαβάζει τὸ περιοδικό... ἀνάποδα!

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἱατρός **I. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσιος
Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΣΙΝΔΟΝΙΑ δραχ. 75 ἡμίλινα ἄζουρ δραχ. 125 χρωματιστὰ δραχ. 135, κουβέρτες πικὲ δραχ. 130, σερβίς φαγητοῦ δραχ. 285, μπουρνούζια, προσόψια παντὸς εἶδους. Γραφεῖον Θεσσεῶς 20 1ον πάτωμα.

MENTIOΥΜ

ΣΟΦΙΑ-ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΕΤΑΙΡ. Ψ. Χ. ΕΡΕΥΝΩΝ

ΔΕΧΕΤΑΙ ἀπὸ 9—1 καὶ 4—8

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ ΑΡ. 47

ΤΗΛ. 82—624

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ

Ὁδοντίατρος

ΛΕΚΑ καὶ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ (Γωνία)

Ὁραὶ ἐπισκέψεως 10—1 & 4—8

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΦΑΣ

Ἐρμιόνην, Κέρκυραν. Τὸ γράμμα σας με στενοχώρησε σὲ ἀόριστα στο βαθμό. Γιὰ τὸ τηλέφωνο δὲν ἐκπλήττομαι ὑπερβολικά, γιατί θὰ ἔτυχε κανεὶς μικρὸς στὸ τηλέφωνο πὸν δὲν ξέρετε τοὺς συνεργάτας τῆς «Ἑβδομάδος», ἀλλὰ λυπήθηκα πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε σχετικά με τὴν ἐπίσκεψή σας. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι μένω στὴν ἐξοχή καὶ στέλλω τὴν συνεργασία μου ταχυδρομικῶς στὰ γραφεῖα τῆς «Ἑβδομάδος», ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνῶ σπανιώτατα. Πέρασα ὅ-

μως γρὸς ἐξ αἰτίας τοῦ γράμματός σας καὶ δὲν κατωρθώθη δυστυχῶς νὰ βρεθῇ ὁ ὑπάτιος γιὰ νὰ τοῦ γίνῃ ἡ σχετικὴ παρατήρησις. Πάντως σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὸ γεγονός, μολονότι ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίμειν καὶ τονίζω γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ ὅτι εἶμαι πορθὸν νὰ ἐξυπηρετῶ τὰς ἀναγνωστρίδας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἀπαντῶ εἰς ὅλα τὰ γράμματα πὸν παίρνω καὶ τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα καὶ σὲ σας. Καὶ εἰς τὸν ἴδιο τὸν κ. Λαδᾷ ἂν ἀπευθυνόσαστε θὰ σᾶς κατέπιζε ἀμέσως γιὰ τὸ ζήτημα τῶν καλολυντικῶν. Πάντως, σᾶς ἐκφράζω ἀκόμη μιά φορὰ τὴν λύπη μου καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πὸν δείχνετε

Μπορεῖ κανεὶς βρεγμένος
νὰ ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον;

Μὴν ἐκτίθεσθε ποτὲ βρεγμένοι εἰς τὸν ἥλιον. Αὐτὸ εἶναι μία παλαιὰ σοφία.

Στεγνώσατε καλὰ καὶ κατόπιν κάνετε ἐντρίβην με NIVEA, κρέμα ἢ λάδι.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ προϊόντα ἔχουν τὸ μεγάλο προτέρημα νὰ ἀπορροφῶνται γρήγορα καὶ ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ἀκόμη δερμα.

Ἡ προφυλακτικὴ ὕλη, τὴν ὁποίαν περιέχουν, φθάνει μέχρι τῶν σπουδαίων κάτω στιβάδων τοῦ δερματος. Ὅσον περισσότερον ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὸ δερμα ἡ προστατευτικὴ αὐτὴ ὕλη καὶ ὅσον περισσότερον θαυύτερον εἰσδύει εἰς αὐτό, τόσο ἀσφαλεστέρα εἶναι ἡ προφυλακτικὴ ἐνέργεια.

Παρὰ τὴν θεδαίαν προφυλακτικὴν ἐνέργειαν τῶν, ἡ κρέμα NIVEA καὶ τὸ λάδι NIVEA δὲν περιέχουν θλαβεράς χημικὰς οὐσίας. Ἡ κρέμα NIVEA προστατεύει τὸ δερμα ἀπὸ τοῦ νὰ μαραινέται καὶ ξηραίνεται, τὸ διατηρεῖ δὲ, χάρις εἰς τὴν περιεχομένην EUCERIT, δελουδένιο καὶ νεανικό. Ἡ κρέμα NIVEA ἔχει μίαν πολὺ μεγάλη προστατευτικὴ ἐνέργεια.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ κυροπωλεῖα. Τὸ μικρὸν κουτίον 8,50, τὸ μεσαῖον 15, τὸ μεγάλο 30.

για την «Εβδομάδα».

Κάποιον υπαρκτόν Ε. Α. Ζ. Εξ-
σθε πολύ μικρούλα ακόμη, αγαπητή μου
φίλη και τα παίρνετε όλα κατάνταρα.
Ίσως έχετε επηρεασθή πολύ από ρω-
μαντικά βιβλία και νομίζατε ότι και η
ζωή μοιάζει με τα ρομάντσα. Δυστυχώς
η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Σεις
δμως που έχετε κάθε δεδομένο να είσθε
ευτυχισμένη (αφού έχετε τους γονείς
σας, είσθε υγιής, νέα κ.λ.π.) πρέπει να
καταπολεμήσετε αυτή τη μελαγχολία
που έχετε και η οποία είναι εντελώς α-
δικαιολόγητη για σας τουλάχιστον. Βρή-
τε καμμία ευχάριστη απασχόληση που
θα σας αποσπά από την άπαισιδοξία.
Είστε τόσο νέα, παιδί σχεδόν. Η ζωή
πρέπει να διατηρή ακόμη για σας όλη
την ομορφιά της. Σας το εύχομαι όλόψυ-
χα και σας ευχαριστώ για τα κολακευ-
τικά σας λόγια.

Όσον αφορά για τα ζητήματα του
προσώπου, δεν μου γράφετε το κυριώτε-
ρο: αν δηλ. το δέρμα είναι πολύ ξηρό ή
λιπαρό. Και συνεπώς δεν μπορώ να σας
συμβουλευτώ αποτελεσματικά. Γράψτε
μου λοιπόν την ποιότητα του δερμάτος
σας και εάν τα σπυριά είναι με πόω ή α-
πλώς κοκκινίλες, και σε ποιο μέρος βγαί-
νουν περισσότερα. Θα σας απαντήσω α-
μέσως.

Ε.Π. Διδασκάλισσαν. Δυστυχώς
η αισθητική χειρουργική δεν θα μπορέσει
να σας εξυπηρετήσει. Γιατί τ' αυτό είναι
χρόνιως και συνεπώς δεν υπάρχει έδαφος
για πλαστική επεξεργασία. Αυτή είναι η έ-
πιστημονική αλήθεια.

Κόραν Μ. Σας απαντώ όσον το δυ-
νατόν ταχύτερα για να εκπληρώσω την
επιθυμία σας. Λοιπόν, κάθε βράδυ και
πρωί να περνάτε την μύτη σας μόνο με
την εξής λοσιόν:

Alcool blanche camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	75 >

Δεν χρειάζεται κατόπιν της λοσιόν
πυρρίσμα. Δεν χρειάζεται επίσης σε
σας η λοσιόν εκκίνηση. Να χρησιμοποιήσετε
απαραίτητως δυο φορές την εβδομάδα
κτυπημένο ασπράδι αυγού. Μετά 1)4 να
το ξεκαθαρίζετε με βαμβάκι βουτηγμένο
σε χλιαρό νερό. Μετά πλένεσθε και μ'
αφθονο νερό, αν σας έχουν μείνει ίχνη
αυγού. Το συχνό λούσιμο μάλλον αδυνα-
τεί τα μαλλιά, εκτός αν είναι πολύ λι-
παρά, όποτε επιβάλλεται. Ειδικό φάρμα-
κο για να επιταχύνει την αύξηση του
δεν υπάρχει. Πάντοτε στην διάθεσίν
σας.

Μαίρη η Δ. Ι. Δεν μου γράφετε αν
το δέρμα είναι λιπαρό ή ξηρό, και συνε-
πώς αποφεύγω να σας συμβουλευτώ. Έ-
πειδή, όμως, μου γράφετε ότι είναι σε
κακή χάλια και πολύ πορώδες, να πάτε
στών κ. Λαδά (Σόλωνος 40) 11—1 ή 5
1)2—8, ο οποίος θα σας εξετάσει δωρεάν
και θα σας συμβουλευθεί, ότι πρέπει. Να
το πητε το ψευδώνυμό σας.

Αντινέαν, Χαλκίδα. Δυστυ-
χώς, από αυτά που μας γράφετε, ο κ.
Λαδάς συμπεραίνει ότι δεν πρόκειται πε-
ρι πανάδων, αλλά περί βαρυτέρας δερμα-
τικής παθήσεως: Της λεύκης. Συνεπώς
χρειάζεται απαραίτητως προσωπική έ-
ξέταση. Αν πραγματικά πρόκειται πε-
ρι αυτής, πρέπει να κάνετε ενέσεις αρ-
σενικού, των οποίων όμως τα αποτελέ-
σματα δεν είναι πάντοτε άριστα. Πάν-

τως θα περιορισθώ κατ' πολύ το κακό.
Η ήλιοθεραπεία υποδοχθεί την ανάπτυ-
ξή του, ώστε να την διακόψετε. Ημείς,
κατά καθήκον, σας υποδεικνύουμε τον
κίνδυνο, για να δώσετε την αρμόζουσα
σημασία και να μη επαναπαυέσθε.

Κάποιον υπαρκτόν Ε. Α. Ζ. Σας
απαντώ και πάλιν. 'Αλλ' ως λάβουν υπ'
ΰψιν των οι αναγνώστριες ότι πρέπει αφ'
ένος μὲν να έχουν λίγη υπομονή για την
απάντηση και αφ' ετέρου να παρακολου-
θούν τακτικά τα φύλλα για να την βλέ-
πουν. Διαφορετικά στο εξής δεν θα δη-
μοσιεύεται δεύτερα απάντηση στο ίδιο
γράμμα. Λοιπόν, να πλένεσθε με δροσε-
ρό πάντα νερό. Ν' αποφεύγετε τα παχειά
κρέατα και τις σάλτσες. Να προτιμάτε
το χορταρικά και τα φρούτα. Πρωί και
βράδυ, μετά το συνηθισμένο λούσιμο μ'
ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι
λοσιόν να περνάτε καλά το πρόσωπον
και ιδίως την μύτη:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benzoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	90 >

Προ δέ της πούδρας θα βάζετε την

εξής λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger	125 gr.
Teinture de benzoin	5 >
Glycerine	2 >

Δυο φορές την εβδομάδα ασπράδι αυ-
γού, το οποίο ν' αφαιρέσετε μετά 1)4 της
ώρας. Κρέμες να μη μεταχειρίζεσθε.

Αλέξ. Διαιμαντ. Εάν δεν είμεθα
απολύτως βέβαιοι για την αποτελεσματι-
κότητα ενός προϊόντος, ουδέποτε το
συστήνουμε από την στήλη μας. Εύχαρι-
στηθήκαμε που σας ωφέλησε η οδοντό-
κρεμα Μπριγιάντ. Τόσο το καλλίτερο
που την βρήκατε ακόμη φθηνότερη. 'Αλ-
λοτε θα τώχουμε υπ' ΰψιν μας.

Ασχημην μικρούλα Μ. Μ.
Να μη χρησιμοποιήσετε ούτε κρέμες, ου-
τε τις άλλες αηδίες που σας συνιστούν
με τόσην ελαφρότητα οι φιλένάδες σας.
Είστε άλλωστε τόσο μικρή, που χρειάζε-
ται μεγάλη προσοχή, να μη κάνετε λι-
νάστα το δέρμα σας. Αυτό πούγετε είναι
παθολογική κατάσταση. Λέγεται έπιστη-
μονικώς: σεμπορέικ. Η τόση πολύ λιπα-
ρότης της επιδερμίδος θα σας περάση

μέσας σε 15 το πολύ μέρες. Σας το υπέ-
σχομαι. Το δέρμα σας θα γίνη φυσιολο-
γικό και ολοκαθάρο. Κι' έτσι, όταν μου
ξαναγράψετε το ψευδώνυμόν σας, θασθε
πιά μια όμορφη μικρούλα. Λοιπόν να
πάτε άμεσα στών κ. Λαδά, δδός
Σόλωνος 40, ο οποίος θα σας κα-
θοδηγήσει εντελώς δωρεάν ως προς την
κούρα που θα κάνετε απολύτως μόνη.
Γιατί χρειάζεται προσοχή στην χρησιμο-
ποίηση της συνταγής και παρακολούθη-
σις μήπως αποξηρανθήτε πολύ. Να το πη-
τε το ψευδώνυμόν σας.

Μ. Καίτη η, Ένταθα. Αυτό το
φάρμακο που μου γράφετε για την προ-
οδευτική βαφή των μαλλιών είναι άκρι-
βώς η συνταγή του κ. Λαδά, που γράφω
από καιρού στην στήλη αυτήν. Με το να
πηγαίνουν συχνά οι αναγνώστριές μου
στη διάφορα φαρμακεία προς εκτέλεσιν
της συνταγής αυτής, έπεισαν τους φαρ-
μακοποιούς ότι το φάρμακο αυτό είναι
εποτελεσματικό, αφού ζητείται τόσο,
πράγμα που ώδήγησε στην αντιγραφή
της συνταγής και την εκμετάλλευση του
προϊόντος της υπό διάφορα ονόματα.
Μπορείτε και σεις να χρησιμοποιήσετε
την βαφή αυτή. Είναι άβλαβής. Για τις
τρίχες του σαγονιού υπάρχει η πουάδα
βραδείας, αλλ' ασφαλώς ανεργείας. Πάν-
τως, όμως, όχι και απολύτως ριζική. Ή-
πως άλλωστε γίνεται και μ' όλα τάλλα
σύγχρονα μέσα. Είναι είδος καλλυντικής
αρματισμένης κρέμας.

Α. Ω. Χίον. Δεν είναι δυστυχώς
εύκολο να σας συστήσω τουτό ή εκείνο
το χτένισμα, εφ' όσον πρόκειται περί μα-
κρών μαλλιών. Το χτένισμα άλλωστε
πρέπει να συμφωνή και με τα λοιπά χα-
ρακτηριστικά του προσώπου. Ένα κα-
πέλλο που πηγαίνει σε σας με το μα-
κρούλο πρόσωπο, μπορεί να κάνει кара-
γκιόη μια άλλη με το έπίσης μακρούλο
πρόσωπο. Συνεπώς να δοκιμάσετε 2—3
χτενίσματα κι' όποιο σας δίνει την πε-
ρισσότερη χάρι κι' άρμόζει και στην ήλι-
κία σας, αυτό και να προτιμήσετε.

Κυρία Σοφία η Β. Την εγρά-
ψαμε άμεσα στο έπόμενο φύλλον, μα-
ζί με όλην την απάντηση. Στην πρώτη
απάντηση, δυστυχώς, έχ παραδρομής πα-
ρελήφθη. Παρακαλούμε άλλοτε να βά-
ζετε ήμερομηνία στην έπιστολή σας.
Αυτό συνιστώμεν και σ' όλες τις ανα-
γνώστριες, γιατί αι απαντήσεις των θα
καθυστερούν. Προτιμώνται όσες έχουν
ήμερομηνία.

Δεσποινίς Δ. Ηώ, Ένταθα.
Έχουμε γράψει χίλιες φορές ότι
κατά τις καιρικές μεταβολές, πρέπει να
λαμβάνωνται οι δέουσες προφυλάξεις για
την επιδερμίδα, διαφορετικά τα αποτε-
λέσματα θα είναι αυτά που μου γράφε-
τε: δηλ. λειχήνες, σκασίματα κ. τ. λ.
Σάν να μη έφθαναν δέ όλα αυτά, άρχί-
σατε και τη χρήση βαζελίνης και μάλι-
στα βορικούχου. Κι' έτσι καταντήσατε
το δέρμα, εκεί που το καταντήσατε. Βε-
βαιότατα και πρέπει να σας δῇ ο κ. Λα-
δάς, μιά κι' έχετε ανάγκην τών συμβου-
λών του και για την ώθητική σας ανε-
πάρχεια, η οποία ασφαλώς θα παίξη ρό-
λο και στην παρατηρούμενη κατάσταση
της επιδερμίδος σας. Εφ' όσον έχει κά-
νει καλά και την αδελφή σας, γιατί δεν
πηγαίνετε τόσο καιρό; Έν πάση περι-
πτώσει θα εξετασθήτε δωρεάν, φτάνει να
το πητε το ψευδώνυμό σας.

Όλκ. α. Εδγε! Πολύ ώραφα η συν-
ταγή της φίλης σας εξ' Αλεξανδρείας!
Έχει λίγα απ' όλα. Μοιάζει με την
συνταγή που δίνει ο καραγκιόζης κάνον-
τας το γιατρό! Κινίνο, άνακαμένο με
ρεταινόλαδο, άσπυρίνη, σκόρδο, συναιμική,
λιναρόσπορο, βεντούζες, ποδόλουτρο. Με
τόν τρόπο αυτό, δίνοντας δηλ. φάρμακο
για όλες τις αρρώστιες, είχε την έλπί-
δα ότι κάποιο απ' αυτά θα πετύχαινε και
την πραγματική αρρώστεια. Αφ' όστε τώ-
ρα τις γιάτρισσες της κακής ώρας, αν
δεν θέλετε να δῆτε σε λίγο το δέρμα σας
σαν λινάτσα. Μετά το πρώτο λούσιμο μ'
ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι
λοσιόν, να περνάτε όλο σας το πρόσωπο.
Το ίδιο θα κάνετε και το βράδυ πριν κοι-
μηθήτε, με την διαφορά ότι το βράδυ θα
πλένεσθε με νερό στο οποίο θάχετε ρίξει
όλίγο βορικό, όπως γράφει για τα λιπα-
ρά δέρματα ο κ. Λαδάς στο προηγούμενο
άρθρο του για την περιποίηση της επι-
δερμίδος.

Alcool camphré	80 gr.
Teint de benzoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	80 >

Μετά 40 μέρες μās ξαναγράφετε για
να συνεχίσω.

Φοιτήτρια Ν. Κέλλιο άργά παρδ

ποτέ! Δεν άφήνατε να πατήσετε τα 40
και κατόπιν να με θυμηθήτε; Όπωσδή-
ποτε, όμως, τα σπυράκια, τα εξανθήματα
και τάλλα που μου γράφετε ότι παρου-
σιάζονται στην επιδερμίδα, όφείλονται
όχι μόνο στην παραμέληση των όρων της
υγιεινής, αλλά περισσότερο στην χρονί-
αν δυσκοιλιότητα από την όποιαν υποφέ-
ρετε. Αν δεν βελτιώσετε την κατάστα-
ση αυτήν, δεν θα μπορέσετε ν' αποκτή-
σετε δροσερό κι' ώραίο δέρμα. Για να το
πετύχετε αυτό να πίνετε κάθε βράδυ
προτού κοιμηθήτε 1 έως 2 κουταλιές
της σούπας Huile Nysol. Να προ-
τιμάτε δέ ως τροφή τα χόρτα, τα λιπα-
ρά, τα γλυκίσματα, τις κομπόστες, τα
φρούτα. Ν' αποφεύγετε τα πολλά κρέατα
κι' ιδίως τα μεγάλα και τσιγαριστά. Να
ξεμακιγιάρετε καλά το δέρμα σας με τον
κρόκο αυγού και λάδι και να ξεπλένεσθε
με διάλυση βορικού, όπως γράφει ο κ.
Λαδάς στο ειδικό άρθρο του «Υγιεινή
της επιδερμίδος». Για τις ούλες των σπυ-
ριών θα δούμε, αφού θεραπευθούν όλα
τάλλα. Πάντως να μη τα σπάσετε με
τα νύχια. Για τάλλα μου ξαναγράφετε
μετά 40 μέρες, όποτε θα μās γνωρίσετε
και το αποτέλεσμα της θεραπείας αυτής
για να συνεχίσω.

Αμαρυλλίδα. Έχετε και σεις
την κακή συνήθεια πούχουν οι περισσό-
τερες αναγνώστριες: δεν βάζετε ούτε ή-

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροί ανά τον κό-
σμον συνιστούν την ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ, διότι έχει αποδειχθή η
άντισηπτική και καθαριστική
της ιδιότης.

Έκατομμύρια μικρόβια, άπι-
να προκαλούν την καταστρο-
φή των οδόντων, φονεύονται
όσάκις τα δόντια πλύνονται
με την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ο ένεργητικός, άναζωογόνο-
ς άφρος της διεισδύει εις κάθε

κοιλότητα και σχισμήν και εξα-
λείφει τα κίτρινα κηλιδώματα
και εκδιώκει τα υπό σήφιν
εναπομείναντα φαγητά. Συνό-
μως οι οδόντες σας άποικούν
νέανλαμπρότητα και όλόκληρο
το στόμα σας γίνεται καθαρό
και δροσιστικό. Άρχισατε άπό
σήμερα την χρήση της
ΚΟΛΥΝΟΣ, θα μείνετε ένθου-
σιασμένοι με τα έπί των οδόν-
των σας άποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ",

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΟΛΥΝΟΣ DENTAL CREAM

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ

Κυρία μου.

ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είναι παρεσκευασμένη
έπιστημονικώς, είναι
έγκριμένη παρά του
Ανωτάτου Υγειονομικού Συμ-
βουλίου, έχει βραβευθή εις τας
Έλληνικάς Έκδόσεις και εις
την Έκδοσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σας θεβάσωσιν για
τα καλά άποτελέσματα, που θα έχετε,
όταν χρησιμοποιήσθε στο δέρμα σας την
..... κρέμα αυτή.

Ζητείτε έπιμόνως άπό τον όρματοπώλην σας
«ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ» και μη αγοράσετε διάφο-
ρες άλλες μάρκες, που μπορούν να σας χαλάσουν
..... το δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣ **Canal**

Η Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλείται
μόνον εις έσφραγισμένα βαζάκια και σωληνάκια
Κύμα δεν υπάρχει.

μερομηνία στο γράμμα σας, άλλ' ούτε και τον τόπον της διαμονής σας. Κι' έτσι, ίσως με την απάντησή μου αυτήν να σας καθυστερήσω λιγάκι. 'Επειδή το δέρμα σας είναι μαλακό και λιπαρό, άλλ' έχει και σπυράκια, των οποίων όμως δεν μού γράφετε την σύσταση, αν δηλ. έχουν πύο ή όχι, αν είναι σκληρά κάτω από το δέρμα ή απλώς σαν εξανθήματα, γι' αυτό είναι δύσκολο να σας συμβουλευσω, χωρίς προσωπική εξέταση. "Ωστε αν είσθε εδώ, πηγαίνετε στον κ. Λαδά, Σόλωνος 40, 11—1 και 5 1) 2—8 και θα εξετάσει δωρεάν.

Γλυκείαν 'Οπτασίαν. Σας ευχαριστούμε για τα τόσο κολακευτικά σας λόγια. Μά αφού είναι λιπαρό το δέρμα, πως ήτο δυνατόν ν' ανεχθώ την λιπαρά κρέμα. Πόσες φορές έχουμε γράψει επάνω στο ζήτημα αυτό. 'Η πούδρα δεν μπορεί να σας σταθί, εφ' όσον απορροφάται εύκολα απ' την λιπαρότητα της επιδερμίδος σας. "Ωστε πρωί και βράδυ, μετά το πλύσιμο, μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν, να περνάτε ελαφρώς το πρόσωπόν σας:

Alcool eamphré	30 gr.
Teint de benzoin	15 >
Eau de cologne	60 >

Την λοσιόν αυτήν θ' αρχίσετε να την μεταχειρίζεσθε στην αρχή αραιωμένη. Δηλ. μέσα σ' ένα ρακοπότηρο θα βάζετε 1) 4 λοσιόν και 3) 4 νερό κρύο. Μετά 6 έως 8 μέρες χρήσεως θα βάζετε 1) 2 λοσιόν και 1) 2 νερό, έως ότου στον μύνα θα την χρησιμοποιήτε αυτούσια την λοσιόν, χωρίς αραιώση. "Όταν στεγνώσει το δέρμα θ' αραιώσετε ή θα σταματήσετε την χρήση της. Πρὸ τῆς πούδρας την λοσιόν Eau de fleurs d'oranges κ. τ. λ. Δυό φορές την εβδομάδα να βάζετε κτυπημένο αυγό. Την μὲν μιά φορά ἀσπράδι, την δ' ἄλλην κρόκο. Μετά ένα τέταρτο ξεκαθάρισμα με σκέτο αβγό νερό. Θὰ τὸ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ἴδιο, ὅποτε περιτεύουν ὅλα τὰλλα.

Φομίνια—'Εφη. 'Η μὲν 'Εμίνια θὰ πλένεται με χλιαρό πάντα νερό κι' οὐδέποτε με κρύο. 'Επίσης ποτὲ δὲν θὰ χρησιμοποιῇ σαποῦνι. Θὰ χρησιμοποιῇ δυό φορές τὴν ἐβδομάδα καλοχτυπημένο ἀσπράδι αὐγού. Μετά 1) 4 θὰ τὸ ξεκαθαρίξῃ μ' αβγό νερό καὶ μάλιστα χλιαρό νερό. Μετά τὸ πρωϊνὸ πλύσιμο καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῇ θ' ἀλείφῃ ελαφρώς τὸ πρόσωπο με τὴν παρακάτω ἀλοιφή:

Huile d' amandes douces	25 gr.
Cire blanche	5 >
Blanc de baleide	5 >
Eau de roses	1 >
Teint de benzoin	3 >
Teint d'ambre	1 >

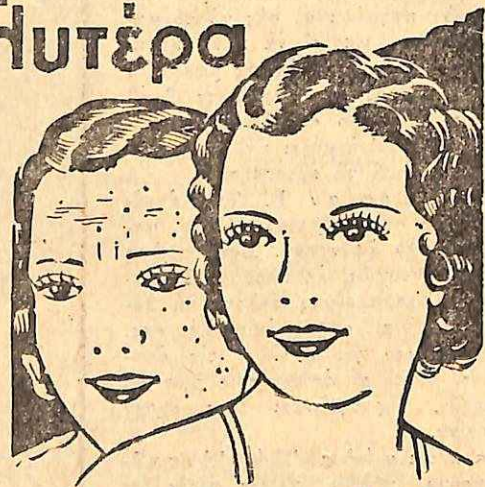
Στὴ μύτη νὰ μὴ βάζῃ πολὺ ἀλοιφή. Σχεδὸν τίποτα. Πούδρα Ρασέλ 1 καὶ κραγιὸν ἀνοιχτό. "Όποια μάσκα θέλετε. Σεῖς δὲ 'Εφη πρέπει πρὸ παντός νὰ μᾶς γράψετε ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι λιπαρό, ἢ νὰ σὺς γράψω καὶ τί κοῦρα θ' ἀκολουθήσετε. Ἐὰν δὲ γράψετε μου. Πούδρα Ρασέλ 3 καὶ κραγιὸν τὸ

Στό μεταπροσεχές φύλλο μας:

ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ Η ΖΩΗ ΜΟΥ

"Ενα ἀληθινὸ μυθιστόρημα ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ μιά μυθιστορηματικὴ ἀλήθεια, ποὺ θὰ διαβασθῇ μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς πομπληθεῖς θαυμαστάς τοῦ δημοφιλούς καλλιτέχνη.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

"Ενῶ ἓνα χρώμα πούδρας μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας με ἀπερίγραπτον ὀραϊότητα, μιά ἄλλη μπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μοιάζετε σάν γρηά. Τὸ νὰ εἰσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιά πούδρα διὰ μελαχροινὲς ἢ ρασέλ σκούρα, ἐὰν πάλι εἰσθε ξανθειὰ τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ ἀνοιχτῆς. "Ο ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρώμα ὅπου σᾶς πηγαίνει καλλίτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε τὸ πρόσωπόν σας ἔξ διαφόρους γοωματισμοὺς καὶ νὰ δῆτε πὺς σᾶς πηγαίνει καλλίτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε μίαν πούδραν ποὺ κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί ἓνα κουταλάκι τοῦ καφέ mousse de crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλν ἢ mousse de cré-

me εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀνάμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογία νὰ πούδρα ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μιά ἀπλή χρησιμοποίησις θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλλίτερον καὶ γοητευτικώτερον χρώμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλόν. 'Η ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ποὺ ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος.

ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ

Ο καθαρός αέρας, η ταχύτης, η έναλλαγή ωραίων τοπείων, κι ένας χαριτωμένος σύντροφος είναι αί απολαύσεις της γυναικός. Μά η πιο μεγάλη της χαρά είναι τὸ νὰ αἰσθάνεται πῶς τὴν θαυμάζουν ὅλοι.

Ἀποδώσατε λοιπὸν ἓνα μέρος τῆς εὐγνωμοσύνης σας καὶ εἰς τὴν πούδρα σας Ποὺ εἶναι ἡ φημισμένη πούδρα COTY. Αὐτὴ δίδει στὸ πρόσωπό σας τὴ νεανικὴ δροσιὰ χωρὶς νὰ φαίνεσθε κἂν πουδραρισμένη.

Στρώνει ἐπάνω εἰς τὸ δέγμα ὅπως καμμιὰ ἄλλη, καὶ ἀντέχει καὶ δὲν κάνει τόπους, τόπους καὶ εἰς τοῦ ἰσχυροτέρου ἀκόμη ἀνέμου τὴν ὁρμή.

ΠΟΥΔΡΑ COTY

Εἰς 10 φημισμένους χρωματισμούς καὶ 8 νέους σκούρους. PÊCHE-NOISETTE. CITANE

